

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CCCT-NCT NCT

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/27 • 17 Temmuz 2009 • 1 TL

**Kölelik yasasını
parçalamak için
mücadeleye!**

İÇİNDEKİLER

Düzenin açmazlarını daha da büyütmenin yolu emekçilerin mücadele alanına çıkmasından geçiyor!	3
Kürt halkına yönelik çok yönlü saldırılar tüm hızıyla sürüyor...	4-5
Doğu Türkistan'da yaşananlar ve ortalığa saçılan gerçekler!	6
Sivil ya da askeri, yargı sermayenin yargısıdır!...	7
İşçi sınıfının sırtına saplanmış kara-kanlı bir hançer: Sendikal korucular ve kontra çeteleri...	8-9
TÜSİAD “kölelik yasası”nda ısrar ediyor, sendika bürokratları üç maymunları oynuyor...	10
Tutuklu BDSP'liler serbest bırakıldı!	11
Entes direniş güncesi...	12
Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı Sonuç Bildirgesi...	13
SSGSS saldırısı ve gelişen mücadele süreci üzerine Harb-İş Sendikası Anadolu İşçi ve emekçi hareketinden...	14-15
Volkan Yaraşır ile kriz, sınıf hareketi, mücadele ve örgütlenmenin sorunları üzerine konuştuk...	16-18
Parti Değerlendirmeleri 3-4	19
İşte kriz gerçeği: Zengin daha zengin, yoksul daha yoksul!	20
Güler Zere ile dayanışma eylemleri.	21
ÖSS'de çekilen sıfırlar eğitim sisteminin içine battığı girdaplardır!	22
Gençlik eylemlerinden...	23
G-8 zirvesi İtalya'nın L'Aquila kentinde gerçekleştirildi...	24-25
Sincan Uygur Özerk Bölgesi'nde çatışma	26
Filistin topraklarını parçalayıp gaspetmenin yeni adı...	27
Dünyadan işçi ve emekçi eylemlerinden...	28
14 Temmuz, devrimci çizgi direnişçiliğinin bayrağıdır! - M. Can Yüce	29
3. köprüye hayır!...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/27● 17 Temmuz 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul**
Tel: 0 (212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Sabra saldırısının ardından tutuklanan dört sınıf devrimcisi, 15 Temmuz günü görülen davanın ilk duruşmasında serbest bırakıldı. Patron-polis-yargı çarkının ilerici ve devrimci güçlere karşı nasıl aralıksız ve acımasız bir biçimde işlediği biliniyor. Sadece ilerici ve devrimci güçlere karşı da değil. Aynı zamanda hakkını ve hukukunu arayan işçi ve emekçilere karşı da acımasız ve kıyıcı bir çarktır bu.

Açık ki, devletin zor aygıtı bunlarla sınırlı değil. Sermaye devleti tepeden tırnağı bir zor aygıtıdır. Bu aygıt farklı işlevleri yerine getiren değişik parçalardan oluşmaktadır. Sabra saldırısı ve sonrası yaşanan gelişmelerin açığa çıkardığı temel gerçeklerden biri de budur. Sabra saldırısı bir kez daha bunu doğrulamıştır. Sistemin nasıl bir çark olarak işlediğini gözler önünü sermiştir. Sermaye devletinin kendi hukukunu bile çiğneyerek keyfi ve temelsiz iddialarla devrimcileri tutukladığını göstermiştir. Ama aynı düzen kurumları sınıf devrimcilerini hedef alan silahlı saldırıyı gerçekleştiren tetikçileri serbest bırakmıştır. Buna şaşırmıyoruz. Zira bu düzenin adaleti kendi sınıfının çıkarlarını korumak ve kollamak üzerine kuruludur. Elbette ki, düzenin yargı mekanizması da buna uygun hareket edecektir.

Sermaye devletinden “adalet” beklemiyoruz. Sermaye sınıfının işçi ve emekçilere karşı işlediği tüm suçların da hesabı mutlaka sorulacaktır. Bundan da kuşku duyulmamalıdır.

* * *

Gazetemizin bu sayısında Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır ile kriz, sınıf hareketi, örgütlenme ve mücadelenin sorunları üzerine gerçekleştirdiğimiz röportaj yayınlıyoruz.

Önümüzdeki sayılarımızda da kriz, sınıf hareketi ile mücadele ve örgütlenmenin sorunlarını değişik açılardan değerlendirmelere konu eden röportajları yayınlamaya devam edeceğiz. Bu röportajlar sınıf hareketinin bugün içinde bulunduğu tablonun anlaşılması ve sorunlarına doğru bir temelde müdahale edilebilmesi bakımından işlevli olacaktır.

Son dönemde sınıf cephesinde gerçekleştirilen grev, direniş, işgal vb. eylemlerin deneyim ve derslerinin

bilince çıkartılarak, bağımsız devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması çabasında bu deneyim ve derslerden öğrenilmesi mücadelenin geleceği bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Bu nedenle sınıfı hareketi ve sorunlarını gündemleştiren her tür çabanın öne çıkarılması bir ihtiyaç olmaktadır. Söz konusu röportajların bu ihtiyacın altını çizmek açısından gerekli yararı fazlasıyla sağlayacağını belirtmek istiyoruz.

Okurlarımızın söz konusu röportajları ilgi ile okuyacaklarını umuyoruz.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçı ve bayiilerde...

Düzenin açmazlarını daha da büyütmenin yolu emekçilerin mücadele alanına çıkmasından geçiyor!

Düzen cephesi iç ve dış politika alanında oldukça hareketli günler yaşıyor. İç cephede düzen içi dalaşmanın son perdesi henüz kapandı. Fakat, yaşanan çalkantının arkasından sular durulmasına karşın, çatışan taraflar pozisyonlarını koruyorlar ve her an yeniden harekete geçmek üzere hazırlık yapıyor, konumlarını güçlendirmeye çalışıyorlar.

Bununla birlikte, çatışmanın mevcut durumu üzerine ortaya çıkan yeni bazı olgulardan da söz etmek mümkün. Bunların başında dinsel gericiğin belirgin biçimde inisiyatifi eline aldığı, tersinden ordu cephesinin ise savunmaya geçtiği yeni güç dengesi gelmektedir. Fakat bu denge geçicidir. Ordunun bu yeni durumu hazmetmesi kolay olmayacaktır.

Yine de askerlerin “sivil” mahkemelerde yargılanması AKP’nin ordu karşısındaki siyasi üstünlüğünün tescili olmuş, yanısıra ona müdahale edebilmek için önemli bir mekanizma sağlamıştır. Ancak düzen içi çatışmadan demokratikleşme beklemek ham hayalinden kurtulamayan liberal çevreler, bu durumdan vazife çıkarmaktan geri durmadılar. Bunlar, bu yeni yasanın “asker vesayeti”ne vurulmuş bir darbe olduğu konusunda hem fikirler. Onlara göre, artık askerler işledikleri suçlardan dolayı yargılanacak, dahası Şemdinli ve benzeri davalarda askeri yargı tarafından korunan askerler artık bu korumadan yoksun kalacaklar. Bu liberal koroya solculuk iddiasındaki bir takım çevreler de eşlik etmekte ve yeni yasayla yargılanmaya başlayacak askerler hakkında kehanetlerde bulunmaktadır.

Ham hayallerden kurtulamayan küçük-burjuva demokratlarının heveslerinin kursaklarında kalacağı açıktır. Zira, bugüne kadar “sivil” mahkemeler tarafından hangi kirli savaş suçlusu yargılanarak hak ettiği cezayı aldı ki? Ağarlar, Bucaklar, Ali Özler, Sivas’ın canileri, Uğur Kaymaz’ın katilleri ve daha nice işkenceci-katil, hangi biri? Tüm eli kanlı işkenceci katiller ya arka kapıdan bırakıldılar ya da göstermelik cezalarla korumaya alındılar. Kontralaşmış bir rejimin “sivil” mahkemelerinden kirli savaş suçlularını ve işkencecileri yargılamasını beklemek, bilinçli bir çarpıtma değilse eğer, düşünme yetisinin yitirildiğini gösterir yalnızca.

Diğer taraftan, gerici dalaşmanın bu son perdesi kapanır kapanmaz, gündeme tüm ağırlığıyla Kürt sorunu yeniden oturdu. Kürt hareketine yönelik yeni ve sinsi planlar gün yüzüne çıkarken, bir süredir tam bir hayal kırıklığına dönüşmüş bulunan sözde “çözüm”ün yerini operasyonlar aldı. Türk ordusu yeni bir kapsamlı operasyon için hazırlıklarına hız verdi.

Burjuva medyanın ilgisi ise, emperyalistlere bağlı bir “çalışma grubu” tarafından hazırlanan Irak raporunda Kürdistan yönetiminden bir bakanın söylediği iddia edilen “Bağımsızlık olmazsa Türkiye’yi Irak’a tercih ederim” sözleri üzerindeydi. Düzen cephesi bu sözleri şovenizmi ve milliyetçiliği azdırmak için kullandı. Böylelikle bir yandan Kürt sorununda iflas etmiş olan inkar ve imha politikası cıalanırken, diğer yandan Kürt halkının ulusal kazanımlarına leke sürülmeye çalışıldı.

Oysa bu sözler, ünlü 5 Kasım Washington anlaşmasıyla kabul edilen planı doğrulamaktan başka bir anlam taşıyor. Söz konusu anlaşma Güney Kürdistan’ın bağımsızlık hayallerini toprağa gömerken, Türk sermaye devletine de Güney Kürdistan’da hamilik rolü veriyordu. Fakat bunun için Türkiye sınırları içindeki Kürt sorununda tansiyonu düşürmek ve PKK’yi tasfiye ederek kırıntılarla Kürt halkının özgürlük istemlerini boğmak gerekiyordu. Bu anlaşma zaten sınırların gevşetilmesini içeriyor ve ekonomik entegrasyonu teşvik ediyordu.

Ancak, siyasal bir entegrasyon her ne kadar Türk sermaye devletinin yayılmacı emellerine uysa da, bunun Türkiye’nin siyasal çehresini ve ulusal rengini değiştireceği açıktır. Bu nedenle, Musul ve Kerkük petrollerinden pay kapabilme ihtimaline rağmen, Türk sermaye devletinin böyle bir yola girmesi mümkün değildir. Girmesi halinde bu, düzenin inkar üzerine kurulu temellerini sarsabilir.

Öte yandan, bu ilişki sadece ekonomik entegrasyonla sınırlı kalmayacak, önemli siyasal sonuçlar da yaratabilecektir. Bu etkilerin en önemlisi ise yine 80 küsur yıllık inkar sisteminin sarsılması anlamına gelecektir. Elbette sermaye devleti Kürt halkının direncinin kırılması ölçüsünde daha şimdiden sınırlı bazı açılımlar yapmaya hazırdır. Fakat sorun, bu açılımların Kürt halkının ulusal özlemlerini

yatıştırıp yatıştırmayacağıdır. Yatıştırmaması halinde güçlendirecektir. İşte bu, sermaye devletinin iç ve dış politikanın içiçe geçtiği bir alan olarak Kürt sorununda nasıl bir açmaz içinde bulunduğunu göstermektedir.

Artık kronik bir hale dönüşen rejim kriziyle birlikte Kürt sorunu düzeni siyasal planda soluksuz bırakmakta, dış politika alanında ise ABD hesabına “model” uşaklığa soyunduğu bir dönemde elini ayağını bağlamaktadır. İçerideki açmazlar ve enerjisini tüketen iç çatışmalarının ağırlığıyla girdiği maceralardan hüsrana uğraması kaçınılmazdır. Emperyalist stratejilerde, nüfuz ve paylaşım mücadelelerinde rol almanın ağır siyasal ve ekonomik bedelleri olacaktır. Dış maceralar içerideki sorunları daha da ağırlaştıracak, bu da kurulu düzeni ayrıca zorlayacaktır.

Ekonomik kriz ise temel önemde sorunlardan biri olarak tüm ağırlığıyla orta yerde durmaktadır. Kapitalist krizin dalgalarının yıkıcı etkileri o denli güçlü ki, ekonomideki çöküntü tablosu ancak bir savaşta görülebilecek düzeydedir. Bu çöküntünün üzerine yıkıldığı işçi ve emekçilerin durumu ise tam bir felakettir. İşsizlik, yoksulluk, açlık vb. sorunlar giderek ağırlaşmakta ve toplumun daha geniş kesimlerini kapsamaktadır.

Fakat bu dibe vurmuşluğuna, açmazlarına ve maceralı yolculuğunun kaçınılmaz sonuçlarına karşın sermaye devleti yine de durumu idare etme başarısı gösterebilmektedir. Tüm iç sorunlarına karşın bunu başarabilmesinin en önemli nedeni ise, kuşkusuz işçi sınıfı ve emekçi hareketinin zayıflığıdır. İşçi ve emekçiler mevzi direnişler üzerinden tepkilerini ortaya koysalar da, mücadele alanına güçlü bir çıkış yapabilmemiş değiller. Dahası, geçtiğimiz günlerde yaşanan kamu TİS’lerindeki ihanet ile birlikte kazanılmış hakları bir çırpıda gaspeden saldırıya karşı işçi sınıfı ve emekçiler atalet içindeler.

Ortaya çıkan bu durumun nedenleri üzerine düşünmek ve bir an önce silkinip kalkmak üzere iradi müdahalelerde bulunmak zorunludur. Aksi halde düzenin efendileri, siyasal-iktisadi krizin tüm ağırlığına rağmen çürümüş gemilerini yüzdürmeye devam edeceklerdir.

Kürt halkına yönelik çok yönlü saldırılar tüm hızıyla sürüyor...

Saldırılara karşı Kürt halkıyla omuz omuza!

Sömürgeci sermaye devleti Kürt halkına yönelik çok yönlü saldırılarını tüm hızıyla sürdürüyor. Kürdistan'daki askeri hareketlilik üst seviyeye çıkartılırken, barajlar üzerinden gerçekleştirilecek yeni bir tecrit ve tehcir planı da sinsice uygulamaya koyuluyor

Sermaye devleti, PKK'nin 1 Eylül'e kadar uzattığı "eylemsizlik" kararının ardından Kürdistan'daki operasyonlara hız verdi. Van ve Hakkâri bölgelerine yeni askeri birlikler sevk edilirken, sınır bölgelerinde de operasyonlar sıklaştı, köyler adeta asker ablukasına alındı. Köylerin giriş-çıkışları denetim altına alınırken, bazı köylerin girişlerinde arama noktaları oluşturuldu. Yoğun askeri sevkîyat ve operasyonların sürdüğü bölgede geçişlerden dolayı köylülere ait ekinlerin zarar gördüğü belirtiliyor. Son aylarda yollarda bulunan bazı arama noktaları kaldırılmasına rağmen, tekrar birçok yere arama noktaları konuldu.

Askeri sevkîyatın yoğun olarak sürdüğü yerlerin başında gelen Hakkâri ve ilçelerinde operasyonlar hızlandırıldı. Özel birliklerin de gönderildiği bölgede başta Mor Dağları ve Sat bölgesi olmak üzere birçok alana yeni seyyar karakollar kuruldu. Askeri sevkîyatın yoğun olarak yaşandığı Hakkâri, Yüksekova, Şemdinli ve Çukurca bölgelerinde iletişim hatlarının kesilmesinden dolayı başta resmi kurumlar olmak üzere birçok alanda ciddi sıkıntılar baş göstermeye başladı.

Türk ordusu son günlerde Güney Kürdistan sınırında büyük askeri hazırlıklar yapıyor. Sınırdaki birçok tepede mevzilenmeye, yolları kontrol altına almaya, tüm alanları izlemeye başlamış bulunuyor. Özellikle son zamanlarda yüzlerce asker, Güney Kürdistan sınırında bulunan Çukurca, Oremar ile Derecik (Rubarok) bölgesine gönderildi.

Tüm belirtiler, bu askeri hareketliliğin Kuzey Kürdistan'da bir tampon bölge oluşturma girişimi olduğuna işaret ediyor. Türkiye sınır hattı boyunca varolan sabit karakolların dışında Kelate ve Hacıbeg deresi gibi alanlarda seyyar karakollar inşa edilmesi, Şemdinli, Yüksekova sınır hattında da birçok yeni yol yapımı bunu gösteriyor.

Askerler gerillanın geçiş yerlerini gözetim altında tutmak için birçok tepede yeniden mevzileniyor. Ağır askeri araçların yanı sıra çok sayıda iş makinesi bölgeye sevk ediliyor. Köy yolları bahanesiyle bölgeye yapılan yeni yolların, sevk edilen onbinlerce askerin olası bir sınır ötesi operasyonuna hazırlık amaçlı olduğu besbelli.

Askeri hareketliliğin yaşandığı bölgede Kürt halkının ticaret, seyahat ve yaşam koşullarına da sınırlama getiriliyor. Rubarok, Beroj ile Güney Kürdistan'ın Şirvan köylerinin birleşmesini sağlayan geçiş hattı üzerindeki teleferik askerler tarafından kesildi. Güney Kürdistan sınırları içinde bulunan Hecibeg deresi üzerindeki köprü ve Govende hattındaki Ronahi tepesi de tutuldu. Askerlerin sınırın iki yanında hızlı hareket edebilmeleri için geniş bir alan içinde yürütülen altyapı çalışmaları ise Çukurca'dan Yüksekova'ya kadar tüm alanı kapsıyor.

Askeri sevkîyatlarla birlikte Yüksekova'ya bağlı Sualtı (Dirişkê), Dilimli (Geli) ve Aşağı Güveç (Xurekana Binî) köyleri askeri ablukaya alındı. Sınırdaki bulunan köylerin giriş ve çıkışlarına askeri birlikler

konumlandırılarak arama noktaları oluşturuldu.

Öte yandan, tutuklu ve hükümlülerin yakınlarıyla Kürtçe konuşmalarına izin veren düzenleme yürürlüğe girdiği halde cezaevlerinde Kürtçe yasağı sürüyor. Ceza İnfaz Kurumlarının Yönetimi ile Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Tüzük'te yapılan değişiklikle Kürtçe konuşmak serbest olmasına rağmen, cezaevi görüşlerinde uygulamada bir değişiklik yok.

Bir başka saldırı ise, Kürt halkına yönelik yeni bir tecrit ve tehcir planının sinsice yürürlüğe konulması. Yeni plan bu kez barajlar üzerinden gerçekleştirilecek. DHA'nın (Doğan Haber Ajansı) haberine göre, Devlet Su İşleri (DSİ) Genel Müdürlüğü, geçtiğimiz yıl Kürdistan sınırlarına baraj yapımına başladı. Sermaye devleti her zaman olduğu gibi, PKK'nin silahlı güçlerine işaret ediyor, bu barajlar sayesinde "PKK artık sınırda eskisi gibi rahat hareket edemeyecek, mağaralarda barınamayacak" diyor. Gerçekte ise, 2010-2011 yılında bitirilmesi planlanan bu "güvenlik amaçlı" barajların faaliyete geçmesi, Kürdistan'da yeni bir demografik ve coğrafi felaketin başlangıcı olacak.

DHA konuya ilişkin haberinde şunları yazıyor: "Şırnak'ta, özellikle Silopi'nin Hezil çayından başlayıp Uludere İlçesi'ndeki sınır kesimini suyla kapatacak olan ve yörede 'güvenlik barajları' olarak adlandırılan baraj suları ile birlikte örgüte Türkiye'deki yandaşlarının lojistik desteğinin de önüne geçilmiş olacak." Şırnak kesimindeki barajlarla ilgili DSİ haritasına göre, PKK'nin önemli geçiş noktaları, barındıkları yerler tamamen suyla doluyor.

Barajlara karşı çıkan DTP Şırnak Milletvekili Sevahir Bayındır, TBMM'ye araştırma önergesi verdi. Bayındır, "Bu barajlarla Irak ve Türkiye Kürtleri arasına, mevcut sınırın yanı sıra sudan yeni bir sınır çekiliyor. Barajlar yüzünden bölgede büyük bir tehcir sorunu yaşanacak" dedi.

DSİ Genel Müdürlüğü tarafından hazırlanan proje kapsamında geçtiğimiz yıl, "PKK'ye karşı güvenlik barajları" olarak adlandırılan 11 barajın ihalesi

yapılarak yapımlarına başlandı. Şırnak sınırlarında 7, Hakkâri'de ise 4 adet olarak planlanan barajlar devreye girdiğinde, sınırlardan geçişlerin önüne geçilmesi hesaplanıyor. Şırnak'ın Irak sınırındaki Uludere ilçesi Hezil ve Ortasu Çayları'nın üzerinde 'Silopi', 'Şırnak', 'Uludere', 'Ballı', 'Kavşaktepe', 'Musatepe' ve 'Çetintepe' adlarında 7, Hakkâri'nin Çukurca İlçesi'nde Güzeldere Çayı üzerinde 'Gölgeliyamaç' ve 'Çocuktepe', İran sınır kesiminde bulunan Şemdinli ile Yüksekova ilçeleri arasında da Bembo Çayı üzerinde 'Beyyurdu' ve 'Aslandağ' barajları inşa edilecek.

DSİ Genel Müdürlüğü tarafından hazırlanan, Şırnak'taki baraj projeleriyle ilgili yapılacak çalışmaları gösteren ayrıntılı haritaya göre; "Uludere kesimindeki bölgede baraj gölü suları altında kalacak yolların yerine ise iç kesimde karayolları tarafından yeni yollar yapılacak. Uludere'nin İnceler bölgesinden başlayan ve barajların tam karşısından biraz daha iç kesime çekilerek yapılacak yaklaşık 45 kilometrelik yol Işıksveren, Taşdelen köylerini geçip Uludere bölgesindeki son barajın yapıldığı Ortasu Köyü'nde son bulacak.

Uludere'nin Irak sınırına yakın olan Işıksveren ve Taşdelen bölgelerinin hemen altındaki Kavşaktepe Barajı'nda 1.9 kilometre, Ortabağ Köyü yakınındaki Musatepe Barajı'nda 1.5, Gülyazı ve Ortasu bölgesinde bulunan Çetintepe Barajı'nda 2 kilometre güvenlik yolu, Şırnak barajında ise 3 kilometrelik bend yolu Şırnak İl Özel İdare Müdürlüğü tarafından yapılıyor."

Şırnak'ın sınırda bulunan Uludere İlçesi'nden Hakkâri'nin Çukurca İlçesi'ne kadar olan ve sınırı oluşturan Aynatepe, Gürbül Dağı, Bezenik Dağı ile Düğün Dağı'nın derin vadileri ve stratejik noktaları ile PKK'nin bölgede barınma yeri olarak kullandığı yüzlerce mağara baraj gölü sularıyla dolacak. Sınırı yakın yerleşim birimlerinden PKK'ye lojistik desteği de büyük oranda kesecek.

Sınırı oluşturan dağların Güney Kürdistan tarafında ise, PKK'nin genelde lojistik destek, askeri ve siyasi

eğitim vb. için kullandığı birçok kampı var. Zaho İlçesi'nin üst tarafındaki sınır kesiminde bulunan ve en çok kullanılan kamplardan olan Haftanın'ın yanı sıra, devamında Türkiye sınırına 7 kilometre mesafede bulunan Kejan, Nazdur, Hakkari'nin Çukurca İlçesi'nin karşısında Metine ve Zap, Şemdinli'nin karşısında ise Avaşın-Basyan ile Hakurk ve Kelareş kampları bulunuyor. PKK'lilerin özellikle Şırnak tarafından Türkiye'ye girmeleri, buralar baraj suları ile kapatılarak engellenecek.

DHA'nın sorularını yanıtlayan DTP Şırnak Milletvekili Sevahir Bayındır, Kuzey Irak sınır kesiminde yapılan barajlarla ilgili TBMM'ye araştırma önergesi verdiklerini açıkladı. Bir barajın yapılması için prosedürün 2-3 yıl sürdüğüne dikkati çeken Bayındır, şunları söyledi:

“Ancak bu barajlar için o süreç işletilmedi ve yapımlarına hemen başlandı. Bu barajlar bölgenin hem ekonomik, hem ekolojik dengesini bozacak, hem de orada vadiler boyunca bulunan yerleşim yerleri sular altında kalacak. Bu adeta bir yeni tehcir planı gibidir. Buna bölgenin insansızlaştırılması planı da denebilir. Diğer taraftan ise oradaki köylüler ile Irak Kürtleri birbirleriyle akrabadır, doğal ilişkileri vardır. Bu barajlarla Kürtler arası siyasal, ekonomik sınırların tekrar çizilmesi istenmektedir. Irak ve Türkiye'deki Kürtler adeta birbirinden koparılacak istenmektedir. Bu çok tehlikeli bir zihniyettir. Eğer oraya bir takım hizmetler yapılmak isteniyorsa, GAP Projesi kapsamında toplumun refahını, kalkınmasını ön gören projeler uygulanabilir.”

DTP Şırnak Milletvekili tarafından verilen araştırma önergesinde, “sınır güvenliği” adı altında yapılan ve yapılması planlanan barajların ne kadar enerji sağlayacağı, baraj yapımıyla kaç yerleşim yerinin sular altında kalacağı, kaç köyün boşaltılacağı, ne kadar insanın göç etmek zorunda kalacağını araştırılması ve tespiti, tarihi, kültürel ve doğal varlıkların bu barajlardan nasıl etkileneceğinin belirlenmesi istendi. Önergede, *“Bir bölgede yapılan barajların doğuracağı önemli sorunlardan biri de, insanların zorunlu göçle karşı karşıya kalmasıdır. Köyden kentlere göç etmek zorunda kalacak insanlar gittikleri yerlerde başta işsizlik, yoksulluk olmak üzere bir çok sorun yaşayacaklardır.”* denildi.

Bir yanda Güney Kürtleri'yle birleşerek Musul-Kerkük'ü alma düşleri, öte yanda yine Kürt coğrafyasında yapılan geçit vermez tecrit barajları... İronik bir şekilde art arda manşete taşınan bu haberler, sömürgeci sermaye rejiminin Kürt sorunu konusundaki açmazını en veciz biçimde özetlemektedir.

Tüm bu yaşananlar bir kez daha, sermaye düzeninin Kürt halkının en ufak talebini bile karşılayamayacağını gösteriyor. Öyle anlaşıyor ki, sermaye devleti önümüzdeki dönemde Kürt halkına yönelik çok yönlü saldırılarına hız verecek, her türlü kirli yöntemi devreye koyacaktır.

Tüm bu saldırıları püskürtmenin yolu, işçi sınıfının devrimcileşmesinden, bağımsız sınıf tutumuyla mücadele alanına çıkmasından geçiyor. Devrimci işçi sınıfı hareketi devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltirken, her türden ulusal ayrımcılığa karşı da mücadele edecektir. Ancak bu güç Kürt halkıyla birleşerek, sömürgeci sermaye rejiminin kirli plan ve saldırılarını boşa çıkarabilecektir.

Emperyalist senaryolar ve kabaran Kerkük-Musul hayalleri

Amerikan “düşünce kuruluşu” Uluslararası Kriz Grubu (ICG), Güney Kürdistan yönetiminin, emperyalist ABD'nin bölgeden çekilmesinin ardından Türkiye ile birleşmek isteyeceğini iddia etti. ICG'nin son hazırladığı “Irak ve Kürtler” raporunda, Güney Kürdistan yönetiminin, komşularına ve Bağdat yönetimine karşı koruyucusu ABD'yi kaybedeceği beklentisiyle, “tek gerçekçi alternatif” olan Türkiye'ye yöneldiği ileri sürülüyor. Güney Kürdistan yönetiminin Türkiye ile anlaşmaya duyduğu ihtiyacı açıkça konuşmaya başladığına ve bunun ardından “ilişkilerin istikrarlı şekilde geliştiği”ne yer veriliyor.

Raporda, Güney Kürdistan yetkililerinin Türk sermaye devletinin üst düzey yetkilileriyle birçok kez bir araya geldiği söyleniyor. Bölgesel yönetimin Başkanı Mesud Barzani'nin özel kalem müdürü Fuat Hüseyin'in, *“Eğer (Iraklı) Şiiler İran'ı ve Sünniler Arap dünyasını seçerse, Kürtler de Türkiye ile ittifaka girmek zorunda kalacak”* şeklindeki sözlerine yer veriliyor. Tüm bu gelişmelerin, Osmanlı sonrası Türkiye'nin hak iddia ettiği “Musul vilayeti” fikrini yeniden canlandırdığına işaret ediliyor.

ICG'ye konuşan Güney Kürdistan yönetiminin bir yetkilisi şunları söylüyor: *“Bağımsız olmak hakkımız, fakat bu olmazsa ben Türkiye ile olmayı Irak'la birlikteliğe tercih ederim. Çünkü Irak demokratik değil. Tek çıkış yolu bölgenin 'Musul vilayeti' adıyla Türkiye'ye, Türkiye'nin de kendi içindeki Kürtlerin durumuna çözüm olarak AB'ye katılması.”*

Ancak ICG, Türk devletinin Irak'taki Kürtlerle “resmî birliktelik” seçeneğine sıcak bakmadığını, Türkiye'nin dolaylı yollardan bölgeye fiili olarak sahip olacağını belirtiyor.

Barzani'nin özel kalem müdürü Hüseyin, Güney Kürdistan yönetimi yetkililerinin, ABD Başkanı Obama'nın açıkladığı takvime uygun olarak ABD'nin Irak'tan çekileceğine ve bunun sonucunda Irak'ın çökeceğine ikna olduğunu belirtiyor. Kürtler bu şartlarda Türkiye'nin koruması altında rahat ederken, bunun karşılığında Türkiye'nin, Kerkük'teki dev rezervler dahil, bölgenin petrol ve doğalgazına doğrudan erişim imkânı elde edeceğini ve dolaylı yollarla Kerkük'e sahip olacağını ileri sürüyor. İran'ın Irak üzerinde etkinlik kazanmasını istemeyen Türk sermaye devleti ise, bu riski azaltmak için bir yandan merkezi hükümeti güçlendirmek amacıyla Bağdat yönetimiyle bağlarını geliştirmek isterken, diğer yandan Mart 2009'da Basra'da konsolosluk açarak ülkenin güneyindeki “İran etkisini sınırlandırmayı” hedefliyor.

Raporda, *“Ankara'nın çıkmazı, Amerikan ordusunun ayrılmasının ardından (Irak'ta) ne olacağını bilmediği için tüm yumurtalarını Bağdat'ın sepetine koyarak Kürtler'i yabancılaştırma riskini almak ile İran'ın güçlü etkisi altındaki geleceğin Irak'ıyla arasında bir tampon bölge oluşturmak için Kürdistan bölgesel yönetimi destekleyerek Bağdat'ı kızdırmak arasında kalması... Etkili olmak için bahislerini koruma altına alarak, her iki tarafla ilişkilerini dengeliyor”* deniliyor.

ICG'ye göre Türk sermaye devleti, Güney Kürdistan'da Türk burjuvazisinin yatırımlarını teşvik ederek, bölgedeki petrol ve doğalgazın ihracat kapısı olmak istiyor. Raporda, Güney Kürdistan yönetiminin, Türkiye üzerinden AB'nin doğalgazda Rusya'ya bağımlılığını azaltacak Nabucco projesine doğalgaz arzını başarması halinde, Bağdat ile ilişkilerde elini önemli ölçüde güçlendireceği kaydediliyor.

Öyle anlaşılmaktadır ki, söz konusu raporda ifadesini bulan senaryo, emperyalist ABD ve işbirlikçi Türk sermaye devletinin bölgesel çıkarları ve planları ile son derece uyumludur ve sözkonusu politikalara ivme kazandırabilecek niteliktedir.

Burjuva medyasında bugünlerde, Güney Kürtleri'nin “Musul Vilayeti” adı altında Türkiye'yle birleşmek istedikleri yönünde haberler gündemin ön sıralarına yerleşmiş bulunuyor. Türk devletinin Musul ve Kerkük üzerindeki yayılmacı hayallerini canlandıran bu haberlerin kaynağı olarak da ICG gösteriliyor. Tüm bu gürültü, bu Amerikan kökenli kuruluşun, ABD'nin Irak'tan çekilmesinden sonra olası gelişmeler konusunda hazırladığı sözkonusu rapor ve bu raporda ismi açıklanmayan bir “Kürt yönetici”nin söyledikleri üzerinden koparılıyor.

Öyle anlaşıyor ki, bu rapor Güney Kürdistan yönetimi ile Türkiye arasındaki işbirliğini daha da geliştirmeyi hedeflemektedir. Emperyalist ABD'nin, Güney Kürdistan yönetimi ile Türk sermaye devletini kendi bölgesel planlarına hizmet temelinde işbirliğine zorladığı sır değil. Soruna bu çerçeveden bakıldığında, bu raporun ABD'nin bölgesel çıkar ve planları ile örtüştüğü ve tam da bunun için hazırlatıldığı görülebilir.

Türk sermaye devleti yıllarca işçi sınıfı ve emekçi kitleleri “yurtta sulh cihanda sulh”, “komşularımızın topraklarında gözümüz yok” yalanlarıyla avutsa da, onun bütün bir tarihine bakıldığında, bu tür söylemlerin gerçek niyetleri yansıtmaktan uzak olduğu kolayca görülür.

Kendi ulus-devletini kurduktan sonra Türk burjuvazisi, nüfuz ve egemenlik alanını genişletecek yayılmacı taleplerini koşullar uygun oldukça gündeme getirmiş ve bu talepleri gerçekleştirme peşinde koşmuştur. Türk burjuvazisi, emperyalist hiyerarşideki yeri üzerinden, sahip olduğu olanakları fırsat bulduğunda zorlamaktadır. Ancak, emperyalist hiyerarşide daha gerilerde yer alan Türkiye gibi emperyalizme bağımlı orta-ölçekli kapitalist ülkeler, zaman zaman yayılmacı iştahlarının kabarmasıyla çeşitli maceralara kalkışsalar da, büyük emperyalist güçlerin çıkarlarına ters düşen meselelerde uzun vadede başarılı olma imkanına sahip değillerdir.

Türk sermaye devleti, sıklıkla dile getirdiği “barış” söyleminin aksine, kendi çıkarları gerektirdiğinde ve kendini bu çıkarların gereğini yerine getirecek güçte hissettiğinde, Osmanlı İmparatorluğu'ndan kaybettiklerini geri almaya teşebbüs etmiş ve etkinlik alanlarını genişletmeye çalışmıştır. Musul-Kerkük hariç diğer girişimlerinde az çok amacına ulaşmıştır.

Bugün ABD'nin bölge planları içinde yer alarak, emperyalist dünya sisteminde önem kazanan bir ülke haline gelmeye çalışan Türkiye; Avrasya'da, Balkanlar'da ve Ortadoğu'da ABD etkinliğini pekiştirmede rol almaya çalışmaktadır. Nitekim '90 sonrasında Türk devletinin “başarılı” olduğu tüm alanlar ABD emperyalizminin çıkarları ile uyumlu çıkarlara sahip olduğu alanlar olmuştur. Bosna, Orta Asya ve Hazar havzasından gelecek enerji nakil hatları, Somali ve Balkanlar'daki “insancıl müdahale” operasyonları, Güney Kürdistan'a yapılan operasyonlar gibi...

ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet ettiği ölçüde çeşitli nüfuz alanlarında kendisine düşen payı büyük bir iştahla kapan Türk burjuvazisi, Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bu yana hiç aklından çıkmayan yayılmacı hayallerini de yeniden ısıtıp ortaya çıkarma imkanını bulmaktadır.

Açıktır ki, bugün Türk devletinin ABD emperyalizminden bağımsız bir dış politika izleme imkanı yoktur. Son günlerde ABD'nin Ortadoğu'da yapmayı tasarladığı yeni düzenlemeler dolayısıyla Musul ve Kerkük'e ilişkin tarihsel iştahı kabaran Türk sermaye devletinin, ABD'nin çıkarlarının gerektirdiği tutumları sergilemeden ve ondan izin almadan herhangi bir pay kapması mümkün değildir.

Doğu Türkistan'da yaşananlar ve ortalığa saçılan gerçekler!

Doğu Türkistan'da yaşanan olaylar, 26 Haziran'da Guangdong eyaletindeki oyuncak fabrikasında, Han ve Uygur kökenli işçiler arasında çıkan bir kavga ile başladı. Uygur Türkleri ile Han Çinlileri arasındaki çatışmaların yolaçtığı gerginlik, günlerce artarak devam etti. Sincan Uygur Özerk Bölgesi'nde Uygur Türkleri ile Çinliler arasındaki çatışmada resmi rakamlara göre 170 kişi yaşamını kaybetti.

Türkiye'de "Doğu Türkistan" tabir edilen bölgede yaşananlara genellikle gerici ve faşist güçler tepki gösteriyor. Gericiler ritüeller ve bölge bayrakları ile yapılan eylemlerde özellikle "Komünist Çin" vurgusu öne çıkarılıp, yaşananlar Çin'in komünist olmasına bağlanıyor. Sermaye medyasında Çin'e dönük suçlamanın ana malzemesi olarak "komünist Çin" argümanı döne döne işleniyor. Eylemlere de anti-komünist, faşist anlayış damgasını vuruyor. AKP hükümeti de, dengeli bir biçimde de olsa Çin'e tepki gösterenler arasında yer alıyor.

Tepkiler anti-komünist gösterilere dönüştürülüyor

Sermaye devletinin insan hak ve özgürlüklerine yönelik saldırganlığına ses çıkarmayan, Kürt halkının ulusal hakları için mücadelesine karşı katliamlarda sınır tanınamaması politikalarına destek veren sendikalar, faşist ve dinci mihraklar, Sincan'daki insan hakkı ihlallerine karşı utanmadan sokağa çıkıyor, timsah gözyaşları döküyorlar. "Çin mallarının boykotu", "Çin'le ticari ilişkilerin kesilmesi" vb. önerileri yüksek sesle dile getiriyorlar. Hükümetin Çin'e "diplomatik baskı" uygulamak üzere harekete geçmesini istiyorlar.

Ankara'dan ilk resmi tepki Dışişleri Bakanlığı'ndan geldi. Bakanlık mesajında, "olayların sorumlularının tespit edilmesini ve adaletin tecelli etmesini bekliyoruz" dedi. Öte yandan bir dizi gerici düzen odağı da şoven gerici eylemlerin bayraktarlığını yaptı. Şoven-faşist sendikalar ve siyasi partiler de sokağa dökülerek, yaşananları protesto etti. Eylemlere anti-komünist, faşist saldırganlık damgasını vurdu.

Gericiler ritüeller ve bölge bayrakları ile yapılan eylemlerde "komünist Çin" vurgusu öne çıktı. Sermaye medyası da Sincan Uygur Özerk Bölgesi'nde Çinlilerle Uygurlar arasında yaşanan şiddet olaylarını

Çin'in komünist olmasına bağladı. Sermaye medyasına göre kızıl namlular müslümanlara ateş kusuyor, Çinliler Türkler'in soyunu kurutuyor, genç Uygur kadınlar Çin'in iç bölgelerine zorla götürülüp asimilasyona tabi tutuluyordu. Sermaye medyası Uygur-Amerikan İşbirliği Örgütü'nün Başkanı Rabiya Kader'i, "Uygur Türkleri'nin anası" olarak ilan etti.

Dinci-gerici basın Çin'i sosyalist bir ülke olarak göstermeyi özellikle tercih etti. Bütün haber ve yorumlarda 'kızıl Çin' söylemi öne çıktı. Bu söylem üzerinden komünizm hedef tahtasına çakıldı. Çin devletinin katliamları komünist olmasına bağlandı. Bu yayınların merkezine ise Çin'in, insan ve birey haklarını tanımaması, Türk ve Müslüman halkın taleplerini dikkate almıyor olması konuldu.

Çin'in komünist olduğu demagojisi ile karartılmak istenen gerçekler!

Uygur Türkleri'ne yapılan katliama yönelik olarak burjuvazi, "komünist Çin" yalanını öne çıkardı. Oysa Çin, doğrudan yabancı sermaye yatırımları için çekici bir ülke olması nedeniyle, batılı kapitalist şirketleri doğrudan yatırım yapmaya özendirerek, sermayenin ihtiyaç duyduğu duyduğu olanakları sağlamak için tüm gücüyle çabalıyor. Otomobil sektörü gibi sermaye-yoğun ürünlerde de kapitalist dünyanın önemli güçlerinden biri durumuna gelmiş bulunuyor. Ayrıca, birçok ülkede imalat sektöründeki kapitalisler, rekabet edebilmek için Çin'de üretilen parçalara ve alt-montaj tesislerine bağımlı durumdadır.

Çin devleti emeği daha da değersizleştirmeye yönelik önlemleri tavizsiz uyguluyor. Bu nedenle Çin'de emek-gücü oldukça ucuz ve kar oranları yüksektir. Yabancı sermaye yatırımları aynı zamanda teknoloji transferi yolunu da açıyor. Böylesi bir devletin emeğin en üst düzeyde korunduğu, özel mülkiyetin yok edildiği sosyalist bir ülke ile hiçbir benzerliği olmayacağı yeterince açıktır.

Çin ile Türkiye'deki uygulamalardaki benzerlikler

Burjuvazi ikiye bölünmüştür. Kendi topraklarında ulusal özgürlük için mücadele veren Kürt halkını katledden "insan hakları" nı aklının ucundan bile geçirmeyen

Aksine katilleri, kopardıkları kelle sayısına göre ödüllendirir. Kürtçe yer isimlerinin yerine Türkçe yer isimlerini dayatır. Kürtçe konuşmayı, Kürtçe müzik dinlemeyi bile yasaklar. Aleviler'in köylerine zorla cami yapma vb. dayatmalarda bulunur.

Çin'in Sincan dayatması ile sömürgeci sermaye devletinin inkar ve asimilasyon politikaları arasında hiçbir fark yoktur. Türkiye'de de ilk olarak yer isimlerinden başlandı. İnsanlar köylerini bırakıp bilmedikleri yerlere göçmek zorunda kaldılar. Çin'deki durum ile Türkiye'deki durum bu yönüyle de büyük benzerlikler içeriyor.

Sermaye devletinin tarihi emekçilere karşı gerçekleştirilmiş katliamların tarihidir. Bugüne kadar polisiyle, jandarmasıyla, MİT'iyle, kontrgerillasıyla, JİTEM'i, Özel Tim'i, sivil faşistleriyle binlerce katliamın altına imza atmıştır.

1 Mayıs 1977, Maraş, Sivas, Erzincan, Çorum, İnciraltı, Tarsus katliamları... Sonrasında Sivas, Gazi, cezaevleri katliamları... Tüm bunların gerisinde kontrol edilmiş sermaye devleti vardır. Yakılıp yıkılan, boşaltılan binlerce köy, yerinden yurdundan edilen milyonlarca insanın çektiği acıların altında sermaye devletinin imzası vardır. Binlerce "faili meçhul" cinayetin, bunca ölüm, zulüm ve katliamın faillerini kanatları altına alan sermaye iktidarının ve kurumlarının Doğu Türkistan duyarlılığı tam bir sahtekarlık örneğidir.

AKP'nin ikiye bölünmüş tutumu

AKP hükümeti dengeli biçimde de olsa Çin'e tepki gösterdi. Abdullah Gül'ün Çin'e (Sincan'a da) yaptığı gezinin hemen arkasından baş gösteren çatışmalar karşısında AKP, milliyetçi-dinci baskıyla Çin'le tatlı ticaretin kışkacına sıkıştı. Zira Türk burjuvazisinin Çin'in kapitalist işletmeleriyle karlı ortaklıkları var.

Tayyip Erdoğan ve partisi, Çin'in Uygur Türkleri'ne karşı "soykırım" uyguladığını söyledi. Bu kavramla tarif edilen bir suçun failine karşı nasıl bir duruş içinde olunması gerektiği II. Paylaşım Savaşı sonrasında imzalanan "Soykırım Sözleşmesi"yle ortaya konulmuştur.

Tayyip Erdoğan ve partisi, kavramı kullanmaktaki cesareti, "Soykırım Sözleşmesi"ni imzalama konusunda göstermiyor. Zira sözleşme hükümlerine göre, suçun sabit görüldüğü durumlar için "zamanasımı" gibi manevra olanakları bulunmuyor. Yani ister doğrudan Ermenistan devleti olsun, ister dünyanın herhangi bir köşesine savrulmuş Ermeni birey olsun, bu sözleşmeyi çekincesiz imzalamış Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine Uluslararası Adalet Divanı'nda dava açabilir. Dolayısıyla, sözleşmeyi imzalamayan AKP'nin, Doğu Türkistan'da yaşanan katliamla ilgi yaptığı açıklamaların hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

Doğu Türkistan'da yaşananlar kapitalist Çin devletinin eseridir. Kapitalizm, halklar arasında savaşların, soykırımların kaynağıdır. Halkların kardeşliği ve gönüllü birliğinin biricik güvencesi ve halklara dönük katliamların panzehiri sosyalizmdir. Katliamların olmadığı bir dünya özleminin gerçekleşmesi, sosyalizmin kazanılmasına sıkı sıkıya bağlıdır.

Sivil ya da askeri, yargı sermayenin yargısıdır!..

Demokratikleşme değil, it dalaşı!

Askerlere sivil mahkemede yargılanma yolunu açan düzenlemenin ardından Büyükanıt gibi isimlerin yargılanması üzerine tartışmalar yapıyor. Bu adımı “demokratikleşme” çerçevesinde değerlendirenlerin sayısı az değil. Düzen güçlerinin kendi iç çatışmalarının ürünü olan benzeri manevraların işçi ve emekçilerde yaratacağı yanılsama ise asıl tehlikedir. Adı geçen emekli askerlerin hiç de masum olmadıkları açık. Fakat tanık olduğumuz, tümüyle çıkar üzerine kurulu olan bir sistemin savunucularının, yine kendi çıkarları temelinde birbirleriyle karşı karşıya gelmeleridir. Yaşanan hesaplaşma, düzen güçlerinin kendi aralarındaki it dalaşıdır. Bu dalaşmada haklı bir taraf yoktur. İki taraf da işçi ve emekçiler karşısında suçludur ve hesap vermeleri gerekmektedir. Nitekim, farklı kutuplarda görünenlerin, çıkarlarını korudukları sermayenin sınıf iktidarının geleceği sözkonusu olduğunda nasıl kolayca yan yana geldikleri ortadadır.

Bugün sivil yargıya bu kadar önem atfedenlerin geçmişi ise aynı konuda tersi örneklerle doludur. 2003 yılında dokunulmazlık tartışmaları gündemdeyken, Meclis Dokunulmazlık Komisyonu’nun AKP’li başkanının “dokunulmazlıkları kaldırmıyoruz, çünkü yargıya güvenmiyoruz” demiş olması buna sadece bir örnektir. Mağdur rolüyle kendine bir taban yaratan AKP hükümetinin, düzenin “adalet terazisi” hakkındaki şikâyetleri pek çoktur. Nihayetinde “şiiir okuduğu için tutuklanan” bir başbakanları vardır. Bugün ise, sivil yargının terazisini ellerine almış olmanın verdiği güvenle, herşey “bağımsız adalet”e, “bağımsız hukuk sistemi”ne bırakılmıştır. Ancak bu “sivil yargı” Adalet Bakanı’nın ve Adalet Bakanlığı Müsteşarı’nın denetimi altındadır. Hâkimler Savcılar Yüksek Kurulu’nun (HSYK) başkanı Adalet Bakanı’dır. Müsteşar kurulun doğal üyesidir. Yanı sıra yargıyı denetleyen Teftiş Kurulu da doğrudan Adalet Bakanı’na bağlıdır.

Böyle bir “adalet terazisi”nin dağıtacağı adaletin ne ölçüde eşit olacağını tahmin etmek zor değildir. Askere sivil mahkemelerin önünü açan bu yeni düzenlemeye de bu gerçeklerin ışığında bakmak gerekmektedir. AKP hükümeti yeni bir hamle daha yaparak rakibini etkisizleştirmek istemektedir. Tüm bunlardan demokrasi beklemek için sadece geleceğe

bakma yetisini değil, yakın geçmişin gerçeklerini görme yetisini de kaybetmiş olmak gerekir.

Hatırlanacağı gibi, 17 Haziran 2004’de DGM’lerin kaldırılmasını öngören yasa tasarısı TBMM Genel Kurulu’nda kabul edilmişti. O günden bugüne geçen zamana baktığımızda, hukuk sisteminin işleyişinde değişen fazla bir şeyin olmadığı kolayca görülecektir. Ortaçağın enginizasyon mahkemelerini andıran DGM’lerin yerini alan yargı sistemi en az DGM’ler kadar hukuksuzdur. TMY, DGM’yi aratmamaktadır.

“Sivil yargı”nın ne derece tarafsız olduğu birçok örnekle sabittir. “Sivil yargı”yla, askeri faşist darbelerin ve askeri mahkemelerin kanunlarını hayata geçiren mahkemeler arasındaki fark, emekçiler için apoletli ve apoletsiz yargı olarak ikiye ayrılmış olsa da, özde aynıdır. Tecelli eden adalet burjuva sınıfın yararınadır. ‘71 faşist darbesinde Denizler için idam kararının altına imzasını atan Baki Tuğlar, 12 Eylül faşist darbesinde Erdal Eren’i yaşını büyütüp idam kararına imza atan apoletli yargıçlar ile 12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ı 13 kurşunla öldüren katilleri rahatlıkla aklayabilenler arasında ne fark olabilir.

İzmir’de Baran Tursun davası da güncel bir örnektir. Yine 7 Ekim 2007’de Yenibosna’da, Ferhat Gerçek’i sırtından vuran polisleri 9 yıla, Ferhat’ı ise 15 yıla yargılayan mahkemelerin sivil olması neyi değiştirmiştir? Sürmekte olan Hrant Dink ve Engin Ceber davaları da öyledir.

Ya da Nijeryalı Festus Okey’in 20 Ağustos 2007’de İstanbul Beyoğlu İlçe Asayiş Şube Müdürlüğü’nde öldürülmesiyle ilgili sivil yargının icraatı nedir?

Adana’da 5 Ekim 1999 tarihinde bir eve düzenlenen baskında Erdoğru Arslan’ın infazını haklı bulup, aynı operasyonda kapı komşusu temizlik işçisi Murat Bektaş’ın öldürülmesini “yanlış” bulan hukuk sistemi hiç adil olabilir mi? Bu topraklarda gerçekleştirilen birçok yargısız infaz mevcutken, yasalarda bu katliamlara karşı hangi önleyici maddeler bulunmaktadır.

Hapishaneleri 3 bin çocukla dolduran, bu çocukların bir bölümünü taş attığı gerekçesiyle çocuk mahkemelerinde değil TMY kapsamında yargılayıp, onlarca yıllık hapis cezasına mahkûm eden sivil

mahkemelerin tarafsız olduğunu kim iddia edebilir?

12 Eylül faşizminin Diyarbakır Cezaevi başta olmak üzere tüm zindanlarda sergilediği vahşeti görmezden gelen yargı ile 19-22 Aralık “hayata dönüş”, Ulucanlar, Ümraniye, Buca ve yine Diyarbakır cezaevi katliamlarını görmezden gelen yargı arasında nasıl bir fark olabilir?

Resmiyette silahla yaralamanın suç kabul edilmesine rağmen, devrimci işçilere kurşun yağdıran Sabra Tekstil patronunun tetikçilerini değil, bu saldırıyı protesto edenleri tutuklayan sivil mahkemelerin adalet anlayışı ortadadır.

Sivil mahkemelerin görev alanını genişleten bu son yasa tasarısıyla amaçlanan bir demokratikleşme adımı olmadığı, düzen içi çatışmanın ötesinde bir şey ifade etmediği ortadadır.

Adaletsiz bir düzenin devamından yana olanlar, hukuk sistemini kendi ihtiyaçlarına göre düzenleyenler için, “adalet ve eşitlik” çıkarlarına hizmet ettiği sürece değer kazanır. İki karşıt sınıf arasındaki kavga sürdüğü müddetçe, mahkeme salonlarındaki yargı cübbesini kimin giydiği çok da önemli değildir. Kışlalardan yola çıkan tankların ya da emniyet binalarından yola çıkan panzerlerin karşısında hep emekçiler ve ezilen halklar olmaktadır.

Topraklarından kayıp insanların kemiklerinin fişkırdığı Kürt halkının da, işçi ve emekçilerin de meseleye bakışları berrak ve net olmalıdır. Büyükanıt’ın “iyi çocukları” da, ABD emperyalizminin “bizim çocukları” da iş başındadır. Kanun koyucularının ve uygulayıcılarının kıldığı kalem sömürü düzeninin bekası içindir. Yargı sivilleşse de sivilleşme de, hapishane yapımları sürmektedir. İzmir Aliaga’da yapımına devam edilen 10 bin kişi kapasiteli hapishane gibi.

Adaletsiz yargılama -sivil olsun olmasın- karşısında tek etkili güç ortaya konulacak toplumsal basıncıdır. Hüseyin Üzmez’e yeniden tutuklama kararının verilmesi gibi.

“Hak verilmez alınır” şiarı bir slogandan öte bir gerçekliği ifade etmektedir. DGM’leri 11 Ekim 1976’da kaldıran işçi sınıfı yolu açmıştır. Katliamlar örgütleyen cinayet ordularından, tetikçilerden, kontrgerilladan hesabı da işçi ve emekçiler soracaktır.

İşçi sınıfının sırtına saplanmış kara-kanlı bir hançer: Sendikal korucular ve kontra çeteleri...

Kontra çeteleri söküp atmak ve hesap sormak için öncü işçiler sınıf kavgasına!

Türk-İş ile sermaye adına AKP hükümeti arasında aylardır sürdürülen toplu sözleşme oyunu geçtiğimiz günlerde sona erdi. Anlaşma sağlandığını zafer kazanan bir komutan edasıyla ilan eden Çalışma Bakanı, kamuoyuna yaptığı açıklamada işçilerin “sokağa dökülmesinin” kötü bir şey olduğunu, anlaşmanın sağlanmış olmasına “kötü niyetlilerin üzüleceği”ni vb. sözler sarfetti. Bakan bu sözlerle kimi kastediyor? Tabii ki köleleştirme saldırılarına karşı mücadele eden sınıfın öncü-bilinçli güçlerini, devrimci ve komünistleri.

Sermaye sınıfı şahsında AKP’nin sosyal yıkım ve köleleştirme saldırıları karşısında işçi ve emekçilerin sessiz kalmalarını, cellâtlarına kuzu gibi boyunlarını uzatmalarını istedikleri açıktır. Bu tutum, bildiri dağıtan devrimci işçilere sopalarla-kurşunlarla karşılık veren eli kanlı Sabra Tekstil asalağından farksızdır. Nitekim tüccar Erdoğan kürsüden ‘bu işsizlik ortamında iş bulmuşlar, aş bulmuşlar bir de zam istiyorlar’ deme küstahlığıyla işten çıkartmaların arttığı bu dönemde, işçilerin bir işe sahip olmalarını dahi bir lütuf olarak sunuyor. Sermaye sınıfının “ya işsizlik ya köle işçilik” anlamına gelen bu saldırısı ile işçi ve emekçileri tümüyle teslim almak istiyor. AKP şahsında sermaye sınıfının bu kadar küstah davranması ve saldırılarda sınır tanımamasının gerisinde, sendikaların başına çöreklenen Truva atlarının ve kontra çetelerinin varlığından güç almalarının gelmektedir.

İhanetten ibaret Türk-İş’in tarihine yakışan bir ihanet daha!

Çalışma Bakanı ile kameraların karşısına geçen Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu yaptığı açıklamada, iş bırakma eyleminin ardından Tayyip Erdoğan ile evinde görüştiklerini ve asıl anlaşmanın burada yapıldığını söyledi. Kumlu, Erdoğan’ın evinde yaptıkları görüşmeyle ilgili, *“Görüşтік, inat kırılmıştı. Orada belirli mesafe alındı, sonra değerlendirdik ve uzlaşma sağlandı”* açıklamasında bulundu.

Erdoğan’ın Kumlu’ya ne vaat ettiği, ya da kapalı kapılar ardında neyin karşılığında bu ihanetin gerçekleştiği bilinmez. Ama şurası kesindir ki; daha önceki sözleşmelerde anlaşmanın altında sadece Türk-İş’in başındaki hainin imzası olurken, bu kez bu ihanete Türk-İş Koordinasyon Kurulu’nun tümünün imzasının olması, ihanetten ibaret Türk-İş’in tarihinde bir ilktir.

İhanet sözleşmesinin ardından sözleşmeye imza atan Türk-İş’e bağlı kimi sendikaların başındaki genel başkanların yaptıkları açıklamalarla bu ihaneti mazur ve normal göstermeye çalışmaları, arsızlığın ve ihanetin ulaştığı boyutları gösteriyor.

Eyvensel gazetesine açıklama yapan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın şunları söyledi: *“Geldiğimiz noktada sözleşmelerin bitirilmesi gerekiyordu, ancak rakamlar üzerine tartışmalar devam edecektir. Ama bundan sonra grev uygulamaları, etkili eylemlerin gündeme gelmesi gerekiyordu ve bu rakamların önemli ölçüde yukarı çıkmayacağını gördük”*. Öztaşkın, grev hakkı olmayan

bazı sözleşmelerin Yüksek Hakeme gittiğini, burada da hakemin bitirme ihtimali olduğunu ve hak kayıplarının söz konusu olabileceğini kaydetti. Mustafa Öztaşkın, *“Bütün bunları değerlendirdik. Başbakan rest çekti. Başbakan’ın dedikleri olmadı, sözünün altında kaldı. 1.5 puan genel artış, 35 TL de seyyanen zam konusunda artış sağladık”* dedi. Mustafa Öztaşkın ayrıca “Kamu işçilerinin yürüttüğü mücadeleyi de göz ardı etmemek gerektiği, uzun bir aradan sonra kamu işçilerinin ortak hareket ettiğine dikkat çekerek, bu sözleşmenin bağlayıcı olmadığını, her işyeri için toplu sözleşmelerin ilgili sendika ile işveren arasında imzalanacağını kaydetti.

Basın-İş Genel Başkanı Yakup Akkaya ise şunları ifade etti: *“Taleplerimiz tam manasıyla karşılanmadı, ancak Koordinasyon Kurulu’ndaki arkadaşların ortak görüşü, Türkiye’nin şartları göz önüne alındığında bu toplu sözleşme imzalandı”*. Akkaya, Başbakan’ın restine karşılık eylemler yaptıklarını, bu eylemlere halkın da destek verdiğini ve hükümeti tekrar masaya getirdiklerini kaydetti!

Yol-İş Genel Başkan Ramazan Açar da şunları ifade etti: *“Tam istediğimiz şekilde olmasa da ülkenin bu şartlarında, tabanın da görüşlerini alarak, greve gitmektense masa başında bitmesi gerektiğini düşündük. Bu rakamı daha yukarı çekme imkânını göremediğimiz için bu rakama imza attık. Eğer sözleşme bitmeseydi daha zora girecek diye düşündük. Üyelerimizi maceraya sürüklememek için toplu sözleşmeyi imzaladık”*.

Tez Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru ise şöyle konuştu: *“Beklentilerimize yanıt verilmedi. Neden imzalandık? Genel olarak bu aşamada işçilerin grev sürecinin çok yaklaşması, 90 bin işçinin grev kapsamı dışında olması etkili oldu”*. Hükümetin ilk başlardaki tutumunun eylemlerin ardından değiştiğini, geri adım attıklarını ve rakamların yükseldiğini belirten Gürsel Doğru, esnek çalışma dayatmalarını kabul etmeyeceklerini ifade etti!

Patronlarla ekranlarda “birlik” mesajı vermekten ve hep birlikte birer sivil toplum kuruluşu olarak anılmaktan son derece mutluluk duyan bu ihanet çetelerine göre sermayenin köleleştirme saldırılarına karşı mücadele etmek-greve çıkmak bir macera oluyor. Bu tutum ve yaklaşım tüccar Erdoğan ve Çalışma Bakanı’nın toplu sözleşme oyunu sürecindeki tutumundan farksızdır. Bu tutum işçi sınıfına “bu kriz ortamında hala işiniz bulunuyor, halinize şükredin. Aşınızı korumak için haklarınızdan vazgeçin” demekten bir farkı bulunmuyor

İlericilik söyleminin ardına gizlenerek ihanete ortak olan İstanbul Şube başkanları!

Türk-İş’in başında bulunan kontra çetenin satış sözleşmesine imza atmasının ardından yapılan ihanet, Türk-İş bünyesinde ve sınıfın değişik bölüklerinde tartışılmaya devam ediliyor. Sermaye devletinin köleleştirme ve her yönüyle değersizleştirme saldırılarının artarak devam edeceği önümüzdeki

günlerde, bu ihanetin daha da çok tartışılacağını söylemek mümkündür. Ancak kendi başına bu ihaneti tartışmak ve kınamakla yetinmek hiçbir şey ifade etmeyecektir. Kaldı ki ilerici olarak geçinen ve son yıllarda yaşanan her saldırı ve ihanetin (başta 1 Mayıs ve mevzi direnişler vb.) ardından kınama açıklamalarıyla yetinen Türk-İş İstanbul Şube başkanlarının tutumu geline aşamada artık para etmemektedir. Türk-İş’in tüm yönetimiyle açıktan ihaneti, tüccar Erdoğan’ın ve bakanının dalga geçer gibi küstah açıklamalarda bulunması bunu fazlasıyla anlatıyor.

İmzalanan sözleşmeyi İstanbul’daki bazı şube başkanları şu şekilde eleştiriyor: *“Ciddi bir kamuoyu oluşturmuştuk, şimdi bizi ortada bıraktılar. Bizim istediğimiz rakamlar bunlar değildi. Düşük ücretliler konusunda alınan seyyanen zam yeterli değil. Bu eylemlilik sürecini dağıtarak bu dayatmaları nasıl geri püskürteceğiz? İş güvencesi, esnek çalışma ve özel istihdam büroları konusunu da Türk-İş güvenceye almalıydı”* Bunu söyleyenler, sükutu hayale uğradıklarını ve aslında Türk-İş yönetiminden hala beklenti içerisinde olduklarını yansıtmış oldular.

Geçmiş sözleşmelere göre ilk defa işçilerin talepleri için eyleme geçtiğini, talepleri için daha büyük eylem kararları beklerken anlaşma olduğunu söyleyen İstanbul şube başkanları, karşılarında idari maddeler, esnek çalışma, sosyal haklar gibi maddelerin durduğunu ve sürecin devam ettiğini ifade ederek mücadelelerinin süreceğini söylemektedirler.

Kurulduğundan bu yana işçi sınıfını defalarca sırtından hançerleyen ve ihanette sınır tanımayan, işçi sınıfının örgütlenmelerini, başta grev, sendika ve her türlü sosyal haklarını adım adım budayan 1982 Anayasası’na ve 12 Eylül darbesine ilk destek veren, Çalışma Bakanlığı koltuğuna dönemin genel sekreteri olan Sadık Şide’yi oturtan, 1980’lerde üç milyonu aşkın sendikalı işçi sayısının günümüzde 700 binlere düşmesine, bu sayının ancak 400 bininin toplu sözleşmeden yararlanabiliyor olmasına, 1985’te 654 bin olan KİT çalışanlarının sayısının özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırılarıyla bugün 201 bine kadar düşmesine sebep ve seyirci kalan Türk-İş’in başındaki kontra çeteden hala medet umarak mı mücadelenize devam edeceksiniz!

Ayrıca sormak gerekir; siz o sendika şubelerinin başında konu mankeni olarak mı duruyorsunuz, yoksa ilericilik görüntüsü adı altında oraları geçim kapısı olarak mı görüyorsunuz? Tarihi ihanetle yazılmış olan Türk-İş’in bir kez daha ihanet edeceğini düşünmek için kâhin olmak gerekmiyordu. Türk-İş yönetiminin bu kadar arsız ve açıktan ihanet etme davranışının gerisinde ilerici geçinen bazı şube başkanlarının iradesizliği ve kendilerine güvensizliği yatmaktadır.

Hiçbir ihanet cezasız kalmayacak, işçi sınıfının devrimci şiddetinden kendini kurtaramayacaktır!

Geline aşamada işçi sınıfı üzerinde birer sosyal kontrol aracına dönüşen bugünkü sendikalar ve

sendikalara hâkim olan anlayış, işbirlikçiliğin ötesine de geçip işçi sınıfına dönük sosyal yıkım saldırılarının temel ayaklarından biri haline gelmişlerdir. Sendikaların başına çöreklenen kontra çetelerin bugün oynadıkları uğursuz rol, yalnızca işçi sınıfını sermayenin sınırsız saldırıları karşısında elini-kolunu bağlamakla kalmıyor. Sınıf hareketine ve toplumsal muhalefete karşı oynadıkları karşı-devrimci rolle sermayenin yıkım politikalarını burjuvaziden daha istekli ve daha aktif bir şekilde üstlenmiş bulunuyorlar. İşçi sınıfının sırtında bir kambura, koca bir ur'a dönüşen bu kontra çetelerin kurduğu saltanatın devam etmesi, ancak sermayenin yıkım saldırılarının hayata geçmesiyle mümkündür. Fabrika sahibi olan, 15-20 bin liraya varan maaşlar alan, fiyatı 100 bin avronun üstünde arabalar alıp zimmetine geçiren, Bayram Meral, Mustafa Özbek gibi tescilli

hainlerin dev servetler oluşturduğu bir çete örgütüdür sendikal korucular. İşte bu asalak yaşıntının ve saltanatın devam etmesi için bu kontra çetelerin ihanetinin ardı-arkası kesilmeyecektir.

15-16 Haziran ayaklanmasıyla şaha kalkan, Derby, Singer, Demirdöküm Sungurlar ve Tarih fabrika işgal eylemlerinde sermayenin kolluk güçleriyle açık çatışmaya girmekten çekinmeyen Türkiye işçi sınıfının devrimci şiddetini eline alacağı, devrimci adaletini uygulayacağı günler gelecektir.

Genel başkanlarını kovalayarak ağaçlara tırmandıran, ihanetin adına dönüşen sendika tabelalarını söküp kafalarına atan işçi sınıfının ayağa doğrulup eline orak-çekeçli kızıl bayrağı aldığı anda sadece burjuvazinin saflarına kattığı kontra çetelerden değil. Aynı zamanda bu çetelerin ihanetine seyirci kalarak ortak olanlardan da hesap soracaktır.

Türk-İş'e TİS tepkisi...

Türk-İş'in imzaladığı ihanet sözleşmesi, Harb-İş Sendikası Merkez Yönetim Kurulu ve T. Harb-İş Kocaeli Şubesi tarafından tepkiyle karşılandı.

T. Harb-İş Sendikası, Hükümet ile Türk-İş arasında Çerçeve Protokol'ün imzalanmasının, toplu sözleşmelerin imzalanması anlamına gelmediğini ve gelemeyeceğini belirtti.

"Türk Harb-İş Sendikası, toplu iş sözleşmesi hakları ile vergi ve sigorta primlerinin ücretleri aşındıran haksızlığına karşı yükselttiği sesini daha da arttırmaya ve bu yönde her türlü eylemi gerçekleştirmeye kararlıdır; bu konuda yılmayacaktır ve inatçı tutumunu değiştirmeyecektir." ifadelerine yer verilen T. Harb-İş açıklamasında mücadele kararlılığı ifade edildi.

Türk-İş'in imzaladığı TİS'e bir tepki de Gölcük Tersanesi'nde örgütlü Türk Harb-İş Sendikası Gölcük Şubesi'nin Başkanı Haldun Kurubacak'tan geldi.

İmzalanan toplu sözleşmenin kabul edilebilir olmadığını belirten Kurubacak "Bundan sonra, ya onlar gidecek, ya bu anlayış değişecek" dedi.

"Türk-İş bizi kullandı. Eylem yaptık, işçi sendikadan gelecek her eylem çağrısına uymaya hazır. Sadece yüzde 1'lik artışı kabul edip, imza attılar. Tavşana kaç, taziye tut yöntemi uyguladılar. Türk-İş'in bu tavrı, işçilerin sendikaya yeniden başlayan güvenlerinin de kırılmasına neden olacaktır." ifadelerine yer verilen açıklamada Türk-İş yöneticilerine seslenilerek "Bundan sonra, ya onlar gidecek, ya bu anlayış değişecek" diyerek tepki gösterdi.

Kartal'da saldırılara karşı ortak eylem

Kartal'da biraraya gelen ilerici, devrimci kurumlar krizin etkilerine ve devrimci-yurtsever kurum ve kişilere yönelik baskın, gözetim ve tutuklama terörüne karşı 11 Temmuz akşamı eylemdeydiler.

Kartal Bankalar Caddesi'nde toplanan Deri-İş Sendikası, Genel-İş Sendikası 2 Nolu Şube, Emekli-Sen Kartal Şubesi, HKM, BDSP, ESP ve Partizan "Krizin faturasını ödemeyeceğiz! Baskılara-saldırlara boyun eğmeyeceğiz!" pankartı arkasında yürüyüşe geçti.

Kartal Meydanı'na gerçekleştirilen yürüyüşe TİB-DER, OSİM-DER ve Kaldıraç da destek verdi.

Ajıtasyon konuşmaları ve sloganlar eşliğinde yürüyerek Kartal Meydanı'na giren kitle, burada yaklaşık 1 saat süren bir eylem gerçekleştirdi.

Meydanda konuşmalarda mücadele çağrısı yapıldı. Ardından basın açıklamasına geçildi. Açıklamada, emperyalist-kapitalist dünya

sisteminin mali-siyasal krizinin giderek derinleştiği, krizin derinleştiği her dönemde olduğu gibi, bu krizin faturasının da dünyadaki işçi ve emekçi yığınlarına çıkartılmaya çalışıldığı vurgulandı.

Gerçekleşen kapsamlı saldırılara karşı işçi ve emekçilerin, devrimci güçlerin ve Kürt halkının boyun eğmeyeceği ifade edilerek mücadele kararlılığı vurgulandı.

Açıklamanın ardından Emekli-Sen Kartal Şube Başkanı Emir Babakuş tarafından bir konuşma gerçekleştirildi. Babakuş, saldırılara karşı sendikaların güçlendirilmesi gerektiğini, iktidar yalakası sendikacıların oturdukları yerden atılmadığı müddetçe işçi ve emekçilerin kurtuluşunun olmayacağını ifade etti.

Eylem şiir ve müzik dinletisiyle devam etti. Söylenen marş ve türküler eşliğinde halaylar çekildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ABD işbirlikçisi politikanın yeni bir bedeli:

Afganistan'da Türkiyeli iki asker öldü!

ABD emperyalizminin 2001 yılında NATO bünyesinde başlattığı Afganistan işgalinde görev yapan Türk birliğinden iki askerin yaşamını yitirdiği açıklandı. Bağlantısızlar Hareketi Zirvesi'ne katılmak üzere Mısır'a giden Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün açıklamasıyla kamuoyuna duyurulan olayda, Afganistan'da bulunan Türk birliklerinin komutanı Albay Faruk Sungur ve aracının sürücülüğünü yapan bir uzman çavuşun "trafik kazası sonucu" öldüğü açıklandı.

Dikkat çeken nokta, açıklamanın Cumhurbaşkanı tarafından yapılması ve Afganistan'da şimdiye kadarki en üst düzey kayıplardan birisi hakkında ne NATO, ne Uluslararası Güvenlik ve Dostluk Gücü karargahı ne de Genelkurmay'dan herhangi bir açıklama yapılmamış olmasıdır.

Gül'ün "kamyonla çarpışmışlar" dediği olayın mayın ya da roket saldırısı olabilme olasılığı hayli yüksek. Zira, Taliban güçleri son haftalarda yüksek rütbeli subayların bulunduğu konvoylara saldırılarını yoğunlaştırarak, ABD birliklerinin başlattıkları yoğun operasyonlara yanıt vermişlerdi. Bu ayın başında, İngiliz kuvvetleri de Afganistan'daki en üst düzey kayıplarını vermişlerdi. Yarbay Rupert Thorneloe'nun zırhlı aracına dönük bir saldırıda ölmüş ve İngiltere'de Afganistan savaşı bir kez daha gündemin ön sıralarına tırmanmıştı.

Albay Faruk Sungur kazada değil de bir saldırıda öldüyse, bu Türkiye'nin Afganistan macerasını ciddi ölçüde etkileyecektir. Bilindiği gibi, Türkiye çatışma bölgelerine asker vermiyor, bunun karşılığında Taliban güçleri Türk askerlerine saldırmıyordu. ABD ise Türkiye ve diğer NATO ülkelerini daha fazla katkı için sıkıştırırmaktaydı.

İşgalin başından bu yana 800 kişilik bir muharip güçle Afganistan işgalinde görev alan TSK, Obama'nın ziyareti ile birlikte bölgeye gönderilecek asker sayısını artırmayı tartışmaya başlamıştı. Daha sonra, yaz aylarında gerçekleşecek görev değişiminde İtalyan ve Fransız askerlerinden boşalan yerin de TSK tarafından doldurulacağı ve bölgedeki muharip asker sayısının 2000'e çıkarılacağı açıklanmıştı.

Pakistan'a da yayılarak giderek riskli bir hal alan Afganistan savaşında daha fazla rol almaya başlayan Türkiye, aynı zamanda büyük bir riske de davetiye çıkarmış bulunuyor. Gül'ün açıklamasıyla basit bir kaza olarak yansıtılmaya çalışılan bu iki kayıp, ABD işbirlikçisi politikanın bir sonucu ve bu politika sürdükçe muhtemelen daha da kabarcak bir faturanın sadece bir ilk örneğidir.

İhanete geçit vermemek için birleşik-militan mücadeleye!

Bu ihaneti engelleyecek tek güç işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir. Sendikal ihanet çetelerinin “nabza göre şerbet” taktiğini izleyecek olmaları şaşırtıcı olmamalıdır. Nitekim bu yasaya karşı “mücadele ediliyor” izlenimi yaratmak için bazı taktiklere başvuruyorlar. Üretimden gelen gücün kullanılması konusunda laftan öte bir adım atılmaması bunu göstermektedir. O halde sorumluluk işçi ve emekçilerindir. Onlar, bu kapsamlı saldırıya karşı gösterecekleri dirençle aynı zamanda krizin faturasını ödemeyeceklerine dair kararlılıklarını da ortaya koyacaklardır.

Tutuklu BDSP'liler serbest bırakıldı!

“Sabra haramilerinden hesabı emekçiler soracak!”

Sabra Tekstil patronunun 8-9 Haziran 2009 tarihlerinde Esenyurt İşçi Platformu çalışanlarına dönük saldırısını protesto eden sınıf devrimcileri polis terörüne maruz kalmış ve gözaltına alınan 4 BDSP'li tutuklu yargılanmak üzere cezaevine gönderilmişti. Tutuklu devrimciler 15 Temmuz tarihinde çıkarıldıkları ilk duruşmada serbest bırakıldılar.

“Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”

Dava nedeniyle sınıf devrimcileri ve destekçi kişi ve kurumlar sabahın erken saatlerinden itibaren Büyükçekmece Adliyesi önünde toplandılar. Eylem öncesinde Adliye'ye yoğun yığınak yapan polislerin adliyenin etrafını bariyerlerle çevirdiği gözlemlendi.

Tutuklu devrimciler Deniz Edemir, Sergül Tarhan, Emine Burcu Eker ve Melek Can saat 10.00'da ring aracılığıyla Büyükçekmece Adliyesi'ne getirildi. Ring aracılığıyla adliyeye getirilen devrimcilerin içeri girişleri sırasında attıkları “Devrimci irade teslim alınamaz!” sloganı jandarma tarafından engellenmek istenirken adliye önünde de basın açıklaması gerçekleştirildi.

“Tutuklu devrimciler serbest bırakılsın, Sabra patronu yargılsın! / BSDP” imzalı pankartın açıldığı eylemde patron-polis-mahkeme işbirliğine dikkat çekilerek tutukluların serbest bırakılması talebi yükseltildi. Patron saldırısı ile başlayan, polis ve hukuk terörü ile süren saldırıların zindanlarda da tecrit uygulaması ile sürdüğü belirtilerek düzenin kurumlarının işçi sınıfının haklı mücadelesini bastırmak için tek vücut halinde hareket ettiği ifade edildi.

Gerçekleştirilen açıklama sırasında “Devrimci irade teslim alınamaz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Devrimciler değil katiller yargılsın!”, “Sabra patronu hesap verecek!”, “Katillerden hesabı işçiler soracak!”, “Emekçiler saflara hesap sormaya!”, “Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!”, “Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizleri yıldıramaz!” sloganları atıldı. Eyleme Esenyurt Halk Cephesi, Halkevleri, Avcılar ÖDP ve Ahali destek verdi.

“Baskılar, gözaltılar bizi yıldıramaz!”, “Tutuklular serbest bırakılsın!”, “Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Faşist baskı ve terör bizi yıldıramaz” dövizlerini açan BDSP'liler ve destekçi kişi ve kurumlar basın açıklamasının ardından da sloganlarla bekleyişlerini sürdürdüler.

Keyfi tutuklama son buldu!

BDSP'lilerin 2911 sayılı yasaya muhalefet ve görevli memura etkin direnme suçunu işledikleri gerekçesi ile tutuklu yargılandıkları davanın ilk duruşması saat 11.00'de Büyükçekmece 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Duruşma sanıkların kimlik tespitinin yapılması ve savunmalar ile başladı. BDSP'liler savunmalarında olay günü iki işçinin yaralanması üzerine basın açıklaması yapılacağını duyduklarını ve basın açıklamasına katılmak için olay yerine gittiklerini, basın açıklaması henüz başlamamışken polisin ateş

açtığını ve kitleye saldırdığını belirttiler. Gözaltı sırasında avukatları ile birlikte polisin kötü muamelesine maruz kaldıklarını söylediler.

Sanıkların ardından avukatlar iddiaların asılsız ve yer yer hukuk dışı olduğunu vurgulayan savunmalarını gerçekleştirdiler. Savunmada iddianamenin 2911 sayılı yasaya muhalefet şeklinde hazırlanmasının hukuksuz olduğu belirtildi ve gerek soruşturma aşamasında, gerek savcılığın mahkemeye sevkı sırasında bu suçun dile getirilmediği vurgulandı. İddianamenin bu açıdan iadesi talep edildi.

İddianamede kullanılan “izinsiz basın açıklaması” tanımlamasına da değinilerek kolluk kuvvetlerinin belgelerinde dahi sözkonusu eylemden basın açıklaması olarak bahsedildiği, “İzinsiz basın açıklaması” kavramının da çelişkili olduğu söylenerek basın açıklaması yapmak için izin almanın gerekmediği belirtildi.

Polis tutanaklarının şaibeli olması, polisin keyfi davranması gibi noktalara da değinilerek sanıkların tahliyeleri istendi. Avukatlar tutuklama kararı veren hakimın tutuklamaya gerekçe sunmadığını, bunun yasaya aykırı olduğunu da söyledi. Duruşma sonucunda sanıkların tahliyesine karar verilerek dava 17 Aralık'a ertelendi.

Avukatların savunmalarında ayrıca sınıf devrimcilerinin tutuklandığı basın açıklamasının içeriğine de özel olarak değinildi. Tekstil İşçileri Kurultayı çağrısı yapan işçilere dönük saldırı fotoğrafları ile sunuldu ve bu saldırıyı yapanların, devrimcileri tutuklayan mahkeme tarafından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldığı da hatırlatıldı. Buradaki eşitsizlik ve adaletsizliğe dikkat çekildi. Silahlı yaralama zanlısı Zeki Tekin hakkında halen dava açılmadığı da belirtildi.

Duruşma sonrasında adliye önünde bekleyen kitleye açıklama yapan Av. İbrahim Ergün, mahkeme sonucunu duyurdu. Tahliye haberi kitle tarafından coşkulu sloganlar ile karşılandı. Tutukluların tahliye işlemlerinin gerçekleştirilmesi için cezaevlerine yollanmasının ardından adliye önündeki bekleyiş de sona erdi.

Tutuklulardan Deniz Edemir, Sergül Tarhan ve Melek Can akşam saatlerinde tahliye edildi. Emine Burcu Eker ise farklı bir davada ifade eksikliği olması nedeniyle Esenyurt Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Burcu Eker'in Küçükçekmece Adliyesi'nde vereceği ifadenin ardından serbest bırakılması bekleniyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir BDSP'den tutuklama protestosu

İstanbul Esenyurt'ta Sabra Tekstil saldırısının ardından sınıf devrimcilerine yönelik tutuklama terörü 14 Temmuz günü İzmir Kemeraltı girişinde protesto edildi.

Tutuklu BDSP'lilerin 15 Temmuz günü İstanbul'da görülecek mahkemeleri öncesinde gerçekleştirilen eylem saat 18.30'de başladı.

“Patron kurşunladı, polis terör estirdi, mahkeme tutukladı! İşçiler serbest bırakılsın, patron tutuklansın! / BDSP” pankartının açıldığı eylemde kızıl bayraklar taşındı.

Son dönemde KESK'e bağlı sendikalara, ATV-Sabah grevcilerine ve direnişteki Kent A.Ş. işçilerine yönelik baskı ve engellemelerin de örneklediği basın metninde bu saldırıların son örneğinin Sabra Tekstil'de yaşandığı belirtildi.

Esenyurt İşçi Platformu çalışanlarının karşı karşıya kaldığı patron saldırısının ardından gelişen tutuklama terörünün anlatılmasıyla devam eden açıklamada tutuklu devrimcilerin serbest bırakılması ve keyfi hukuksuzluğun son bulması istendi.

“Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Sabra Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

patronu hesap verecek!”, “Tutuklananlar serbest bırakılsın!”, “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!”, “Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarının atıldığı eylem çevredeki insanlar tarafından da ilgiyle izlendi.

İmzacı ve destek olan kurumların isimleri ise şöyle:

İmzacı kurumlar: Alınteri, Partizan, Demokratik Haklar Federasyonu, Deri İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği, ESP, Buca Emekli-Sen, TÜMTİS Şube Sekreteri Cafer Kömürcü, DİSK Genel-İş Sendikası İzmir 1, 4 ve 5 No'lu Şubeler, Genel-İş Sendikası 3 No'lu Şube Başkanı Cafer Konca, Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Denetleme Kurulu Üyesi Kıyasattin Yasa, OLEYİS Ege Şube Başkanlığı, Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şubesi, SES Örgütlenme Sekreteri Hüseyin Çoban ve Halkevleri

Destekleyen kurumlar: İHD, ÇHD, MBP

Kızıl Bayrak / İzmir

Entes direniş güncesi...

Direnişin 62. günü...

Bugün Sinter Metal işçilerinin sabah gerçekleştirdikleri eyleme katıldıktan sonra Entes'in önüne geçtim. OSB'de çalışan bir işçi "Buradan her geçtiğimde yanına uğramam gerektiğini düşünüyorum" dedi ve çalışma saati içinde olduğu için kısa bir sohbetin ardından yanımdan ayrıldı. Sinter Metal'deki direniş sürecinin başında yer alan ancak daha sonra direnişi bırakan Sinter işçileri yanıma geldi. Sinter işçileriyle Sabra Tekstil saldırısı üzerine sohbet ettik. Saldırıda tutuklanan arkadaşlarımızdan biri (Sergül Tarhan) Sinter'de daha önce çalışmış ve örgütlenme çalışması yürütmüştü. Sohbetimiz sırasında saldırının nasıl yaşandığı ve yasaların aslında kime hizmet ettiği üzerine konuştuk. İşçilerden biri Sabra'da tutuklanan arkadaşlarımızın yarın Büyükçekmece Adliyesi'nde görülecek ilk duruşmalarına katılacağını söyledi..."

Direnişin 61. günü

Güne, Sinter Metal fabrikası önünde Sinter işçileriyle birlikte sloganlarımızla başladık. Pankart, bülten vs. alarak fabrika önüne geçtik. (...) Sinter Metal işçileri ziyaretime geldiler. Sinter Metal işçisi "Senelerdir metropollerde çalıştık. Didindik ettik, alınteri döktük elde avuçta hiç bir şey yok. Biz çalışıyoruz patron kazanıyor. Biz fabrika önünde bekletiliyoruz patron lüks arabasıyla fabrikaya giriyor." diyen işçi köye geri dönüş yapmak istediğini belirtti. "Bizim çocukken köyde yediğimiz meyveleri biz şimdi çocuklarımıza alamıyoruz. Patrona çalıştığım saat kadar köyde çalışsam bu beni hayli hayli geçindirir" diyerek aynı zamanda köydeki yaşamın ne kadar zor olduğuna değinen işçi "Buradaki hayatımız da kolay değil. Ne yapıyoruz? Bir fabrikaya giriyor asgari ücretle işe başlıyoruz. Maaşımız yükseldi mi çıkarıyorlar. Başka fabrikada tekrar asgari ücretle işe başlıyoruz. Değişen bir şey yok" dedi. (...)

Direnişin 59. günü...

Atv-Sabah grevinin 150. gününde yine Taksim'deydik. 6. kez polis engellemesiyle karşılaştık. Polis barikatının önüne kadar giderek oturma eylemi gerçekleştirdik. Atv-Sabah grevçisi bir arkadaşın okuduğu basın metinde basın özgürlüğü diye bir şey olmadığı ve böylelikle de insanlara doğru haber verilemediğinin altı çizildi. Ardından Feminist Hareket ve Yurtsever Cephe İşçi Birliği adına konuşmalar yapıldı. Avusturya İşçi Marşı ve Çav Bella hep bir ağızdan söylendi. Eylemde "Emekçiye değil çetelere barikat!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Atv-Sabah'ta grev var!", "Sabah okuma suça ortak olma!" sloganları atıldı. Eylemin ardından daha önce davet edildiğimiz Red Kültür Merkezi'nin açılışına katıldık.

Direnişin 58. günü

Saat 15.00'teki çay paydosunun ardından Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu'nun tersanelerdeki son ölümle ilgili Kadıköy'de yapacağı basın açıklamasına katılmak üzere yola çıktık. Geçtiğimiz Çarşamba Çeliktrans Tersanesi'nde meydana gelen patlamada hayatını kaybeden tersane işçisi bir kez daha bize patronların kar hırsının, biz işçilerin yaşamından daha önemli bir yerde durduğunu

göstermiş oldu. Ne yazık ki bu asalak sınıf can almaya bıkmadığı gibi bizler de can vermeye bıkmadık. Tamamen bizim sessizliğimiz, tamamen bizim örgütsüzlüğümüz... Bizler susmaya devam ettikçe onlar daha fazlasını isteyecek. "Gerçi ölümden ötesi de yok! Sıra bize de gelecek!" mantığıyla hareket edip birlikte örgütlü mücadele hattı çizmezsek daha kaç 127 canlar vereceğiz. YETER ARTIK UYAN! (...)

Direnişin 57. gün

Sinter Metal'in her sabah fabrika önünde yaptığı

eyleme katıldık. Eylemden sonra Entes'in önüne geçtik. Bugün oldukça durağan geçen direnişe iş arayan iki işçinin gelmesiyle birlikte sessizlik biraz da olsa bozulmuş oldu. SPS fabrikasında çalışmış olan bu iki işçi aldıkları maaşın azlığından yakınarak işçilerin bu konuda sessiz kalıp hiçbir şey yapmamalarına kızıyorlardı. Biz de buna yönelik "biz ne yapıyoruz" sorusunu sorduk. Hak verdiler ve "bizler de çok duyarsızdık. Bıçak kemiğe dayandı ondan sonra ses çıkarır olduk" dediler. (...)

***Entes direnişçisi
Gülstan Kobatan***

Tekstil işçilerinden Kobatan'a destek

Yaklaşık 1 aydır fabrikası önünde onurlu direnişini sürdüren Gülstan Kobatan'la dayanışmak ve mücadelesini İzmir'deki işçi ve emekçilere taşımak amacıyla ÇİKSE Emekçi Kadın Komisyonu'nun başlatmış olduğu kampanya, Tekstil İşçileri Bülteni çalışanları tarafından yürütülüyor. Böylelikle işten atmaların ve düşük ücret uygulamalarının yoğun olarak yaşandığı tekstil sektöründe çalışan işçiler nezdinde direnişin anlamlı bir yankı uyandırmasını hedefleniyor.

Bu kapsamda 10 Temmuz günü Konak Tarih Mağazası önünde açılan masa aracılığı ile ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiriler dağıtıp, "Gülstan ile Dayanışma Güncesi" defterine işçi ve emekçilerden duygu ve düşüncelerini içeren destek mesajları alındı. İşten atılan işçilerle ve özellikle de kadın işçilerle sohbetler etme olanağı yakalandı.

Faaliyet sırasında, güvenlik şube ekipleri "Siz kimsiniz, kimden izin aldınız, amacınız ne?" benzeri sözlerle tacizlerde bulundu. Ancak çalışma, masa etrafındaki işçilerin çalışmayı sahiplenmesiyle sorunsuz bir şekilde devam etti. Çalışmanın yarattığı olumlu havayı terörize ederek dağıtmaya çalışan ekip yaklaşık 30 dakika boyunca masanın etrafında ellerinde telsiz ve telefonlarla bekledi. Ancak umduğunu bulamayan ekip bir süre sonra dağıldı.

Tekstil İşçileri Bülteni Çalışanları

Metal işçilerine çağrı..

Kapitalist krizin etkilerinin kitlesel işten atmalar, hak gaspları ve sendikasılaştırma olarak görüldüğü metal işkolunda örgütlenme ve mücadele çağrısını yükselten sınıf devrimcileri Ekim ayında gerçekleştirecek olan "Metal İşçileri Kurultayı"nın hazırlıklarını sürdürüyorlar.

'Kriz varsa çare var' sahtekarlığına geçit yok! Mücadele için sokağa, örgütlenmek için Kurultay'a!" başlığıyla metal işçilerine seslenen bültende Metal İşçileri Kurultayı'nın hazırlık çağrısına ve çalışmalarına yer veriliyor.

Ayrıca farklı illerdeki metal fabrikalarındaki eylemlere ve süren grev, direnişlere de yer veriyor. Bursa'da Asil Çelik ve Asemat grevleri, İstanbul Ümraniye'de Sinter Metal işçileri, Entes Elektronik önündeki direnişini sürdüren Gülstan Kobatan ve Gebze'de işten atma saldırısına karşı eylem yapan Eksen Makina işçilerinin haberleri bülten sayfalarında göze çarpıyor.

Çeşitli metal fabrikalarında yaşanan hak gaspları ve gelişmeler de ele alınıyor. Bu çerçevede, Topkapı'da İS-KA Kablo, Bursa'da Renault, Ümraniye'de G-U, İstanbul'da Mercedes, Esenyurt'ta Öztiryakiler'de yaşanan hak gaspları ve sendikal ihanet girişimleri aktarılıyor.

Metal İşçileri Bülteni ayrıca Sabra saldırısına ve ardından gelişen tutuklama terörüne de sayfalarında yer veriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kayseri'de bülten toplantısı...

Kayseri İşçi Bülteni'nin 2. sayısı için 12 Temmuz günü İşçi Kültür Evi'nde işçilerin katılımı ile toplantı yapıldı. 25 kişinin katıldığı toplantıda; ilk sayının değerlendirmesi, ikinci sayının içeriği ve dağıtımı hakkında konuşuldu.

Hemen hemen bütün işçilerin söz aldığı toplantıda bültenin ilk sayısının yarattığı heyecan kendini gösterdi. Bültene dair birçok önerinin getirilmesiyle toplantı sona erdi.

Kayseri İşçi Bülteni çalışanları

Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı Sonuç Bildirgesi...

Krizin faturasını ödememek için bir adım ileri!

Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı, Esenyurt İşçi Platformu Tekstil İşçileri Komisyonu'nun 3 aylık çalışmaları sonucu 28 Haziran 2009 tarihinde 150 işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleşti.

Tebliğler ve yapılan konuşmalar ışığında bir dizi karar ve öneri tartışmaya açıldı. Kurultayın ardından yapılan toplantı ve tartışmalar sonucunda, durum değerlendirilmiş, söz konusu önerilerin kurultay kararları olarak açıklanması Esenyurt Tekstil İşçileri Komisyonu tarafından uygun görülmüştür.

Belirlenen hedefler ekseninde derinleşen bir çalışma ile süreci işçi sınıfı cephesinden örmek hedefindeyiz. Elbette belirtmek gerekir ki, hedeflerimize ulaşabilmenin tek yolu başta tekstil işçileri olmak üzere işçi sınıfının mücadeleyi omuzlamasına bağlıdır. Ancak bizler belirlenen mücadele hattında nesnel durumlara takılmaksızın tüm gücümüz ve ısrarımızla, kararlılığımızla etkin bir çalışma yürüteceğiz. Tekstil işçilerinin mücadele programını geniş işçi kesimlerine ulaştırmak, onları mücadelenin bir parçası haline getirebilmek hedefiyle süreci omuzlayacağız.

Bu doğrultuda önümüzdeki dönemde mücadele programı çerçevesinde şu kararlar alınmıştır.

1) Bugün işçiler patronlar karşısında örgütsüzdür. Bir sendikaya üye olup olmamak bu durumu pek fazla değiştirmemektedir. Patronun ve sendika bürokratlarının engellerini aşmanın yolu fabrikalarda taban örgütlerinin kurulmasıdır. Bilinçli ve mücadeleci işçiler bu işe ön ayak olmalı, mümkün olan her fabrikada taban örgütleri oluşturulmalıdır. Kölece çalışma, yaşam koşullarına ve patronun keyfi tutumlarına karşı ortak karşı koyuş sergilemenin ilk şartı fabrikada bu tür bir örgütlenme yaratmaktır.

2) Çevremize baktığımızda bütün fabrikalarda patronların aynı saldırıları gerçekleştirdiğini, işçilerin aynı sorunlarla boğuştuğunu görürüz. Göreceğimiz bir diğer şey, herhangi bir fabrikanın patronu işçilerin mücadelesi nedeniyle zor durumda kaldığında diğer patronların hemen onun yardımına koşmasıdır. Patronlar kendi aralarında çok güçlü bir dayanışma içindedirler ve bu amaçla kurulmuş pek çok örgütleri vardır. Bu doğrultuda Esenyurt'tan tekstil işçilerinin ortak mücadelesi için **Tekstil İşçileri Birliği**'nin oluşturulması yönünde somut adımların atılması.

3) Bölgede krize karşı oluşturulacak ortak platformların örgütlenmesi için üzerimize düşen görevlerin yapılması, krizin faturasını patronlara ödetmek için saldırıları püskürten, militan eylemsel süreçlerin oluşturulması, **"Sınıfa karşı sınıf!"** bilinciyle **"İşgal, grev, direniş!"** tutumu bu dönemde saldırılara verilecek tok yanıtı özetlemektedir.

4) Bölgemiz tekstil işçilerinin yaşadığı sorunların işlendiği bildiri, bülten gibi araçların işlevsel bir biçimde kullanılması, tekstil işçilerin eğitimi için çalışmaların yapılması bu yönlü seminerler, paneller, toplantılar vb. örgütlenmeli,

5) Kadın işçilerin örgütlenmesinin önündeki çok yönlü engellerin aşılabilmesi ve örgütlü mücadeleye katılımı için kadın işçilerin yoğunlukta olduğu fabrikalarda sistematik çalışmaların yürütülmesi için kadın işçi komisyonlarının kurulması,

6) İşçi sınıfının bedeller ödeyerek kazandığı hakların gaspına yönelik saldırılara karşı etkin bir çalışma yürütülmesi, bölgede sınıf dayanışması

bilincinin geliştirilmesi için çalışmalar yürütülmesi, grev ve direnişlerle dayanışmanın yükseltilmesi,

7) Aşağıda sıralanan talepler ekseninde ortak mücadelenin yükseltilmesi:

- * **İşten atılmalar yasaklansın!**
- * **Herkese iş, iş güvencesi ve sigorta hakkı!**
- * **İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!**
- * **7 saatlik işgünü ve 35 saatlik çalışma haftası!**
- * **Her türlü fazla mesai ve gece çalışması yasaklansın!**
- * **4857 sayılı İş Yasası (Kölelik Yasası), SSGSS Yasası, "İstihdam paketi" iptal edilsin!**
- * **Tüm çalışanların grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!**
- * **Herkese ihtiyaca uygun, sağlıklı ve güvenli konut!**
- * **Parasız sağlık, parasız eğitim!**
- * **İşyerlerinde İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Kurulları olmalıdır!**
- * **İşyerlerinde doktor tam gün ve koruma amaçlı tedavi için bulunmalıdır!**
- * **İşyerlerinde iş kazalarına ve meslek**

hastalıklarına karşı koruyucu önlemler alınmalıdır!

* **Kadın işçilerin ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaklansın!**

* **Doğumdan önce ve sonra üçer aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım!**

* **Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları açılsın!**

* **Esnek üretim, parça başı çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!**

Tekstil İşçileri Kurultayı'nda alınan kararlar doğrultusunda, bölge tekstil çalışmasında yeni bir dönem başlamıştır. Kurultay ile attığımız bu adım hak alma mücadelesinde atılmış bir adımdır. Bundan sonraki çalışmalarımız kurultayda dile getirilen öneriler ve alınan kararlar ışığında sürdürülecektir. Bu doğrultuda tüm tekstil işçilerini öneriler ve alınan kararlar ışığında yürütülecek olan bu mücadeleye omuz vermeye, bu mücadelenin aktif yürütücüsü olmaya çağırıyoruz.

**Esenyurt İşçi Platformu -
Tekstil İşçileri Komisyonu**
Temmuz 2009

Gebze'de emekçiler yıkımlara karşı yürüdü

Kocaeli'nin Gebze ilçesine bağlı Cumhuriyet Mahallesi'nde oturan emekçiler 15 Temmuz günü kendi mahallelerinden komşu mahallelere çağrı niteliğinde bir eylem gerçekleştirdiler. Bilindiği üzere Gebze'nin emekçi mahalleleri bir süre önce kentsel dönüşüm kapsamına alınmış ve karar yazılı olarak evlerine iletilmişti.

Kentsel Dönüşüm'ün "yıkım" anlamına geldiğini artık çok iyi kavrayan mahalle halkı hızla dernekleşerek yıkım karşıtı mücadelenin yolunu tutmuştu. Son olarak da mücadelenin komşu mahallelere de yayılması gerektiğini düşünen mahalleli başta Adem Yavuz Mahallesi olmak üzere yıkım kapsamına giren mahallelere yürüyüş gerçekleştirerek buralarda oturanları da sokağa çıkmaya çağırdı.

Cumhuriyet Mahallesi'nde toplanan yaklaşık 1000 kişinin katıldığı yürüyüş boyunca sayı daha da arttı.

Eylemde, "Müteahhit başkan istemiyoruz!", "Rantsal dönüşüme hayır!", "Başkan şaşırma sabrımızı taşıрма!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Pencereden bakma sokağa çık!" sloganları atıldı. Polisin zaman zaman provoke etme çabalarına rağmen yürüyüşe başından sonuna kadar coşku hakimdi. Son olarak minibüs son duraklarında yapılan açıklamada Cuma günü Kocaeli Belediyesi önünde gerçekleştirilecek mitinge çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

İşçi ve emekçi hareketinden...

ATV-Sabah'ta 150. gün...

150 günü geride bırakan ATV-Sabah grevcilerinin her Cumartesi akşamı Taksim tramvay durağında gerçekleştirdikleri eylemleri 11 Temmuz günü de devam etti.

İzmir, Adana, Antalya, Diyarbakır, Bursa ve Trabzon'da asılan grev pankartlarıyla yayılan grevin İstanbul ayağı geçtiğimiz haftalarda olduğu gibi bu hafta da polis barikatıyla engellendi. Bunun üzerine kitle oturma eylemi gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan Selim Sunerşunları söyledi: "6 ilde daha, Sabah-ATV binalarının önünden gelip geçenler grevden haberdar olacak. 'Ana akım' medya, bu greve sayfalarında yine yer vermeyecek. 'Ana akım' politikacılar sessizliğini yine bozmayacak. Çünkü hiçbirisi basında sendikanın söz sahibi olmasını istemiyor. Eğer basına sendika girerse güç dengeleri değişecek. Kurdukları kirli ilişkiler nedeniyle birbirlerine mecbur hale gelen medya patronları ile politikacılar, istedikleri gibi at koşturamayacaklar. Muhabirlere yalan haber yazdıramayacaklar. Onları köstebek, şantaj masası ve tetikçi olarak kullanamayacaklar"

Eylemde Feminist Kolektif ve Yurtsever Cephe İşçi Birliği adına konuşmalar da yapıldı. Konuşmalarda grevin önemi ve şimdiden kazanılmış olduğu vurgulandı.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan bu haftaki eylemde de yerini aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

HSGGP Tuzla'da eylemdeydi!

HSGGP, 11 Temmuz günü Tuzla Gemi Tersanesi önünde gerçekleştirdiği eylemle iş cinayetlerine ve ekonomik krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmesine karşı mücadele çağrısı yaptı.

HSGGP'nin devam eden direniş ve grevlere müdahil olacağını duyurusunun yapıldığı açıklama Tuzla Gemi Tersanesi önünde başladı.

"Herkes sağ, güvenli gelecek mücadelemiz sürüyor, sürecektir" pankartının açıldığı eylemde konuşan Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı konuştu. Ardından Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasında artık bir ölüm havzasına dönüşen Tuzla'da son yaşanan

cinayetle birlikte, tersanelerde 127 kişinin yaşamını yitirdiği, yüzlerce işçinin ise yaralandığı ifade edildi.

Bir yandan iş cinayetleri devam ederken diğer yandan ise AKP hükümeti tarafından işçi ölümlerini arttıracak yeni iş yasaları çıkartıldığının söylendiği açıklamada, TBMM'de kabul edilen ve yeni iş yasasına eklenen özel istihdam bürolarıyla, işçilerin alınıp satılır hale getirilmeye çalışıldığı belirtildi.

Yasanın sadece ücretli kölelik ticaretinin yapılması ile sınırlanmadığı, işçilerin birikimleri ve işsizlere ödenmesi gereken İşsizlik Sigortası Fonu'nun yağmalanmasına da olanak sağladığı vurgulandı.

Açıklama, sermayenin saldırılarına karşı, başta sendikalar olmak üzere, tüm emek ve meslek örgütlerini, emekten yana olan herkesi mücadele etmeye çağırarak son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Emekli-Sen zamları protesto etti

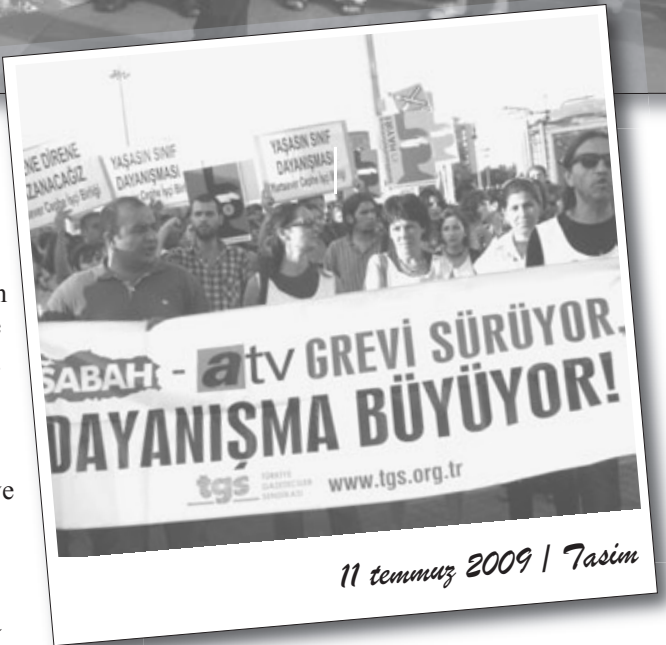
Emekli-Sen, hükümetin yılın ikinci yarısında öngördüğü 11 TL'ye denk gelen yüzde 1.83'lük zammı protesto etti. Kızılay Yeni Karamürsel önünde bir araya gelen Emekli-Sen'liler özellikle AKP Hükümeti ile birlikte emeklilerin ekonomik ve sosyal sıkıntılarının arttığına dikkat çekti.

Açıklama yapan Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen, yapılan zammı emeklilere yönelik bir haksızlık olarak nitelendirdi. AKP'nin sermaye kesiminin isteklerine öncelik verdiğini ifade eden Beysülen, emeklilerin sorunlarına hükümetin çözüm bulmayacağına inandıklarını, tek seçeneklerinin ise örgütlenmek olduğunu vurguladı.

12 Temmuz'un aynı zamanda Emekli-Sen'in kuruluş yıldönümü olduğunu hatırlatan Beysülen şunları söyledi: "Bu gidişe dur demek için önümüzde tek seçenek vardır, örgütlenmek ve örgütlü gücümüzle bizi yok sayanlardan hesap sormak. Bugün bir kez daha tüm emeklileri bu onurlu yürüyüşe sahip çıkmaya ve sendikamıza üye olmaya çağırıyor, yaşasın örgütlü mücadelemiz diyorum."

Belediye-İş'ten paraşütlü eylem

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nde baskı ve Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

sürgün politikalarıyla örgütlülüğü tasfiye edilmeye çalışılan Belediye-İş Sendikası, daha önce denizde gerçekleştirdiği "Tayyip protestosu"nun ardından bu kez de havadaydı.

Belediye-İş'liler 8 Temmuz günü "Baskıları kaldırın, sürgünleri durdurun" yazılı pankartla Kocaeli Büyükşehir Belediyesi binası önünde paraşütlü eylem gerçekleştirdi. Havada gerçekleştirilen eyleme Mimar Sinan Köprüsü üzerinde bulunan belediye işçileri de sloganlarla destek verdi.

Paraşütün yere inmesinin ardından pankartla yürüyüş gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Kent A.Ş.'de suç duyurusu...

Kent A.Ş. işçileri geçtiğimiz hafta belediye meclis toplantısında "Önce kovdular sonra dövdüler diyenler unutmamalıdır ki, bu söylemleri bir gün gerçekleşebilir. Biz yasalara bağlı kalmaya çalıştık. Ancak sabrımızı zorluyorlar. Oynanan oyunlar kimsenin yanına kar kalmayacak. Birileri tedbir almazsa herkes kendi tedbirini alır. Bizim kimseden korkumuz yok. Yapılanların hiçbirisi karşılıksız kalmayacak. Herkesin bir sabrı var. Kimse kimsenin evinin önünde durup, başkanı sıkıntıya sokmaya çalışanlara yarar sağlamayacak. Birileri tedbir almasa herkes kendi tedbirini alır" sözleriyle tehditler savuran Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak

hakkında suç duyurusunda bulundular.

Genel-İş Sendikası yöneticileri ve Kent A.Ş. işçileri 9 Temmuz günü Karşıyaka Adliyesi'ne giderek Belediye Başkanı Cevat Durak hakkında 276 işçi imzalı dilekçeyle suç duyurusunda bulundular.

Cevat Durak'ın gazetelerde yayınlanan sözlerini kınadıklarını belirten Genel-İş Sendikası Genel Sekreteri Kani Beko, "Sendika yöneticisi, işçi ya da ailelerinden birine zarar gelirse sorumlusu belediye başkanıdır." dedi.

HSGGP'den iş cinayetleri protestosu

HSGGP, 10 Temmuz günü Kadıköy İskele Meydanı'nda tersanelerde yaşanan iş cinayetlerini protesto eden basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen okudu.

Demirdizen konuşmasında, son günlerde iş cinayetlerinin sayısının arttığını söyledi. "Bu yaşananlara biz iş kazası değil iş cinayeti diyoruz. Kazaların büyük kısmı tedbirlerin alınmamasından kaynaklı yaşanıyor. Oluşacak sonuçlar biline biline tedbirler alınmıyor. Göz göre göre insanlar birer birer ölüyor." diyerek yaşamların hiçe sayıldığını belirtti.

Açıklamada, krizin işçilerin yaşamına işsizlik, açlık, yoksullukla yansıdığına ayrıca krizin çalışma koşullarını da dolaysız etkilediğine değinildi. Konuşmada, "İş cinayetlerini tetikleyecek yasalar gecenin üçünde çıkarılıyor. Veto edilmiş olsa da çıkaracakları bugünden belli. Çalışma koşulları gittikçe kötüleşecek. Bugüne keder çıkarılan yasaların sonuçlarını gördük." denilerek HSGGP'nin tüm gelişmelerin takipçisi olacağı ve gelişmeleri kitlelere anlatmaya devam edeceği söylendi.

Açıklamanın ardından iskele çıkışında bildiri dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gebze BDSP'den E-Kart ziyareti

Gebze BDSP 1 yılı aşkın süredir grevde olan Basın-İş Sendikası üyesi E-Kart işçilerine 11 Temmuz günü destek ziyaretinde bulundu.

Geçen hafta Gebze'de yapılan işçi toplantısında alınan karar doğrultusunda gerçekleştirilen ziyarette sınıf dayanışmasını yükseltme vurgusu ön plana çıktı.

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! E-Kart işçisi yalnız değildir" ozalitinin açıldığı ziyarette ilk olarak söz alan Basın-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer "BDSP gerek fabrika önünde, gerekse alanlarda her zaman yanınızda oldu. Desteklerini her zaman bekliyoruz" diyerek dayanışmanın önemine vurgu yaptı.

Ardından BDSP adına yapılan konuşmada, kriz içerisinde çırpan patronların kendilerinin yarattığı krizin faturasını işçi ve emekçilere yüklediği, emekçilerin kitlesel işten atmalarla, hak gasplarıyla karşı karşıya kaldığı, anayasal bir hak olan sendika hakkının tanınmadığı ve işçilerin kapı önüne konduğu, sermayenin yeni istihdam alanları açılacağı yalanına sığınarak işsizlik fonunu patronların yağmasına açtığı ifade edildi.

Bir metal işçisi yaşanan sorunların ortak olduğunu dolayısıyla çözümün de birleşik kitlesel devrimci bir sınıf çizgisi etrafında mücadele etmekten geçtiğini söyledi. Ziyaret, grevci işçilerle yapılan sohbetin ardından son buldu.

Kızıl Bayrak / Gebze

Tersanelerden...

İş cinayeti kurbanı Kütük defnedildi!

Çeliktrans Tersanesi'nde, iş cinayetine kurban giden Bayram Kütük

Bayram Kütük, 9 Temmuz günü Pendik-Esenyalı Seyit Seyfi Cemevi'nde düzenlenen cenaze töreninin ardından Esenyalı Mezarlığı'na defnedildi.

Cemevi önünde toplanan yaklaşık 400 kişi, gerçekleştirilen dini törenin ardından Esenyalı Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşün ardından Bayram Kütük, ailesi ve sevdiklerinin ağıtları eşliğinde defnedildi.

8 Temmuz günü Okmeydanı-Örnektepe'de oturan Bayram Kütük'ün ailesine taziye ziyaretinde bulunan TİB-DER üyeleri Bayram Kütük'ü son yolculuğuna uğurlayanlar arasındaydı.

TİB-DER üyeleri, mezarlıkta açtıkları, "Artık ölmek istemiyoruz! Patronlar sarayda işçiler mezarda!" şiarlı pankartla, artık tersanelerde ölümlerin durmasını ve yaşanan ölümlerin tek sorumlusunun gözlerini kâr hırsı bürümüş asalak tersane patronları olduğunu bir kez daha haykırdılar. Açılan TİB-DER pankartı mezara gelen tersane patronları ve taşeron çevrelerce tepkiyle karşılandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TİB-DER Çeliktrans önündeydi!

Tuzla tersaneler havzasında 8 Temmuz günü Çeliktrans Tersanesi'nde yaşanan iş cinayeti 11 Temmuz günü Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin gerçekleştirdiği eylemle protesto edildi.

Çeliktrans Tersanesi önünde yapılan eylem için Torlak Tersanesi önünde toplanarak yürüyüş gerçekleştirildi.

"İş cinayetlerine...Ücret gasplarına...Ücretlerin düşürülmesine karşı işgal, grev, direniş! / TİB-DER" Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

11 Temmuz 2009 / Tuzla

pankartını açıldığı eylemde, iş cinayetinin gerçekleşme biçimi hakkında bilgi veren TİB-DER yönetim kurulu üyesi Cahit Atalay'ın ardından TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu açıklamayı okudu.

Açıklamada tersane patronlarının "Biz her türlü önlemi alıyoruz fakat işçi dikkatsiz, işçi cahil, işçilerin eğitilmesi lazım" ifadelerinin gerçekleri yansıtmadığı, tersaneler havzasındaki koşullar değişmedikçe iş cinayetlerinin süreceği vurgulandı.

Devlet yetkililerinin yeni yönetmelikler getirdiği, yeni yasalar çıkarttığı ama bu yapılanların tersanelerdeki sermaye sahiplerinin çıkarlarına hizmet eden yönetmelik ve yasalar olduğu ifade edildi. Göstermelik tersane kapatma cezalarının verildiği, ama hiçbirinin tersanelerdeki ölümlerin önüne geçemediği belirtilerek tersanelerdeki taşeronluk sistemi son bulmadıkça, işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri tam olarak alınmadıkça tersanelerde iş cinayetlerinin son bulmayacağı söylendi. Devlet yetkililerinin bu konuda hiçbir adım atmadığı ifade edilerek Tuzla'da tek çözümün işçilerin örgütlü mücadelesi olduğunun altı çizildi..

Kızıl Bayrak / Tuzla

Tez-Koop-İş Genel Eğitim Danışmanı araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır ile k

“Ruhumuzu, aklımızı işçi sınıfıyla bütünleştirelim”

- Kapitalist sistem çok boyutlu bir kriz yaşıyor. Türkiye’yi de etkisi altına alan bir kriz süreci var. Öyle ki artık açık bir depresyondan bahsedilebilir bir boyuta ulaşmış bulunuyor. Sizce krizin işçi sınıfına, onun mücadelesine ve örgütlenmesine etkisi nedir?

- Önce krizi tanımlamakta yarar var. Kapitalizm, dönemseller olarak kriz üreten bir doğaya sahiptir. Kriz bir yanıyla sistemin iç çelişkilerini şiddetle dışa vurur, diğer yanıyla kapitalist gelişmenin asli bir özelliğini oluşturur. Ayrıca kriz sermaye birikiminin itici gücüdür. Kapitalizmde iki tane kriz tipi vardır; bir tanesi kısa çevrimli ya da olağan çevrimli krizlerdir, diğeri ise büyük bunalımlar diyebileceğimiz krizlerdir.

Son 25 yılda bu kısa çevrimli krizlerden bir dizisi yaşandı. 1984 Meksika ve Brezilya borç krizi, 1987 New York borsasının çöküşü, 1993 Sterlin krizi, 1994 Meksika-Türkiye krizi, 1997 Doğu Asya krizi, 1998 Rusya ve Brezilya krizi, 1999-2000 Latin Amerika krizleri, 2001 New York borsasında başlayan ve dünya borsalarını etkileyen dalga ve 2001 Türkiye krizi bu kriz tipinin örnekleridir.

Bu kriz tipinin genel özelliği bölgesel, sektörel ve kısa dönemli (birkaç yıl süren) olmasıdır. Ve bu krizlerde kapitalizm kendi anarşisini, çelişkilerini ve kendi toksinlerini atar. Yaşadığımız kriz ise içerik itibarıyla kısa çevrimli bir kriz değildir. Çünkü finans sektörüyle başladı, bununla beraber reel sektöre, üretim sektörüne yansıdı. Zaten bir kriz finans sektöründen başlayıp üretim sektörüne yansiyorsa bu krizin mahiyeti değişmiştir. Bu kriz, sorunuz itibarıyla depresyondur veya büyük bunalımdır. Ben “Büyük bunalım”ı kullanmayı tercih ediyorum. Peki büyük bunalımların özellikleri nedir? Kapitalizmin 250 yıllık tarihinde üç tane büyük bunalım yaşandı: “1873-1893 Büyük Bunalım”, “1929-1939 Büyük Bunalım” ve bu son krizin de tarihsel öncülü olan “1974-1975 Büyük Bunalım”

Bu krizlerde de şöyle bir özellik var. Birinci olarak bunlar küresel mahiyette olan krizler... İkinci olarak senkronize bir özellik taşıyorlar. Senkronizasyonun da iki ayağı bulunuyor: Birinci ayağı kriz sektörden sektöre yansıyor. Ayrıca ülkeden ülkeye sıçırıyor.

Senkronizasyonun ikinci ayağı ise krizin çok boyutluluğudur. Ben çok boyutluluğu şu mahiyette ele alıyorum. Kriz sadece ekonomik bir kriz değildir. Bunun yanında bir uygarlık krizi yaşanmaktadır. Ayrıca yakın zamanda Haiti ve Mısır’da ekmek ayaklanmalarında görüldüğü gibi gıda krizi kapıdadır. Diğer taraftan ekolojik kriz, bütün yakıcılığıyla kendini hissettirmektedir. Bu dünyanın ve tüm canlıların sonunu işaretleyen bir gelişmedir. Bir başka boyutuyla konformizm, tüketim terörü, hedonizmle özdeşleşmiş bir sistemin etik krizi de açığa çıkmıştır. Bunun yanı sıra krizin hızlı deforme edici etkisi vardır. Metropoller dahil, ikinci kuşak ülkelerde sanayide ve

ticarete büyük çöküşler yaşanmaktadır. Böylesi süreçler sınıf mücadelesinin ve politik mücadelenin keskinleşeceği bir dönemi işaretler. Sınıfsal kutuplaşma inanılmaz derecede artar. Sınıfsal gerilim maksimum noktaya ulaşır. Ve böylesi dönemlerde iki tane olasılık ortaya çıkar. Birincisi, devrim olasılığı veya imkanı, ikincisi ise karşıdevrim olasılığıdır. Devrimin imkanı işçi sınıfının örgütlülüğü ve onun siyasal öncüsünün örgütlülüğüne bağlıdır. Eğer bu yoksa karşıdevrimin tehdidiyle karşı karşıyayız demektir. Bugünkü koşullarda böylesine bir katastrofun yaşanması olasıdır.

Sorunuzla da bağlantılı olarak bütün bu negatif duruma rağmen bence inanılmaz şansların da olduğu bir dönemin başlangıcındayız. Bir kere devletin niteliğinin açığa çıktığı bir döneme girdik. Devletin sermaye ile gerçek anlamda organik ilişkisini net olarak gösterebilecek bir süreçteyiz. Marks “Doğu Sorunu”nda, Gramsci doğu ve batı toplumlarını analiz edip, devrim kuramı üzerindeki çalışmalarında, Mahir Çayan’ın “PASS çözümlemesi”nde, İbrahim Kaypakkaya’nın “patron-ağa devleti” tanımlamasında ve kır-kent diyalektiğinde hep bu sorun işlenmiştir. Yani devlet ve devrim sorunu ele alınmıştır. Yaşadığımız süreç belki de bizim 30-40 yıldan beri sınıfa ve kitlelere anlatamadığımızı, hayat anlatmaktadır. Ve devletin açık niteliği ortaya çıkmıştır; yani sermayenin hem uşağı, hem de dostu

olması ve parazit bir yapı olduğu artık alenidir. Bu aleniyetin bilinç düzeyine sıçramasının muazzam yıkıcı bir etkisi olacağını düşünüyorum. Sınıfa bunu son derece iyi anlatabileceğimiz koşullarda yaşıyoruz. Yeter ki bu konuda ajitasyon ve propaganda çalışmaları yapılsın. Ama ne yazık ki bu çalışmalar yeterince yapılmıyor. Ayrıca 30 yıldan beri neoliberal ideolojik terörün ve akıl tutulmasının kırıldığı bir döneme girdik. Bu dönem devrimin ve komünizmin en yoğun bir şekilde propagandasının yapılacağı bir dönemdir. İşçi sınıfı biliminin sınıfla bütünleşeceği ve maddi bir güç olabileceği bir dönemdir. Sınıf bu manada toplumsal maddi güç haline getirebilirsek son derece önemli olanaklar sağlayacağımızı düşünüyorum. Somut olarak sınıfa döndüğümüzde karşımızda şöyle bir problem var: Bugün sınıfın bence en temel sorunu bilinç ve kimliğinde yaşadığı deformasyondur. Sınıf neoliberal karşıdevrimci politikalar sonucunda bilinç ve kimliğinde muazzam bir deformasyon yaşadı. Bağlantılı olarak eylem gücü ve örgütlenme potansiyelinde de zaafiyet gösterdi. Sınıf bir negatif diyalektik içinde. Bu negatif diyalektiğin aşılması ancak bizim sınıfın bilinç ve kimliğinin gelişmesi için gösterdiğimiz çabalara bağlıdır. Bu çaba aynı zamanda sınıfın eylem gücü ve örgütlenme kapasitesini arttıracaktır. Veya tam tersi, sınıfla kurabileceğimiz her türlü örgütsel ilişki ya da sınıfın yaratacağı her türlü eylem beraberinde bilinç ve

Kriz, sınıf hareketi, mücadele ve örgütlenmenin sorunları üzerine konuştuk...

Kimimizi, yüreğimizi birleştirebilmeliyiz!”

kimliğinin yaratılması anlamına gelecektir.

Sizin de yazılarınızda bahsettiğiniz gibi bence bu dönem her eylemin manifestolaştırılması gereken bir dönemdir. Sınıfın yaratacağı her direnişi, her eylemi, her grevi bir manifesto haline getirebilirsek hiç beklemediğimiz muazzam olanakların sahibi olabiliriz. Bir yerde başlamış bir direniş, bir yerde başlamış bir eylem tüm döneme hitap edebilir, dönemin bütün özelliklerini içinde taşıyabilir. Büyük bir anaför yaratabilir. Bu anlamda model eylemlerin yaratılması doğrultusunda kafa yormak zorundayız. Yaratacağımız her deneyim sınıfın yeniden yapılanmasının da önünü açacaktır. Belki de mikro müdahaleler (bazıları için çok basit müdahaleler gibi gözükebilir) büyük bir alevi ortaya çıkmasına, muhteşem pratiklerin doğmasına neden olabilir. Böyle bir diyalektiğin yaşandığı bir dönemdeyiz diye düşünüyorum. Bu kriz bunun olanaklarını açtı. Dinginlik döneminde bunu bu kadar rahat konuşamazdık ama kriz öyle bir ortak ruhali ve kolektif refleks yarattı ki bir fabrikada başlayan grev veya direnişin işçi havzalarını, sanayi bölgelerini hatta illeri bile tutuşturacak özelliklere sahip olacağını düşünüyorum. Çünkü her havzada, her atölyede, her fabrikada sınıfsal öfke ve kin var. Ve bu öfke ve kin birikiyor.

- Bugün belli çıkışları (Taksim 1 Mayıs, mevzi direnişleri vb) dışta tutarsak sınıf hareketinde bir dağınıklık ve tıkanma var. Sizce bunun temel nedenleri nelerdir?

- Bence bu durumun iki temel nedeni var. Birinci olarak işçi sınıfı 12 Eylül faşist diktatörlüğünün yarattığı tahribatı ve bunun sarsıcı sonuçlarını yaşıyor. Bağlantılı olarak konsantre bir karşıdevrim sistematığı olan neoliberal politikaların sınıfın üzerindeki yıkıcı etkileri sürüyor. İkinci boyutu ise, sınıfın amorf olduğu, organik birliğinin dağıldığı, şekilsizleştiği bu dönemde siyasal öznelere sınıfı kurduğu ilişki oluşturuyor. İşçi sınıfı bütün bu sorunları yaşarken siyasal öznelere bu sorunlara yanıt verecek politikalar geliştiremedi. Bu etkenler sizin de belirttiğiniz gibi sınıf hareketinin yaşadığı yoğun dağınıklığa yol açtı. Sınıf hareketleri tüm devrim tarihleri boyunca dağınıktır ve temel problemi birlik sorunudur veya siyasal şekillenme sorunudur. Bunu hep yaşar. Sorun zannedersem bu dağınıklık dediğimiz yerde bizim Bolşevikler gibi doğru politikalar izleyen, nereye vuracağını bilen, nereden sonuç alınacağını bilen adımlar atmamıza bağlıdır. Devrimciliğin sırrı ve kudreti buralarda saklıdır. Dağınıklığın aşılması bir yanıyla zamana bağlıdır, diğer yanıyla da bir biriktirme faaliyetine ihtiyaç duyar. Sınıflar mücadelesi öz bir ifadeyle bir biriktirme sürecidir. Yani sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkaran bir biriktirme süreci. Örneğin ben kriz sonrasındaki fabrika işgali eylemlerine muazzam önem veriyorum. Bunlar aslında

sınıfın bir muktedir olma, yapabilme, kendini gerçekleştirebilme ve yıkıcı gücünü hissedebilme deneyimleridir.

Sorun, bu deneyimlerin sınıfın kolektif bilincine dönüşüp dönüşmediğidir. Bence krizin hissedilmesiyle sınıf reaksiyonunu verdi. “Bu kriz benim ontolojime, varlığıma etki edecek bir içerikte” dedi ve buna en sert yanıtı verdi. Sınıf teorisi ve tarihi üzerine çalışan bir arkadaşınızm. Uluslararası işçi hareketleri deneyimleri içinde en radikal eylem biçimi fabrika işgal eylemleridir. İşçi sınıfı anlattığımız bağlamdaki dağınıklığına rağmen somut örnekler yarattı. Sinter, Brisa, Gürsaş, Tezcan gibi. Diğer taraftan gene bu dönemde önemli bazı pratikler de ortaya çıktı. Örneğin model kimlikler oluştu. DESA’daki Emine Arslan buna somut bir örnektir. Dönemin model kimliğidir. Model kimliği ben şöyle ele alıyorum; bir tarihsel dönemin bütün özelliklerini kendinde toplayan kişidir o. Kriz sürecinde işten atılmalara, geleceksizliğe karşı ne yapılması gerektiğini, Emine Arslan bir dava kadını olarak ortaya koymuştur. MEHA’daki Saliha Gümüş arkadaşımız da yeni dönemin kimliklerinden biridir. Model eylemlerimiz de var. İşgal, direniş grev gibi. Sorun galiba bizde yatıyor. Bizim kendi model kimliğimizi, devrimci-proleter kimliğimizi, sınıf devrimcisi olma kimliğimizi hissettirmek ve kabul ettirmekten geçiyor.

- Şöyle de denebilir mi? İşçi hareketi yeniden yapılanıyor. Devrimci siyasal hareketler de buna göre yapılanmak durumunda.

- İşçi sınıfı krize karşı refleksel ve ontolojik bir tavırla yanıtlar üretiyor. Bu yanıtları sınıfın yeniden yapılanmasının temel taşları olarak değerlendirebiliriz. Ama bence asıl önemli olan sınıf, hangi yoldan gidilmesi gerektiğini gösteriyor. Yolu işçi sınıfının yolu olanların izlemesi gereken pusula bu. Fabrika işgal eylemleri yol gösteriyor. Bu konuda uluslararası iki örnek vereyim: Fransız işçi sınıfı işyeri kapatmalarına karşı rehin alma eylemlerine başladı. Metropoldeki bir rehin alma eylemi muazzam bir eylemdir. İngiltere’de “korsan grev” denilen bir grev tarzı yaratıldı. Sendikal bürokrasiyi işlevsiz bırakan, sarsıcı, spontane grevler. Korsan veya yasadışı grevler diyorlar bunlara. Vahşi grevler diye nitelendiriliyor. Bu grevlerde göçmen işçilere karşı faşistler devreye girdi ama İngiliz işçi sınıfı bu hareketi etkisiz bıraktı. İngiliz işçi hareketi de yılların rehabeti içinde olan bir hareket... Bir tarafta korsan grevler, rehin alma eylemleri, bir tarafta da Sinter’ler, Gürsaş’lar... Bir enternasyonal dalganın zeminleri bunlar ve bu dalga radikal bir dalga... Sorun; ruhumuzu, aklımızı, yüreğimizi işçi sınıfıyla bütünleştirebilmektir. Onların var oluşuyla, kendi var oluşumuzu birleştirebilmektir. Sınıf hareketinin yeniden yapılanmasına yönelik her çaba, aslında bizim de yeniden yapılanmamızı ifade

eder. Var oluşumuz bu yeniden yapılanma içinde mana kazanır.

- Kriz sürecinin işçi hareketinin gelişip büyümesi açısından taşıdığı imkan ve olanaklardan söz ettik. Diğer yandan ise yaşanan kriz sürecinin sınıf içerisinde yarattığı en temel olumsuz etki nedir?

- Benim hissettiğim, deneyimlerimden de gördüğüm en temel duygu korku ve endişe... İnanılmaz bir korku yaşanıyor. Gelecek korkusu, işsizlik korkusu... çünkü Türkiye’de işsiz kalmak ölümle eşdeğer... Kriz bir korunma refleksi olarak bazen yok sayılıyor. Ama üzerlerindeki kara bulut gözlerinden okunuyor. O bulut açlık, işsizlik, geleceksizlik ve bunun yarattığı bir korku... Bu korkuya karşı örgütlülüğü, kolektif davranmayı öne çıkarabilirsek, sınıfsal öfkeyi tetikleyebiliriz. Ya da bu korku içe kapanmaya, riayete veya itaate dönüşür. Sermayeye sınıfın yeniden disipline edilmesi ve yeni kontrol mekanizmaları oluşturulmasına olanak sağlar. Siyasal İslam ideolojik bir çimento olarak bu korkuyu manipüle edip, yeni rıza mekanizmaları üretebilir. Böylesine bir tehlikeye karşı ve Marks’ın “Alman İdeolojisi”nde belirttiği gibi, çağların bilinçlerde yarattığı negatifliklerin de farkında olarak sınıfla organik, hakiki ve sahici bir ilişki kurmalıyız. Sınıfla kurduğumu ilişkiyi (7x24 formülü diyorum ben ona) günün 24 saati haftanın 7 gününe yaymalıyız. Unutulmasın böylesine bir korku sınıfın devrimci kimyasını bozucu bir niteliktedir. Bizim için önemli olan nokta da burası. Eğer sınıfın devrimci kimyası bozulursa çok fazla hareket edeceğimiz zemin de kalmıyor. Bu korkuyu sınıfsal öfkeye ve kine çevirebiliriz ve buna ihtiyacımız var. Sınıfsal öfkeyi bireysel öfkeden ayrı tutuyorum. Çünkü o öfke kolektif reaksiyonun, örgütlenme ihtiyacının olanaklarını sağlar. Bence kapitalist kriz buna zeminlerini yarattı. Görev yine bizlere düşüyor. Bizler katalizör gibi bu sürecin içerisine girebilirsek ciddi olanaklar yakalayabiliriz.

- Sizin mevcut tablo karşısındaki çözüm önerileriniz nelerdir?

- Çözüm önerisini yine sınıflar mücadelesinin içinden çıkarabiliriz. Taban örgütlenmelerinin en temel örgütlenme biçimi olduğunu düşünüyorum. Bildiğiniz gibi Rus devrim tarihinde, 1896-1897 grevlerinde, grevlerin örgütlenmesi ve koordine edilmesi bağlamında ortaya çıkan örgütlenmeler bunlar. Rus işçi sınıfının dünya işçi sınıfına armağanı. Taban örgütlenmeleri çok boyutlu bir içeriğe sahiptir. Sınıflar mücadelesinin değişik momentlerinde yeni biçimler kazanabilen bir yapı özelliği gösterirler. Devrimci durumlarda Sovyetler’e dönüşmeleri gibi. Aslında taban örgütlenmeleri bizim nasıl bir komünizm istediğimizin de göstergesidir. “İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır” tanımlamasının sırrı da burada

yatar. Taban örgütlenmeleri sınıfın her katmanının, yani sendikalı, sendikasız, güvencesiz, sokak işçisi, marjinal sektörde çalışan ve işsizlerin kendi özgünlüklerinden hareket ederek oluşan ve sınıfı hızla şekillendiren yapılarıdır. Taban örgütlenmeleri bu anlamda sınıfın kolektif gücü, kolektif refleksi, kolektif düşünmesi ve kolektif müdahale etmesidir. Sınıfın organik birliğinin dağılması, amorfite oluşu, taban örgütlenmeleriyle aşılır ve bağımsız birleşik siyasal gücünün açığa çıkması bu örgütlenmeler aracılığıyla sağlanır. Taban örgütlenmeleri bu anlamda gerçekten tabanın söz ve karar sahipliğini yaratan hatta hoşlanmadığım bir argümantasyon ama “tabandan sosyalizm”in yaratılmasının ifadesi olacak bir örgütlenme modelidir. Yani sosyalizmin işçi sınıfının ve kitlelerin eseri olduğunu gösteren temel bir örgütlenme biçimi.

- Taban örgütlenmelerinin kriz koşullarında sınıfın bugün yaşadığı olumsuz durumundan çıkışında rolü ne olabilir?

- Taban örgütlenmelerinin şunu sağlayacağına inanıyorum. En başta sınıfa özgüven verecektir. Sınıfa temel ihtiyaçlarından biri olan muktedir olma yeteneğini kazandıracaktır. Bu örgütlenmelerle işçi sınıfı yıkıcı gücünü anlıyor ve farkına varıyor. Sıradan bir işçi bu örgütlenmelerle bir özne olma sürecine giriyor. Değiştirebilme gücünü kavıyor. Sınıf örgütlüyse her şey olduğunu ama örgütsüzse hiçbir şey olduğunu hissediyor. Her şeyden önce sınıfın onurunun ekmek kadar önemli olduğu anlaşılıyor. Sınıf kardeşliği pratik içinde inşa ediliyor. Bunların son derece önemli olduğunu düşünüyorum. Bahsettiğimiz devrimci kimya ve yıkıcı güç buralardan beslenir.

- Sizce bir işçi havzasında taban örgütlenmesi ilk olarak nasıl başlayabilir? Birçok arkadaşımız bu alanda bir şeyler yapmak istiyor ama nereden ve nasıl başlayacağıyla ilgili sorular olabiliyor. Bu konuda sizin kendi deneyimleriniz üzerinden söyleyeceğiniz şeyler vardır.

- Taban örgütlenmesi, iki kişinin bir araya gelip “hadi taban örgütlenmesi kuralım” demesiyle olmuyor. Somut sorunlardan başlaması gerekiyor. Her işyerinin kendine has somut sorunları vardır. Ücretler zamanında ödenmiyordur. Patronun keyfi uygulamaları, baskısı vardır. İşyerinde, iş saatlerinde yaşadığımız sorunlar aslında taban örgütlenmesinin mayalandığı zeminlerdir. Bunlar yemeklerin düzgün çıkmaması, çay saatlerinin olmaması veya düzensizliği, tuvalete gidip gelmelerin sınırlanması gibi sorunlar olabilir. Patronun veya temsilcilerinin Mobbing’i, hakaretleri başlangıç noktası olabilir. Birkaç duyarlı arkadaşın “bu sorunlara karşı biz ne yapabiliriz?” sorularını sorması ve harekete geçmesiyle taban örgütlenmesi doğmaya başlar. Bu soruyu soran arkadaşın hemen yanı başında bu soruyu paylaşacağı birileri vardır. İşte çekirdek yapıyı kurduk. Çekirdek yapı, bir işyerindeki en duyarlı, bu zamana kadar da en güvendiğimiz gündelik hayatta da doğal işçi önderi olarak kabul ettiğimiz arkadaşların bir araya gelmesiyle oluşan bir örgütlenmedir. Bu 3-5 kişilik çekirdek ilişkinin görevi, gücü oranında oradaki bütün çalışan arkadaşları harekete geçirmektir. Bu çekirdek ilişki işyerindeki tüm işçi arkadaşlarımızın kolektif iradesini yansıtabiliyorsa ve ondan güç alabiliyorsa tipik bir taban örgütlenmesidir. Artık sınıf kendi geleceği hakkında karar veriyordur ve rotayı belirliyordur. Doğrudan demokrasinin zeminlerini örüyordur. Buralardan başlamalı. Bu kadar basit ve yalın ama bu yalınlık olağanüstü dönemlerde olağanüstü bir örgütlenmeye evrilebilir. Bir bakarsınız aynı işveren fabrikayı kapatır artık oradaki taban örgütlenmesi işgal komitesine dönüşür. Alın size devletle açık çatışma alanı. Muazzam yalınlık ve sıradanlık bir bakarsınız sınıf mücadelesinin en sert organizasyonuna dönüşmüş olur. Sınıf mücadelesi

biraz böyle bir şeydir.

- Taban örgütlenmesi çalışmaları sadece işyeri merkezli mi yürütülmelidir?

- Bu konuda neden işyeri merkezli olmalı veya biz neden işyeri esaslı çalışıyoruz? Neden fabrika temelli bir örgütlenme tarzını temel aldık veya buna Leninist örgütlenme tarzı diyoruz?

Mesela **Kapital**’in sistematığı şudur: Kapital mikro-kozmosla hareket eder. Mikro kozmos nedir? Fabrikadır. Marks fabrikaya bakar, fabrikanın ilişkilerini çözer ve makro kozmosun tanımlamasını yapar. Yani Kapital’i çözümler. Bu anlamda Kapital sınıfın ideolojik bir silahıdır. O kitab-ı külliye aslında sınıfın ideolojik-teorik donanımıdır. Marks şundan dolayı mikro kozmosa yönelmiştir. Çünkü emekle sermaye çelişkinin veya antagonizmanın en çıplak en acımasız yaşandığı yer burasıdır. Kapitalizmin acıyan yeri burasıdır. Biz de buradan hareket ediyoruz. Dünyayı dar sınırlar içinde değerlendirmiyoruz. Tipik bir ‘uvriyerist’ bir ağızla konuşmuyoruz. Biz aslında şöyle bir tanımlama yapıyoruz. Biz ‘işçici’yiz. İşçicilerin en önemli özelliği şudur: Sınıfı, komünizmin kurucu bir öznesi olarak gören ve sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkartmayı kendi ontolojileri olarak kabul edenlerdir. Fabrika örgütlenmesi sınıfın yıkıcı gücünün açığa çıktığı tek alandır. Fakat öte yandan hayatın diğer alanlarının kapitalizm tarafından sömürgeleştirildiğinin farkında değil miyiz? Farkındayız, evet, hayatın diğer alanları da (pankapitalizm diyorlar ona) kapitalizm tarafından sömürgeleştiriliyor. Ama sorun buradaki ana halkayı bulmak, büyük anaforu yakalamak. Buradaki büyük anafor fabrikadır veya atölyedir. Bugünkü ifadeyle tanımlayalım ‘postfordist fabrikalar’dır. 249 tane organize sanayi bölgesidir. Fordist fabrika gibi düşünülmesin. Tanımladığımız bu dönemin fabrikasıdır. O zaman burası başlangıç alanıdır. Neden başlangıç alanıdır? Çünkü kapitalizmin acıyan yeri burasıdır. Sınıfın yıkıcı gücünün tetiklendiği yer burasıdır. Hatta sınıfın kurucu özne olma hali de burada yatar. Peki hayatın diğer alanlarının sömürgeleştirilmesinin farkında değil miyiz? Farkındayız ama burada yaşanan sorunlar, bunlar nedir? Varoшта yaşanan sorunlardır, kent sosyolojisinin yarattığı sorunlardır, daha da ileri gidelim ekolojik sorunlardır, kadın sorunudur. Bunlar aslında bir başka düzlemde bu büyük anafurun çeperindeki küçük anafordur. Şimdi siz küçük anafordan büyük anaforu okuyamazsınız. Ama büyük anaforu anladığınızda küçük anaforları çözebilirsiniz. Problem böyle bir problem. Bu anlamda sınıf örgütlenmesinde fabrika örgütlenmesini veya bu dönem postfordist fabrikaları baz almamızın nedeni sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkartmaktır. Ama yaşam alanını da ihmal etmiyoruz. Hatta boş zamanını da ihmal etmiyoruz. Sınıfın 24 saatine, hem yaşam alanına, hem çalışma alanına hem de boş zamanına müdahale edeceğiz. Çünkü problem “yeni bir insan” yaratmaktır. Nesneleştirilmiş ve konsantre bir yabancılaşma içindeki insanı, -çünkü kapitalizm işçiyi nesneleştirir ve makinenin dişlisi haline getirir- kendi kaderi hakkında karar verecek bir insana dönüştürmek zorundayız. Özneleştirme budur. Şimdi bu işçinin bu anlamda 24 saatine ve 7 gününe hitap etmek zorundayız. Ben ona 7x24 formülü diyorum. Burada esas önemli nokta nereden başlayacağımızdır. Tabii ki asıl olan, yıkıcı gücün başladığı ve özneleşmenin rahmi olan yerdir. Yani fabrikalardır. E. P. Thompson burası için “politik isyan odağı” ifadesini kullanır. Yaşam alanı ve boş zaman bunun türevidir. Ama asla ihmal edilmemesi gereken türevlerdir. Bunu eğer yapmazsak şöyle bir şey olur: Bugün Türkiye solunun değişik eğilimleri varoşu, yaşam alanlarını baz alıyor veya bunun üzerinden mistifikasyonlar yapıp, tezler geliştiriyorlar. Bu tezlerin ciddi riskler taşıdığını ve ağırlıkla öykünme olduğunu düşünüyorum. Öykünmenin kaynağı Latin

Amerika’daki yeni popülist hareketlerdir. Ne yazık ki bu hareketler de özgünlüğünden kopartılıp, özellikle bu hareketler içindeki işçi dinamiği gözardı edilerek ele alınmaktadır. Weberci bir tanımlamayla Türkiye kapitalizmi irrasyonel bir kapitalizmdir. İrrasyonel kapitalizmde siz bilmeden kapitalizmi rektifiye edebilirsiniz. Veya kapitalizm sizi absorbe eder. “Lümpen kapitalizm’de” lümpen şehirleşmenin yarattığı ve neoliberal karşı devrim saldırısının derinleştirdiği su sorunu, konut sorunu vb. bir dizi sorun yaşanır. Bu sorunlar aciliyeti olan sorunlardır ve bunlara cevap üretilmelidir. Fakat bütün bu çalışma anti-kapitalist bir içerikte olmazsa, sınıf eksenli bir çalışmanın paralelinde gelişmezse bir bakarsınız ki çalışmalarınızın özü reformist bile değildir. Hedefiniz rasyonalize edilmiş veya “insanileştirilmiş” bir kapitalizm olur. Böylesine çabalar az önce bahsettiğimiz içerikten yoksunsa, kapitalizmin işine de gelebilir. Hatta size olanak da sağlayabilir. Brezilya’da MST örneği bir boyutuyla bu türlü bir riski taşımaktadır. MTS’nin bu yönü genellikle bilinmez veya tartışılmaz. Eğer MTS antikapitalist bir hatta yürüyemezse, Brezilya kapitalizminin rektifikasyon araçlarından birine dönüşme riski taşımaktadır. Evet, yaşam alanları, varoşlar kapitalizmin sömürgeleştirme alanlarıdır. Ama asıl eksen unutulmamalıdır. O da nereden başlayacağımızı ve nereden vuracağımızı bilmektir. Dikkat edin sermaye bu eksen, yani fabrikayı son derece rafine bir şekilde koruyor. Yeni postfordist fabrikalar olan organize sanayi bölgelerinin içine giremiyorsunuz bile. Bu yeni “emek vahaları” aynı zamanda sermayenin yeni karakollarıdır. Çünkü buraları isyan odaklarıdır ve sermaye bunu biliyor. Bundan dolayı özel güvenlik sistemleriyle korunuyor, kameralarla denetleniyor, mafyayla, polisle işbirliği yapıyor, kendine uygun steril alan yaratmaya çalışıyor. Çünkü sermaye buranın can damarı olduğunun farkında. Sabra Tekstil deneyimi bu gelişmelerin açık göstergesidir. Sabra Tekstil’i Türkiye solu algılayamadı, anlamadı ve bence önem de vermedi. vaka-i adiyе olarak görüldü. Bence Sabra Tekstil olayı önümüzde yaşayacağımız karşıdevrimci gelişmelere ışık tutmaktadır.

- Sol harekette ‘uvriyerizm’ ve ‘işçicilik’ kavramları genelde eş kavramlar olarak kabul edilir. Siz bunu farklı bir biçimde kullanıyorsunuz. Bu kavramları biraz açar mısınız?

- Türkiye’de sol çevrelerde uvriyerizmle ve işçicilik eşanlamlı kullanılmaktadır. Bu son derece yanlış bir yaklaşımdır. İşçicilik, işçi sınıfının tarihsel rolünü ve sınıf mücadelesindeki yerini kabul eden, işçi sınıfını, aynı zamanda komünizmin kurucu öznesi olarak değerlendiren bir akımdır. Marksizm eğer bir sınıf teorisiyse, marksist olmak zaten işçici olmaktır. Uvriyerizm ise, işçi sınıfı vurgularına rağmen, onun devrimci niteliğinden korkan, onu nesneleştiren ve kapitalizme yedekleyen, yıkıcı gücünü absorbe eden eğilimleri bünyesinde barındırır. Bazı arkadaşlar karıştırıyor. Biz işçiciyiz. O anlamda önemli bir ayrım noktasındayız. Uvriyeristlerle bizim alakamız yok. Uvriyeristler sınıfın devrimci gücüne inanan ve sınıfın yıkıcı gücünü boşaltan eğilimlerdir. Biz tam tersine sınıfın devrimci gücüne inanan ve sınıfın yıkıcı gücünü açığa çıkarmayı görev bilmiş insanlarız.

- Son olarak işçi ve emekçi kitlelere ve Kızıl Bayrak okurlarına ne söylemek istersiniz?

- Yolumuzun doğru bir yol olduğuna ve işçi sınıfından öğrenmek gerektiğine inanıyorum. İşçi sınıfı rotayı gösteriyor. Kutup yıldızı işlevi görüyor. Bence yaşadığımız dönemde çok avantajlı bir durumdayız. Ara akımların fiilen bittiği bir dönemdeyiz. Bu dönemde tek bir görev var, o da sınıf devrimciliği yapmak. Buna layık insanlar olmak zorundayız. Ve kutup yıldızının açtığı pusulayla da hareket etmek zorundayız. Tarihimizdeki kızıl bayrağın rolü de budur zaten.

Kitap tanıtımı...

Parti Değerlendirmeleri 3-4

Parti Değerlendirmeleri-3

Sunuş

Bundan yaklaşık üç yıl önce okura sunulan Parti Değerlendirmeleri'nin ilk iki cildi, TKİP'nin kuruluşunu başlangıç noktası olarak alıyor ve 2006 Nisanı üzerinden geride kalan yaklaşık 8 yıllık dönemin parti değerlendirmelerini içeriyordu. İlk iki cildin sunuluş biçimi yönünden dikkat çeken iki özelliği vardı. Bunlardan ilki değerlendirmelerin pek az istisnaıyla TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in başyazarından oluşması, ikincisi ise seçilen metinlerin konu farklılığına bakılmaksızın kronolojik bir düzenleme içinde sunulmasıydı.

Aradan geçen yaklaşık üç yılın ardından burada okura Parti Değerlendirmeleri'nin iki yeni cildini sunuyoruz. İlk ikisinden farklı olarak, bu iki yeni kitapta kronolojik sunum yerine metinleri konulara göre sınıflandırmak yoluna gidilmiştir. Okur İçindekiler bölümünden bu sınıflandırmanın ana başlıkları konusunda hızla bir fikir edinebilir.

Öte yandan, eğer amaca uygunsa kronolojik diziliş her bir konunun kendi içinde gözetilmiş, değilse amaca en uygun sunuluş neyse o tercih edilmiştir. Örneğin elinizdeki kitapta III. Bölümü oluşturan "Rejim Krizi ve Devrimci Sınıf Çizgisi" konulu metinlerin kendi içinde sunumunda kronolojik sıra amaca uygun bulunmuştur. Oysa IV. Bölümde ("Kapitalist Dünyada Kriz"), tarihine bakılmaksızın, konuyu bütünsel olarak veren ana metinler öne, tüm ötekiler ise belli bir mantık içinde bunun arkasına konulmuştur.

İşin aslında bu konulara göre sınıflandırma, eldeki malzemenin iki yeni kitaba paylaştırılmasında da gözetilmiştir. Parti Değerlendirmeleri-3, elinizdeki kitap, temelde dünyadaki ve Türkiye'deki siyasal gelişmelere ilişkin değerlendirmelerden oluşmaktadır. Oysa Parti Değerlendirmeleri-4, kaçınılmaz bağlantılar içinde dönemin siyasal gelişmelerini de gereğince içermekle birlikte, esası yönünden devrimci sınıf partisinin politik ve örgütsel gelişme süreçlerine, sorunlarına ve deneyimlerine dayalı metinlerden oluşmaktadır.

Dünyada ve Türkiye'de son üç yılın en önemli siyasal gelişmeleri ve dolayısıyla gündemleri neydi diye sorulsa ilk anda aklı gelebilecek temel konular, elinizdeki kitabın da başlıca bölüm başlıklarını ve dolayısıyla asıl içeriğini oluşturmaktadır. Bölge merkezli dünya olayları, Türkiye'de rejim krizi, kapitalist dünyada ekonomik kriz, bölgede ve Türkiye'de Kürt sorunu, 22 Temmuz ve 29 Mart seçimleri, sınıf ve kitle hareketindeki kısmi canlanma vb...

Ayrıntılarda ya da esasa ilişkin olmayan noktalarda elbette bazı yanlışlar ya da yanlışlar söz konusu olabilir. Ama tüm bu sorunların ve süreçlerin temel mantığı, gelişme yönü ve nihayet devrimci sınıf bakış açısından anlamı ve sonuçları konusunda, komünistler sağlam bir konumda bulundukları inancındadırlar. Alışılmış davranışın tersine, değerlendirmelerin sürelî yayınlarda unutulmaya terk edilmemesinin, kaleme alındıkları dönemin güveni ile kitaplaştırılmış biçimde okurun kolay kullanımına sunulmasının gerisinde de bu inanç vardır.

Bu olanaktan yararlanmayı deneyecek olan devrimci okurun bundan gerekli yararı fazlasıyla sağlayacağına da bizim inancımız tamdır. Fakat Parti Değerlendirmeleri'ne gerekli ilgiyi tam olarak göstermek ve ondan parti çizgisinin devrimci sınıf mücadelesi sürecinde başarılı bir biçimde uygulanabilmesi amacıyla en iyi biçimde yararlanmak, herkesten çok komünist militanların sorunu ve

sorumluluğudur.

Haziran 2009

Parti Değerlendirmeleri-4

Sunuş

2006 Nisanın'da yayınlanan ilk iki kitabının ardından Parti Değerlendirmeleri'nin şimdi birlikte yayınlanan iki yeni kitabının sunuluş özelliklerine ilişkin teknik bilgi 3. kitabın Sunuş'unda verilmiş bulunduğu için, burada dosdoğru elinizdeki 4. kitabın içeriğine geçiyoruz

Kendi içinde 6 ana bölümden oluşan Parti Değerlendirmeleri-4'ün I. Bölümü TKİP II. Kongresi'nin kamuoyuna açıklanmış materyalinden oluşmaktadır. Kendi başına tüm kitabın üçte birden fazlasını oluşturan bu bölüm, gerçekte biri (V. Bölüm, Parti Gecesi Konuşmaları) hariç tüm öteki bölümlerin içeriğini de belirlemektedir. Zira bahsi geçen bölümler hariç tüm öteki bölümleri oluşturan değerlendirmeler, TKİP II. Kongresi sonrası döneme aittirler ve doğal olarak onun ele aldığı sorunların ve ortaya koyduğu yaklaşımların damgasını taşımaktadırlar. Okur bu bütünlüğü kitabı incelediğinde açıklıkla görebilecektir.

Komünistler siyasal mücadele sahnesine çıktıkları andan itibaren devrimci sınıf partisini sosyalizm ile işçi hareketinin devrimci örgütlü birliği olarak ele alan bir yaklaşımla hareket ettiler. Bu temel ve belirleyici önemdeki marksist-leninist görüş tüm parti inşa sürecine damgasını vurmakla kalmadı, kuruluş sonrası evresinde de, parti inşa sürecinin çok yönlü sorunlarının ele alınış ve çözüm ekseni olmaya devam etti. TKİP II. Kongresi'nde bunun "Devrimci çizgi, devrimci örgüt, devrimci sınıf!" olarak şiarlaştırıldığını, ancak tarihi bir evre içinde ve zorlu uğraşlarla başarılabilecek olan bu üçlü organik kaynaşmanın, devrimci süreci ilerletebilmenin, devrime başarıyla yürütebilmenin olmazsa olmaz koşulu olarak ele alındığını biliyoruz. Aynı şekilde, Türkiye'nin küçük-burjuva mezhepçi sol geleneğinin artık nihayet ve dönüşsüz bir biçimde aşılabilmesinin de.

I. Bölüm'de yer alan TKİP II. Kongresi Gündemi ile Kongre kapanış konuşması, bu yaklaşımın ulaşılan gelişme aşamasındaki anlamını ve çok yönlü sorunlarını bütünsel olarak ortaya koymaktadır. Yine aynı bölümde yer alan "Devrimci Örgüt Yaşamsaldır" başlıklı metin ise, sorunu özel olarak devrimci örgüt boyutu üzerinden ele almakta ve bunu geline aşamada geleneksel solun hemen tümünde kendini gösteren devrimci örgüt tasfiyeciliğinin eleştirisi ile birleştirmektedir.

Bütün bu yaklaşım bize II., III., IV. ve VI. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bölümlerindeki metinlerin ortak düşünsel eksenini de vermektedir. Burada 10. Yıl ve 20. Yıl bildirgelerine özellikle işaret etmek gerekir. TKİP, bu metinlerin ilkinde kendini Türkiye sol hareketinin toplam tarihi içinde, ikincisinde ise 12 Eylül yenilgisi sonrası dönemi içinde bir yere oturtmaktadır. Solun tarihi kuşkusuz en genel (fakat belirleyici önemde) çizgiler içinde ele alınmış, eleştirel bir değerlendirmeye tabi tutulmuş, TKİP'nin doğuşu ve her açıdan yeni konumu ve kimliği de bu aynı sürecin organik bir uzantısı olarak anlaşılmıştır.

Metinleri incelerken, "Devrimci çizgi, devrimci örgüt, devrimci sınıf!" şiarının ardından TKİP'nin 10. Kuruluş yılı vesilesiyle yeni bir şiarla karşılaşyoruz: "Parti, Sınıf, Devrim!" İlkini devrimci sınıf partisinin inşa sürecinin sorunlarını ele alış ekseni olduğuna değinmiş bulunuyoruz. Bu ikinci şiar ise partinin sınıfla devrimci birliğini vurgulamakta, bunu ise devrimin zaferine bağlamaktadır. Böylece, hem bugünün en temel, en öncelikli görevine işaret etmekte (parti ile sınıfın devrimci birliği) ve hem de devrimin zaferinin biricik güvencesinin bu olacağı gerçeğini vurgulamaktadır. Güne yüklenmek (parti ile sınıfın devrimci birliğini mücadele içinde sağlamak) ve geleceğe hazırlanmak (devrimin, proletarya devriminin zaferini hazırlamak), bu şiar üzerinden bir anlama kavuşmaktadır.

Bu iki şiarla yoğunlaşmış öz, elinizdeki kitabın, ifade uygunsa, bütün bir özünü, tüm değerlendirme ve tartışmaların değişmez kılavuz ipini veriyor. Buna daha genel bir politik içeriğe sahipmiş gibi görünen V. bölümdeki Parti Gecesi Konuşmaları metinleri de dahil gerçekte. Kuruluş sonrası yıldönümü parti etkinliklerine ait bu metinlerden son ikisine (2007 ve 2008 yıllarına ait olanlarına), amaca daha uygun bir sunuluş olacağı düşüncesiyle, Parti'nin 10. Yılı (2008) ve Komünist Hareketin 20. Yılı (2007) bölümlerinde yer verilmiştir.

Devrimci bir partinin, TKİP'nin, son bir kaç yılın siyasal gelişmelerinin yanısıra devrimci mücadelenin ve örgütlenmenin sorunlarına yaklaşımı konusunda da bir fikir edinmek isteyen herkes için, Parti Değerlendirmeleri'nin birlikte yayınlanan 3. ve 4. kitapları vazgeçilmez kaynaklardır. Fakat biz, onları birarada incelemenin, buna girişecek okura bundan çok daha fazlasını kazandıracağına inanıyoruz.

Komünist militanlar içinse bu son iki kitap, ilk ikisi ile birlikte, birbirini bütünleyen başucu kitapları işlevi göreceklerdir. Hiç değilse partinin politik ve örgütsel gelişme süreçlerinde bir dönem az-çok kapanana kadar.

Haziran 2009

İşte kriz gerçeği: Zengin daha zengin, yoksul daha yoksul!

Sınıfa karşı sınıf mücadelesini yükseltelim!

Tayyip Erdoğan “ulusa sesleniş konuşmasında, *“Hükümet olarak bu krizin başladığı ilk günden bugüne kadar iyi bir kriz yönetimi uyguladık”* demişti. Böylelikle bir gerçeği de ifade etmişti kuşkusuz. Aslında krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmekte başarılıyız demek istiyordu. Çünkü yaşanan ekonomik kriz, işçiler için yıkıcı etkilerini hızla arttırmaya devam ederken holdingler kârlarına kâr katıyor. Türkiye’nin kapitalistleri bu krizde zengini artan tek ülke olmakla övünüyorlar. Citibank Perakende Bankacılık ve Varlık Yönetimi Bölüm Başkanı Cenk Tabakoğlu bir açıklamasında, kriz döneminde dünyanın diğer bölgelerinde üst gelir grubu sayısı azalırken Türkiye’de ise artış gözlemlendiğinden bahsediyor.

Yanı sıra, milyonlar yoksulluğa ve açlığa itilirken bir avuç mutlu azınlığın lüks yaşam standardı daha da artıyor. Öyle ki, 2009’un ilk üç ayında ülke ekonomisinin, ancak savaş dönemleriyle kıyaslanacak bir oranla, yüzde 13,8 oranında küçüldüğü belirtilmekte, bu ilk üç ayın krizin Türkiye’yi en çok vurduğu dönem olduğu ifade edilmektedir. Bu dönemde krizin iki temel sınıf üzerindeki etkileri ise krizin faturasının kime kesildiğini bir kez daha gözler önüne sermektedir. Kriz, işsizlik, açlık ve yoksulluk içindeki milyonların sayısını katlarken, işçi ve emekçiler ekmek parası, yol parası, kira vb. derindeyken, bir avuç asalak da lüks tüketim giderlerini katlamaktadır. Bu konuda geçtiğimiz günlerde açıklanan bazı veriler bu gerçeğin altını çizmektedir. Bu dönemde eğlence sektörü %7.93, lokanta ve oteller %8.43, paket turlar %16.29, konaklama %8.66, kişisel bakım ürünlerine harcanan paralar ise %27.38 oranında artmıştır. Ayrıca krizin başından bu yana mevduatlar 21,8 milyar TL artarken, yurtdışı gezileri de %13 artmıştır. Yani işçi ve emekçilerin ürettiği zenginliklerle lüks içinde yaşayan sermaye sınıfı, bu dönemde krizin faturasını işçi ve emekçiye yükleyerek tüketimini arttırmıştır.

Yalanla yönetiyorlar!

Türkiye gibi sürekli bir yapısal kriz batağında

debelenen bir ülkenin yöneticileri kuşkusuz kriz yönetim konusunda hayli deneyimlidirler ve bundan dolayı da övünmekte. Kuşkusuz bu, sınıf mücadelesinin durumuyla doğrudan bağlantılıdır. İşçi ve emekçilerin tepkisi yeterli düzeyde olmadığı, sendikaların başındaki bürokratların bunu özellikle engellediği bir durumda, Türkiye’li kapitalistlerin “kriz yönetme” işi de haliyle başarılı olmaktadır. Ayrıca sermaye sınıfı kendi çıkarlarını toplumsal çıkar olarak yutturma becerisine de sahiptir. Bu nedenle kriz dönemleriyle birlikte “kemer sıkma”tan, “gemiyi kurtarmak”tan bahsederler. Oysa biliyoruz ki, yukarıda rakamlara da yansıyan budur, kemer sıkma sadece işçi ve emekçilerdir. Sömüren ve sömürülen olmak üzere çıkarları birbirine tamamen zıt iki karşıt sınıfın olduğu aslında en iyi böylesi dönemlerde açığa çıkmaktadır.

Kriz fırsatçılığına devam!

Sermaye, hem sınıfın örgütsüzlüğünden güç alarak, hem de krizi fırsata çevirme ve çeşitli yalanlarla saldırıları gizleme becerisinden faydalanarak, kendileri için oldukça önemli olan “Özel İstihdam Büroları” ile ilgili yasal düzenlemeyi bu dönemde gündeme getirdi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün kısmen veto ettiği ve sermaye sınıfının bir an önce yasalaşmasını istediği 5920 sayılı “*İş Kanunu, İşsizlik Sigortası Kanunu ve Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun*” işçiler için tam bir kölelik getirecektir. Oysa onlara göre bu “toplumsal refah” getiren bir yasadır!

TÜSİAD’ın konuyla ilgili basın açıklamasında şunlar belirtilmektedir: “*Çalışma hayatını düzenleyen yasaların işgücü piyasasının ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde ele alınması; istihdamın gelişmesi ve uluslararası rekabet gücümüz açısından büyük önem taşımaktadır. İş yerinin ve üretimin sürdürülebilirliğini esas alan ve çalışma yaşamının dinamizmiyle uyumlu yasal düzenlemeler, ‘güvenceli esneklik’ uygulamaları ve aktif işgücü politikaları ile birlikte, istihdam kapasitesinin artmasına ve toplumsal refaha katkı sağlayacaktır.*”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sermaye sınıfının sözcüleri bir kez daha “toplumsal refah” yalanına başvurmakta, kavramları kendi çıkarlarına göre kullanarak (örneğin güvenceli esneklik, istihdam artışı vb.) işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmaya çalışmaktadırlar. Açıktır ki, onların “refah” anlayışı, yukarıda özetlediğimiz gibi, ayrıcalıkları ve lüks tüketimleridir. Kâr oranlarını düşürmemektir.

Bu kriz döneminde “toplumsal refah”tan söz ediliyorsa, o halde neden toplumun büyük çoğunluğu asgari ücret gibi sefalet ücretlerine mahkûm edilmektedir? Toplumun refahını düşünenler, bu kadar büyük oranlarda işsizlik ve yoksulluk yaşanırken ulaşımdan sonra suya yapılması planlanan zammı nasıl açıklamaktadırlar? Liste uzatılabilir kuşkusuz. Parasızlıktan hastane kapılarından geri dönen ya da sağlıklı barınma hakkından yoksun olan milyonların yaşadığı bir ülkede “toplumsal refah”tan söz edilemeyeceği ortadadır. Kesin olan şu ki, çıkarları birbirine karşıt iki sınıfı kesen ortak bir “toplumsal çıkar” olamaz. Bu nedenle işçi sınıfı, kendi bağımsız sınıf çıkarları için bir araya gelmeli, örgütlenmeli, “sınıfa karşı sınıf” bilinciyle mücadele etmelidir. Zira sermaye sınıfı bu açıdan oldukça örgütlü davranmakta ve saldırılarını yaşama geçirmek için hiçbir fırsatı kaçırmamaktadır.

Devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Kriz gibi dönemler sermaye sınıfının sömürüyü gizlemek için kullandığı maskelerin düştüğü, gerçeklerin tüm açıklığıyla görüldüğü dönemlerdir aynı zamanda. Bu nedenle, sermayenin artan saldırıları ve aldatıcı manevraları hakkında işçi ve emekçi kitleler içinde yürütülecek yoğun ve etkin propaganda faaliyetinin önemi ortadadır. Bu dönemlerde devrimci sınıf mücadelemizin gücü, etkisi, temposu belirleyici önemdedir. İşçi ve emekçi kitlelerin krizin faturasını ödemeyi reddetme tutumunun eyleme dökülmesi, fabrikaların, sanayi havzalarının birleşik, militan mücadele deneyimlerine sahne olması için daha çok çaba, enerji ve ısrar gerekmektedir.

Kürt kadınları cinsel saldırılarla teslim alınmaya çalışılıyor!

Saldırıları boşa düşürmek için mücadeleye!

Sermaye devleti Kürt halkına yönelik sürdürdüğü imha ve inkâr saldırılarına çeşitli boyutlarda devam ediyor. Faili “meçhul” cinayetler, yargısız infazlar, zorla göç ettirmeler, köy yakmalar, gözaltında kayıplar, katliamlar, taciz ve tecavüzler devletin Kürt halkının mücadelesini bastırmak için kullandığı yöntemlerdir ve hala kullanılmaya da devam edilmektedir. Kürt halkına yapılan saldırılardan en çok kadınların etkilendiğiye çok açıktır. Devletin yürüttüğü kirli savaşta pek çok kadın bu saldırıların hedefi olmuştur. Gözaltında yaşanan taciz ve tecavüz vakaları en çok Kürt illerinde görülmektedir. Kuşkusuz bu kirli savaş politikası kadınları sokakta ya da evlerinde de bulmaktadır.

Bu saldırıların son örneği de Diyarbakır'da yaşandı. 21 Haziran günü Diyarbakır'da polisler tarafından bir eve yapılan baskında DÖKH üyesi bir kadın cinsel ve fiziksel şiddete uğramıştır. Bu olay ve devamında yaşananlar devletin Kürt halkına yönelik imha ve inkâr politikasının kirli yöntemlerinin hala güncelliğini koruduğunu bir kez daha göstermiştir.

Saldırıya uğrayan DÖKH üyesi kadın İHD'ye başvurmuştur. İHD, yaşananları şu şekilde anlatmaktadır: “Başvurucu 21 Haziran'da, saat 14.00 sularında Ofis semtindeki bir yakınının evinden çıkmak üzereyken kapıda Emniyet Müdürlüğü'nden geldiklerini söyleyen ve silahlı olan dört sivil giyimli polis memuru ile karşılaştı. Kadın kendisine sordukları ev sahibesinin evde olmadığını belirtmesine rağmen güç kullanılarak ve tehdit edilerek içeri sokuldu. Evi arayan polisler suç unsuruna rastlamadılar. İçlerinden ikisi kadının üzerindeki giysileri zorla çıkararak tehdit ve hakaretler eşliğinde cinsel saldırıda bulundu. Evde arama yaptıklarına dair kayıt tutmayan, belge göstermeyen polisler kadına ‘bir daha bu işlere bulaşmamasını ve benzer çalışma yürüten kadınlara da aynı muamelede bulunacaklarını’ söyleyerek gittiler.”

Bundan sonra yaşananlar ise Türk sermaye devleti gerçeğini bir kez daha tüm açıklığıyla göstermektedir. İstanbul'da yaşanan bu saldırıyı protesto etmek isteyen demokratik kurumların yürüyüşü ise polisçe engellendi. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü ise; “bu olayın polis tarafından yapıp yapılmadığı belli değil” diyerek bildik bir akıbet senaryosu işletmektedir.

Emniyet, verilen eşkâller üzerinde çalışmaların devam ettiğini ve faillerin en kısa zamanda yakalanarak, adli mercilere sevk edileceğini söylüyor vb. Bunun hiçbir inandırıcılığı olmadığı ortadadır. Bu konuda kısa sürede yaşanan somut örnekler gerçekleri ortaya koyuyor. Bu gerçekler *Azadiya Welat* gazetesinde dile getirildiği için de gazetenin 8 Temmuz 2009 tarihli sayısı Diyarbakır 1. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından toplatıldı. Toplatmaya neden olan “Devletin Diyarbakır'daki yeni politikası tecavüz” başlığıyla verilen haberde; “30 Haziran tarihinde Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'ne Mustafa Sağlam'ın atanması yapıldı. O günden şu ana kadar onlarca kadın polislerin tecavüzüne maruz kaldı ve İnsan Hakları Derneği'ne başvurularda bulunduğ” belirtiliyor.

Bu örnek dışında kısa sürede Kürt kadınlarına yönelik devletin cinsel saldırı örnekleri ise Dicle Haber Ajansı'nı (DİHA) kaynaklarına göre şu şekilde sıralanıyor:

* Son bir ay içerisinde Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) üyesi bir kadın, MSN adresinin şifresi kırılarak, cinsel içerikli yazışmalarla taciz edildi.

* Başka bir kadın, kendisini telefonla arayan ve polis olduğunu söyleyen bir kişi tarafından tehdit edildi.

* İki kadın, kayıtsız/yasadışı gözaltına alınarak, gözaltına alınma sırasında ve gözaltında tutuldukları süre içerisinde, tehdit ve taciz edilerek ajanlık teklifi yapıldı.

Kürt kadınlarına yönelik bu saldırılarla Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesi hedef alınmaktadır. Kurulu düzenin sahipleri kendilerine muhalif her sesi çeşitli biçimlerde susturmaya, sindirmeye çalışmaktadır. Özellikle kadınlar bu saldırı biçimlerinden en sık olarak cinsel saldırılarla tehdit edilmeye ve sindirilmeye çalışılmaktadır. Tarihte her daim egemen güçler bu amaçla taciz ve tecavüzü bir savaş politikası olarak kullanmışlardır. Bu ve benzeri saldırıların önü ancak kurulu düzeni hedef alan mücadelenin yükseltilmesinde gösterilecek ısrarla alınabilir. Saldırılarla hedeflenen teslim alma politikası ancak bu şekilde boşa düşürülebilir. İşkencede, gözaltında, zindanlarda direnen ve bu saldırılara boyun eğmeyen kadınlar buna örnektir.

D. Yıldız

Güler Zere ile dayanışma eylemleri...

“Güler Zere yaşasın!”

Güler Zere için biraraya gelen aydın ve sanatçılar, ÇHD İstanbul Şubesi'nde 10 Temmuz günü düzenledikleri basın toplantısı ile tecritin son bulmasını ve Güler Zere'nin serbest bırakılmasını istedi.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Sevim Belli, sadece Zere için değil; hapishanelerde ölümü bekleyen tüm tutuklu ve hükümlülerin tedavi görme hakkını kullanması için, herkesin elini taşın altına koymasını gerektiğini ifade etti. Belli, Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Adalet Bakanı olmak üzere hükümeti yasaları uygulamaya davet etti.

Ardından, İlkay Akkaya, Av. Kemal Aytaç, Şair Ruhan Mavruk ve Yusuf Çetin de birer konuşma gerçekleştirdi.

Toplantıya Grup Yorum, İbrahim Çeşmecioğlu, Yusuf Çetin, Birgün Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Selami İnce, Nurettin Güleç, Seyfi Yerlikaya, Tiyatro Yönetmeni Mehmet Esatoğlu da katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Zere'ye özgürlük!

TAYAD'lı Aileler 10 Temmuz günü, Zere'nin tahliye edilmesi için Bursa AKP İl Binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. “Tecrit öldürüyor! Kanser hastası Güler Zere tahliye edilsin! / TAYAD'lı Aileler” pankartının açıldığı açıklamada Zere'nin bilinçli bir politikanın sonucu olarak ölüme terk edildiği, Zere'yi kanser yapanın tecrit uygulaması olduğu söylendi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Zere'ye özgürlük kampanyası...

Adana'da Balcalı Hastanesi önünde, Zere'nin serbest bırakılması talebiyle üç gündür oturma eylemi yapan TAYAD'lı Aileler'e polis saldırdı.

13 Temmuz günü polis ve özel güvenlik saldırısına uğrayan TAYAD'lı Aileler ve Zere'nin babası, Zere serbest bırakılıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini duyurmuşlardı. “Güler Zere'ye özgürlük!” talebi ile ülke genelinde eylemler devam ediyor, Adalet Bakanlığı'na gönderilmek üzere imzalar toplanıyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TAYAD'tan Adli Tıp protestosu...

TAYAD'lı Aileler, İstanbul Adli Tıp Kurumu'nun Zere'ye 1 haftadır rapor vermemesini, İstanbul Adli Tıp Kurumu önünde 14 Temmuz günü gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile protesto etti.

Adana'da verilen Adli Tıp raporlarına rağmen Savcı, Zere'yi İstanbul Adli Tıp'a sevk ederek hasta haliyle 28 saatlik sevk işkencesine maruz bırakmıştı. 6 Temmuz günü burada 10 dakikalık muayeneden geçirilen Zere'nin şimdi de rapor sonuçları bekleniyor.

Bu durumu protesto eden TAYAD'lı Aileler eylemde, “Tecrit öldürüyor Güler Zere'ye özgürlük” pankartı taşıdılar. Basın açıklamasını TAYAD Yönetim Kurulu Üyesi Lerzan Caner gerçekleştirdi. Caner, idarenin ve Adalet Bakanlığı'nın ‘sessiz imha’ politikası sürdürdüğünü, siyasi iktidarın tüm organ ve kuruluşlarının Zere'yi hapishanede öldürmek için bütün yetkilerini kullandıklarını söyledi.

TAYAD Genel Sekreteri Mehmet Güvel de bir konuşma yaparak, kanser hastası ve hapishane koşullarında iyileşmesi mümkün olmayan tutukluların cezalarının ertelenerek, tedavilerinin dışarıda yapılması için tahliye edilmesini içeren bir yasa olduğunu hatırlattı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÖSS’de çekilen sıfırlar eğitim sisteminin içine battığı girdaplardır!

Gelecek ÖSS’de değil ellerimizdedir!

12 Temmuz günü yüz binlerin gözü kulağı ÖSS sonuçlarındaydı. 2009 ÖSS sonuçları daha önceki senelere göre “sıfır çeken”lerin arttığı, “başarısız” bir tablonun ortaya çıktığı bir sınav olarak değerlendirildi. ÖSYM Başkanı Prof. Dr. Ünal Yarımağan tarafından açıklanan ÖSS sonuçları eğitim sisteminin tablosunu bir kez daha yansıtmış oldu.

14 Haziran tarihinde gerçekleşen ÖSS’ye katılmak için bu sene 1 milyon 350 bin 124 aday başvurdu. Bu adaylardan 25 bin 927’si sınava giremedi, 196 kişinin sınavı da geçersiz sayıldı. ÖSS’ye katılan öğrencilerin 30 bini, YDS’ye girenlerden 2 bin 208’i sıfır çekti. ÖSS birincileri Fen Lisesi ve Özel Okul mezunları arasından çıktı. Derece çıkartan iller İstanbul, İzmir, Kayseri, Aydın’ken ÖSS sıralamasında geride kalan iller yine Kürdistan illerinden... Ardahan, Şırnak ve Hakkari sıralamanın sonundaki iller oldu.

Eğitim sisteminin sıfırları...

Bu seneki sınavda sıfır puan alan öğrencilerin sayısı artmış durumda. Artan sıfırlar öğrencilerin tembelliğine bağlanarak açıklanamaz. Bu sıfırlar eğitim sisteminin niteliksizliğinin, eşitsizliğinin, antibilimselliğinin halkalarıdır. 2008 ÖSS’sinde 28 ilden toplam 41 lise sıfır çekmişti. 2009 başında bu okulların müdürleri incelemeye alındı. Yaşanan sorunun nedeni okulların müdürleriymiş gibi müdürler soruşturuldu, sürüldü, işten el çektirildi ancak sorun çözülmedi. Sistemin aksayan, eksik yanları gün gibi ortadayken çözüme dönük bir çaba sarfedilmiyor.

Geçen sene adayların çoğunun düşük puan alması nedeniyle taban puanı 180’den 165’e indirilmişti. Bu sene de ÖSS sonuçları %99 civarlarında belli olduğunda alınan bilgilere göre, genel başarının düşük olması üzerine sorunu giderici bir teknik belirlendiği ifade edildi. Bununla birlikte üniversite kontenjanlarını da arttırarak öğrenci yerleştirme noktasında sayıyı yüksek tutma eğiliminde olduklarını belirttiler. Geçen sene arttırılan bölüm kontenjanları bu sene bir kez daha arttırıldı. Sadece devlet üniversitelerinin tıp fakültesi kontenjanı %16, hukuk fakültesindeki %33 arttırıldı. Diğer bölümlere alınacak öğrenci sayısında da belli oranlarda artış var. Üniversitede eğitime dair tek bir adım atılmadan bölümlere alınan öğrencilerin sayısı arttırıldı. Bu, öğrencilere okuma şansı tanıma gerekçesiyle yapılmış masum bir plan değildir. Burada asıl hedeflenen ticarethaneye dönüşen üniversitelerin daha fazla müşteriye sahip olması ve kârını büyütmesidir.

İnsanın en temel haklarından biri olan eğitim, metaya dönüşmüş durumda. Kapitalizm para eden her şeyi satıyor. İnsanın temel hakları gaspedilip, sonra satışa sunulunca, ancak paran kadar sahip olabiliyorsun. İşin bu noktaya gelmesiyle işçi ve emekçi çocukları için bundan sonrası mahrumiyet. Özellikle Kürdistan’da eğitim olanaklarının azlığı, alınan eğitimin kalitesizliği bilinen bir gerçek.

Eğitimdeki fırsat eşitsizliğiyle yaratılan koca uçurum gittikçe büyüyor. Eğitime ayrılan bütçe her sene daha da azaltılıyor. Ama diğer yandan devlet okullarına pay “ayıramayan” devlet, özel okulları teşvik ediyor ve bu yönlü maddi destekte bulunuyor. Devlet okulları belirsizliğe terkediliyor, çözülemeyen bir sorun yumağı olarak tanımlanıyor. Sonuçta

kapitalist sistem, eğitimi de kendi ihtiyaçları doğrultusunda şekillendiriyor. Sermayenin kâr kapılarından göz bebekleri özel okullar ise pıtrak gibi çoğalıyor.

Hele dersaneler sermaye için önemli bir rant kapısı haline geldi. ÖSS ile birlikte liseler dersanelerin gölgesinde kaldı. Lise eğitimine, dersaneler ve özel dersler eklendi. Lisedeki eğitim işlevsizleştirildi ve ÖSS tekniğine uygun program sunan dersanelerle bu boşluk dolduruldu. Ve eğitim alma özgürlüğü bu sistemdeki her şey gibi para merkezli belirlenir oldu.

ÖSS’nin tükettiği yaşamlar...

İlkokul sıralarından itibaren yarışa sokulan öğrenciler için ÖSS duvarları kalınlaşmış bir barikat. “Geleceği garantiye almak” için ÖSS hayatı bir meseleye dönüşüyor. Tüm yaşam bu sınava endeksleniyor. Yeme içme saatleri, uyku düzeni, kısacası her şey daha fazla soru çözmeyi sağlayacak şekilde, bu sınava göre ayarlanıyor. İnsani, sosyal, kültürel tüm ihtiyaçlar ÖSS sonrasına erteleniyor. ÖSS’ye hazırlanırken ortaya çıkan psikoloji nice gencin intihar etmesine neden oluyor. Bu psikoloji sadece ÖSS’ye hazırlanma süreciyle sınırlı kalmıyor, ÖSS hayatı ötelemenin son durağı olmuyor. Maalesef rekabet dünyasında yer edinebilmek için sürekli bir şeyleri ötelemeniz size dayatılıyor. ÖSS sonuçlarının açıklanması, tercih sonuçlarının açıklanması, üniversiteye gelindiğinde karşı karşıya kalınan eğitim, mezuniyet sonrası bekleyen işsizlik... hepsi ayrı bir travma yaratıyor.

Gelecek iyi bir meslek ve bunun getireceği yaşam standartı olarak belirleniyor. Tüm bu hayaller de ÖSS’ye bağlanıyor. ÖSS’nin beklenen gibi olmaması da kararmış bir gelecek gibi görünüyor. Kararan bir gelecek yerine kara toprak tercih ediliyor. ÖSS’nin olduğu gün sınavı kötü geçince sınava girdiği okulun üçüncü katından kendini atan Pelin D., sınav sonucu açıklanınca istediği puanı alamadığı için kafasına kurşun sıkan K.A., ÖSS’nin aldığı yaşamlara son örnekler.

ÖSS üzerine yürütülen tartışmalar sonucunda sözde çözümler öne sürülüyor. Önümüzdeki seneye birlikte bir kez daha ÖSS’nin formatı değişecek. Geçmişte olduğu gibi iki aşamalı sınav olacak. Bu değişikliğin nedeni “hayat üç saatlik sınavla belirlenir mi” tartışmalarının neticesinde çözüm olarak atılmış bir adım olarak gerekçelendiriliyor. Eğitimde yaşanan çok yönlü sorunlar çözülmedikçe sınavın saatinin, biçiminin değişmesi ise bir şey ifade etmiyor.

Özgürlüğü seçmek senin elinde...

ÖSS sonuçları YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan’ı çok düşündürmüş görünüyor. Ama YÖK başkanı topu nereye atacağını kestirememiş olsa gerek, soruyor: “Sınav mı zordu yoksa eğitimin kalitesi mi düştü?”.

ÖSS de, eğitim sistemi de bu sene bir kez daha sıfır almış, sınıfta kalmıştır. **Çünkü** yaşamını sınav ekseninde kurmuş kişiler yetiştirmiştir. **Çünkü** sıra arkadaşını en büyük rakibi sayan bireyler oluşturmuştur. **Çünkü** ezbere bir dünya tanımıyla yaşamlar dayatmıştır. **Çünkü** sınava kendini hazır hissetmeyince, sınavı kötü geçince, sonucu istediği

gibi olmayınca yaşamın sonu geldiğini düşünen ve yaşamlarını kendi elleriyle sona erdiren cellatlar yaratmıştır.

Oysa yaşam sadece ÖSS’den ibaret değildir. Test sorularının şıklarından geleceğin resmi çizilmeye çalışılıyor. Oysa eşit ve özgür bir gelecek, öğrencilerin birbirini rakip olarak görmediği, ÖSS ile öğrencilerin elenmediği, herkesin eşit, parasız ve kendi anadilinde eğitim görebildiği, bilimsel bir eğitimden geçtiği bir eğitim sisteminin yapılandırıldığı bir toplumla mümkündür.

ÖSS bir can daha aldı

Öğrenci Seçme Sınavı, öğrencilerin yaşamını tüketmeye devam ediyor. 14 Temmuz günü Adana’da ÖSS’de istediği puanı alamayan 20 yaşındaki K.A. isimli bir genç intihar ederek yaşamına son verdi.

Cumhuriyet Mahallesi’nde yaşayan K.A. üçüncü defa girdiği ÖSS’nin sonucunu öğrenince bunalıma girdi. Sabah saatlerinde babasının silahıyla kafasına kurşun sıkarak intihar etti. Komşular silah sesini duyup polise haber verdi fakat eve girildiğinde ağır yaralı bulunan genç, Ceyhan Devlet Hastanesi’ne yetiştirilmeye çalışılırken hayatını kaybetti.

Tüm yaşamını ÖSS’ye endeksleyen gençler, sınavistedikleri gibi sonuçlanmayınca intiharı tercih ediyor. Bunun çarpıcı bir diğer örneği, ÖSS’nin gerçekleştiği gün sınavı kötü geçen Pelin D’nin sınava girdiği okulun üçüncü katından atlayarak intihar girişiminde bulunmasıdır.

ÖSS’nin yarattığı psikoloji gerek sınava hazırlanırken gerekse sonuçlar belli olduğunda travmaya dönüşebiliyor. Yarış atına dönüştürülen gençler, girdikleri maratonda kazanıp kazanamamayı bir varlık yokluk sorunu olarak algılıyorlar.

Gençlik eylemlerinden...

Eskişehir’de “har(a)ç” protestosu

Üniversite harçlarına %8 - %500 oranında yapılan zamlar Eskişehir Genç Sen tarafından protesto edildi.

9 Temmuz günü yapılan eylem saat 21.30’da İl Sağlık Müdürlüğü önünde yapılan ajitasyon konuşmalarıyla başladı.

“Har(a)çlara karşı haykırıyoruz Pes etmeyeceğiz, pes ettireceğiz!” pankartının açıldığı eylem meşaleler yakılarak Adalar yürüyüş yolu boyunca sürdü.

Yürüyüş boyunca çevredekilere ajitasyon konuşmaları yapıldı. Yürüyüş sırasında çevreden eyleme katılanlar ve destekleyenler olduğu gözlemlendi. Adalar sonuna kadar yürüyüş devam ettikten sonra tekrar Adalar Migros önüne gelindi. Burada “%500 yetmez canımızı da al!” yazılı bir pankart daha açılarak oturma eylemi yapıldı ve serbest kürsü oluşturuldu.

Serbest kürsüde söz alan bir öğretmen eğitimde yaşanan neoliberal dönüşümün eğitimin niteliğini düşürdüğünü, ilkokuldan başlayarak niteliksiz eğitim gören gençlerin binbir zorlukla üniversitede okuduğunu ve bunun sonucunda da yine işsizliğe mahkum edildiğini söyledi.

Ardından söz alan öğrenciler de yapılan zamlarla işçi ve emekçi çocuklarının üniversite eğitimi almasının artık mümkün olmadığını, krizi yaratanların işçiler emekçiler ve öğrenciler olmadığını, ancak faturasının bize ödetilmeye çalışıldığını söylediler.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Genç-Sen harç zamlarına karşı yürüdü

İstanbul Genç-Sen, harçlara yapılan zamları protesto etmek için 11 Temmuz günü Taksim tramvay durağından “Harçlara zam yaptırmayacağız!” pankartını açarak Galatasaray’a kadar sloganlarla yürüdü.

Basın açıklamasında, yapılan zamlarla harç paraların ne boyutlara geldiği açıklandı. Harçlarla ilgili acil olarak iki talep sıralandı. Zammın geri çekilmesi ve kriz dolayısıyla bu yıl harç paralarının alınmaması talep edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çanakkale Genç-Sen: Kobatan yalnız değildir!

Kobatan ile Genç İşçi Buluşması’nda söyleşi düzenleyen Genç-Sen’li öğrenciler, Çanakkale’de Entes direnişiyle dayanışma amacıyla 13 Temmuz günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan Duygu Aykut, kapitalizmin krizinin işçiyi, emekçiyi, öğrenciyi ezerek geçtiğini söyledi ve krizin bedelinin özellikle kadınlara ödetilmek istendiğini belirtti. Gülistan Kobatan’ın da kriz sebebiyle işten atılan kadın işçilerden sadece biri olduğunu söyleyerek patronun türlü hakaret ve tehditlerine boyun eğmeyerek 61 gündür fabrika önünde tek başına direnen Gülistan Kobatan’ı Genç-Sen’li öğrenciler olarak selamladıklarını ifade etti.

Ayrıca direnişteki Kent AŞ, Tekstil-Sen, Limter-İş ve Sinter Metal işçilerinin de yalnız olmadıklarını belirtti.

Sermaye gözünü “para eden” okullara dikti...

İstanbul Valisi Muammer Güler, İstanbul’un lüks semtlerindeki bazı okulların rantının yükseldiğini ve ticari alan olarak değerlendirildiğinde büyük bir katma değer kazandıracağını ifade ederek bazı okulların satışının gündemde olduğunu açıkladı. Güler, okulların açık artırma yoluyla satılacağını ve satıştan elde edilecek gelirin yine eğitime aktarılacağını söyledi.

22 okul rant uğruna...

İlk elden satışa çıkarılması düşünülen 22 okul arasında Çamlıca Kız Lisesi, Kandilli Kız Lisesi, Etiler Lisesi, Fenerbahçe Lisesi gibi okullar bulunuyor.

Güler okulların satış nedenini açıklarken olanca rahatlığıyla okulların yerleri itibarıyla rantının oldukça yüksek olduğunu ve buraların turizm ve ticari alan olarak değerlendirileceğini belirtti. Bu satışlardan sağlanacak gelirin ise yine eğitim hizmetlerine aktarılacağı söylemi ise işi kılıfına uydurmanın malzemesi oldu.

“İstanbul’da bu anlamda rantı yükselmiş, artık ticari alan olarak değerlendirilebilecek ve büyük katma değer kazandıracak okullar olduğundan ve bunlardan elde edilen gelirlerin tamamen eğitim hizmetlerine aktarılacak suretiyle değerlendirilmesi yararlı olacak” şeklinde konuşan Güler, bu okullarda eğitimin devam etmediğini de ileri sürdü.

Sermayeye hizmette sınır yok!

Bugüne kadarki örnekler hatırlandığında, sermayeye peşkeş çekilen bu okullardan-arazilerden elde edilecek gelirin elbette ki eğitime aktarılmayacağı gün gibi aşikardır. Özelleştirme polikaları çerçevesinde sağlanan “gelirlerin” büyük oranda borç ödemelerine aktarılması bunu söyleyebilmeyi kolaylaştırmaktadır.

Konunun diğer bir yanı ise sermayedarların buralara ödediği miktarın, devlet erkanının da belirttiği gibi rantı oldukça yüksek böylesi yerleşim yerlerinden kazanacağı miktarın yanında devde kulak kalacağı gerçeğidir. Vali Güler’in

açıklamasının ardından ise tepkiler yükselmeye başladı.

KESK’e bağlı Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim-Sen) konuya ilişkin yaptığı açıklamada varolan kaynakları değerlendirmeden, zaten okul sayısının yeterli olmadığı bir durumda okulların satılmasının kabul edilemez olduğunu belirterek, bütçeden eğitime ve eğitim yatırımlarına ayrılan payın artırılması gerektiğini ifade etti.

Eğitim-Sen’in açıklamasında “...Açıkkçası, iç ve dış borç faizine 6 yılda 200 milyar dolardan fazla rant aktaranların, söz konusu olan okullar olduğunda kaynak yokluğundan dem vurarak haraç mezar eldeki varlıkları tasfiye etmeye çalışması epey manidardır.” ifadelerine yer verildi.

Diğer yandan Bakanlık tarafından yapılan açıklamada “satılacak okul bina ve arazilerinde hiçbir şekilde eğitim-öğretime devam edilmemektedir” ibaresi ise İstanbul’daki Eğitim-Sen Şubeleri tarafından yürütülen küçük bir araştırma sonucunda boşa düşürüldü. Satılması planlanan okullarda eğitimin halen devam ettiği belirlendi.

İstanbul Mimarlar Odası Başkanı Eyüp Muhçu ise, kent merkezindeki okulların satışının uzun süredir hükümetin gündeminde olduğunu belirterek, “Söz konusu okulların bulunduğu yerler ayrıcalıklı imar hakları getirilerek satılacak” dedi.

Muhçu açıklamasında, kültür mirası ve tarihi yapı niteliğindeki okulların yerine iş merkezi, rezidans, otel gibi rant binaları yapılmasının ciddi sorunlar yaratacağını belirtiyor.

Söz konusu okullar kent merkezindeki okul ihtiyacını karşıladığından, bunların kaldırılmasının kent merkezlerinde yaşayanların eğitim almak amacıyla kent dışına otomobille, servis araçlarıyla ya da otobüslerle ulaşması zorunluluğu getirecek ve bu da ulaşımı olumsuz etkileyecektir.

İstanbul kültürel mirasının bir parçası olan kimi okulların satışlarla birlikte büyük olasılıkla zarar göreceği de bilinmektedir. Bunlar ya tamamen yıkılarak ortadan kaldırılacak ya da kısmen korunmak kaydıyla rant binalarının yanında özelliklerini büyük ölçüde kaybedecektir.

G-8 zirvesi İtalya'nın L'Aquila kentinde gerçekleştirildi...

G-8 şefleri, küresel sorunlarda çözümün değil, sorunun parçasıdır!

Kapitalist/emperyalist düzeni temsil eden en büyük 8 devletin şeflerini buluşturan G-8 zirvesi İtalya'nın L'Aquila kentinde gerçekleştirildi. Üç gün süren zirveye katılan Rusya, Almanya, ABD, Fransa, Japonya, İtalya, Kanada, İngiltere devlet veya hükümet başkanları, protestolardan çekindikleri için kentte bulunan bir kışlaya doluşmak zorunda kaldılar. Zirve için Mali Muhafızlar Kışlası tahsis edilirken, kapitalist barbarlığın şeflerini 15 bin kişilik polis ordusu korudu.

Zirveye ayrıca G5 olarak anılan Brezilya, Çin, Hindistan, Meksika, Güney Afrika ile Türkiye, İspanya, Hollanda şefleri de davet edildi. İkinci gün zirveye katılan Tayyip Erdoğan'ın, "yakın dostu" faşist Berlusconi'nin burnunun dibinden ayrılmadığı gözlemlendi.

Öte yandan zirveye Mısır, Avustralya, Güney Kore, Endonezya, Angola, Cezayir, Nijerya, Senegal gibi ülkelerin liderleri de davet edildi. Zirvede BM, IMF, Dünya Bankası, OECD, IEA, FAO, IFAD, Dünya Gıda Programı ile ILO gibi uluslararası kuruluşların üst düzey yöneticileri de katıldı.

Polis terörü zirve öncesinde başladı!

Kapitalist barbarlığın şefleri bu zirveye ne kadar önem veriyorsa, antikapitalist güçlerin protestolarından da o kadar korkuyorlar. 2001 G-8 zirvesini protesto eden eylemcilerden Carlo Giuliani'yi katleden İtalyan kolluk kuvvetleri, bu zirve öncesinde de terör estirdi.

Schengen Antlaşması'nı geçici bir süre için kaldıran İtalyan rejimi, kıta Avrupa'sından protesto eylemlerine katılımı engellemeye çalıştı.

Zirvesi öncesinde küreselleşme karşıtları öncülüğünde Vicenza kentinde düzenlenen protesto yürüyüşüne saldıran kolluk kuvvetleri, eylemcilerin direnişiyle karşılaştı. Bunun üzerine daha da vahşileşen kolluk kuvvetleri gaz bombalarıyla eylemcilere saldırdı.

Zirvenin yanısıra Vicenza'daki ABD askeri üssünün genişletilmesini protesto amacıyla düzenlenen gösteride gerilimli dakikalar yaşandı. Göstericilerin kırmızı bölgeye girme girişimleri, polis ve jandarma saldırısıyla karşılandı. Kolluk kuvvetlerinin gözyaşartıcı bombaları da kullandığı arbedeler sırasında, kimi göstericiler kendilerini motosiklet kasklarıyla korumaya çalıştılar.

Vicenza'daki askeri üsse Dal Molin Hava Limanı'nın da dahil edilmesini protesto amacıyla düzenlenen yürüyüşe, yaklaşık 10 bin kişi katıldı.

G-8 zirvesine karşı İtalya'nın başkenti Roma'da da eylem yapıldı. Roma'daki eylem de saldıran kolluk kuvvetleri, burada da direnişle karşılaştı; çıkan çatışmada, 38 eylemcinin gözaltına alındığı belirtildi. Gece yapılan eylemlerde ise 50'ye yakın gösterici Roma'nın ana tren istasyonunu kapatıp, karakolları taşladılar. Protestolar çerçevesinde başlatılan üniversite işgali ise birkaç gün devam etti.

Polis ordusunun sağladığı yoğun koruma ve kolluk kuvvetlerinin estirdiği azgın devlet terörüne rağmen, barbarlık düzeninin şefleri, yine de üç gün boyunca diken üstünde kaldılar.

Cellatlar "melek" kılığına bürünmeye çalıştı!

G-8 şeflerinin, her zirvede yerine getirilmeyecek vaatlerde bulunmayı adet edindikleri biliniyor. Bu zirvede de aynı çirkin oyun sergilendi.

Her zirvede yoksul ülkelere milyar dolarlar vaadedilen şefler, şu ana kadar bu vaatlerini yerine getirmek için hiçbir çaba harcamadılar. Tersine, G-8 şeflerinin himaye ettiği büyük tekeller, yoksul ülkeleri vahşi bir şekilde sömürmeye bir an bile ara vermiş değiller. Yani G-8 şefleri, iliklerine kadar sömürdükleri halklara boş vaatlerde bulunurken, emperyalist merkezlerde konumlanan büyük şirketler, yoksul ülkelerin halklarının kanını emmeye devam ediyor.

L'Aquila Zirvesi'nde de bol keseden vaatlerde bulunan kapitalist barbarlığın şeflerinin, herhangi bir inandırıcılığı bulunmuyor. Önce 15, ardından 20 milyar dolar yardım vaat eden şefler, yoksul ülkelerin sorunlarıyla ilgileniyor havası yaratmak için ustaca tasarlanmış bir mizansen sergilediler. Ancak biliniyor ki, bu şeflerin esas işi yoksulluk sorununun çözümüne katkıda bulunmak değil, hizmet ettikleri tekellerin yağmadan aldıkları payları arttırmaktır. Bu ise, zorunlu olarak yoksulluğu daha da arttırmaktadır. Nitekim açlık sınırında yaşayan yoksulların sayısı, son birkaç yılda 900 binden bir milyara fırlamış bulunuyor.

Zirvede küresel ısınma sorununa dair demagojik söylemler...

Kapitalizmin küresel krizine çözüm bulmak için kafa yoran G-8 şefleri, bu konuda temennilerde bulunmanın ötesine geçemediler. Küresel ısınmaya karşı önlem alınmasına dair ise iddialı laflar eden şefler, demagojide sınır tanımadılar. İddiaya göre G-8 şefleri, 2050 yılına kadar karbon salımlarını yüzde 80 oranında azaltma hedefi üzerinde anlaşmış, küresel sıcaklığın ise bu tarihe kadar 2 dereceden daha fazla artmaması için çaba gösterme taahhüdünde bulunmuştur.

Yıllardır bu söylemi tekrarlayıp duran kapitalist barbarlığın şefleri, pratikte halen kayda değer bir adım atmış değiller. Bu koşullarda atmaları da beklenmiyor. Zira karbon salımlarının azaltılması, büyük tekellerin çıkarlarına ters düşüyor. G-8 şefleri ise insanlığın değil, sözkonusu tekellerin hizmetinde oldukları için, dünya üzerindeki yaşam alanlarının geleceğini tehdit eden küresel ısınmanın önemini gözlerden kaçırmaya çalışıyor. Yerküremizin geleceğini tehdit eden bu sorun konusunda herhangi bir önlem alabilmeleri için, bu şeflerin toplumsal basınç altına alınması şarttır; aksi halde kıllarını bile kıpırdatmayacaklardır.

Oysa İngiltere merkezli yardım kuruluşu Oxfam, G-8 zirvesi öncesinde hazırladığı raporda, açlık üzerinde yarattığı etki nedeniyle, iklim değişikliğinin yakında bu yüzyılın en ciddi insani felaketlerinden biri

haline geleceği uyarısında bulunarak, alınması gereken önlemler işaret etti.

İklim değişikliği nedeniyle hava koşullarının istikrarsızlaştığı, bunun hem doğal felaketlerin artmasına hem de tarımsal üretimin düşmesine neden olduğunun vurgulandığı raporda, Oxfam, G8 şeflerini, sera gazlarını 2020 yılına kadar, 1990'daki seviyelerin en az yüzde 40'ına düşürmeye çağırdı.

Kuruluş ayrıca, iklim değişikliğinin yıkıcı etkilerine maruz kalmamaları için, yoksul ülkelere 150 milyar dolar yardım yapılması gerektiğini hatırlattı.

Tahmin edileceği üzere, G-8 şefleri Oxfam raporunu dikkate bile almadılar.

Nükleer silahların yayılmasını önleme sahtekarlığı

Söylendiğine göre G-8 şefleri, nükleer silahların yayılmasına da karşı. Bu söylem, ikiyüzlülüğün kaba bir biçiminden başka bir şey değildir. Zira emperyalist güç odaklarının sözcüleri, nükleer silahların yayılmasını önlemekten, sade Kuzey Kore ile İran'a yaptırım uygulanmasını anlıyorlar.

Silahlanma yarışını körükleyen, biriken silahların tüketilmesi için savaşları kışkırtan, nükleer dahil sürekli yeni silahlar üreten, bu güçlerden başkası değildir. Ayrıca G-8 şefleri, siyonist İsrail'in nükleer silah üretmesine karşı tek kelime etmemektedir. Kendileri, nükleer dahil her tür silah üretimini sürdürürken, ırkçı-siyonist İsrail rejiminin nükleer silah deposu haline gelmesini destekliyorlar.

Hal böyleyken, G-8 şeflerinin nükleer silahların yayılmasına karşı olduklarını iddia etmeleri, iğrenç bir demagojiden ibaret kalıyor.

İran'a tepki, faşist Honduras cuntasına destek!

İran, sadece nükleer silah üretmeye çalıştığı gerekçesiyle değil, seçimler sonrasındaki gelişmelerden dolayı da G-8 şeflerinin gündemindeydi.

İran'a yüklenen faşist Berlusconi ile ABD Başkanı Barack Obama, aba altıdan sopa gösterdiler. *"Liderlerin, İran'daki cumhurbaşkanı seçimiyle bağlantılı dehşet verici olaylara ilişkin ciddi endişelerinin geçmediğini"* öne süren Obama, şeflerin İran'la ilgili tutumunu eylül ayında yapılacak G-8 zirvesinde yeniden değerlendireceğini söyledi.

İran'daki gelişmelerden "endişe" duyan G-8 şefleri, Honduras'taki faşist cuntaya dair tek kelime etme ihtiyacı duymadılar. Bu çifte standart, G-8 şeflerinin Honduras'ta darbe yapan faşist çetelere destek verdiğini kanıtıyor. Ayrıca emperyalist güç odaklarının güdümünde oldukları sürece, faşist rejimlerin G-8 şefleri tarafından destekleneceğini de ortaya koyuyor.

Görüldüğü üzere, kapitalist emperyalizmin efendileri tarafında organize edilen G-8 zirveleri, insanlığın yaşadığı sorunlara çözüm üretmek için toplanmıyor; onların derdi sömürü, yağma ve kölelik düzeni kapitalizmin çarkını döndürmektir. İnsanlığın evrensel sorunları ise tam da bu uğursuz çarkın dönüşünden kaynaklanıyor. Dolayısıyla devasa boyutlara varan bu sorunlara çözüm üretmek, ancak kapitalist çarkın parçalanmasıyla mümkündür. Bu ise G-8 şeflerinin değil, işçi sınıfının, ezilen halkların, komünist ve devrimci güçlerin görevidir!

G8 zirvesinde küresel ısınmaya karşı mücadelede sahte uzlaşma...

Sorunun kaynağı olanlar çözümün parçası olamazlar!

Her geçen gün çevre kirliliğinin yarattığı sorunlar kendini daha fazla hissettirmektedir. Sermaye düzeninin sahiplerince uygulanan politikalar sonucu küresel ısınma artmakta, daha fazla kâr mantığıyla doğal kaynaklar hızla tüketilmekte ve kirlenmektedir. Buna rağmen kapitalistler bu durumun sorumluluğundan kendilerini kurtarmak, kitlelerin gözünde bu sorunların kaynağını gizlemek istemektedirler. Geçtiğimiz günlerde toplanan G8 Zirvesi yine böylesi bir mizansene sahne oldu. G8 Zirvesi'nde başka konularla birlikte iklim değişikliği öncelikli gündemler arasında ele alındı. Çevre katliamından birinci elden sorumlu olan G8 ülkelerinin sermaye sözcüleri ikiyüzlüce açıklamalarda bulundular, küresel ısınmayla mücadeleyi konuştular.

G8'i oluşturan emperyalist kapitalist dünyanın önde gelen ülkeleri Almanya, Japonya, İngiltere, Kanada, Fransa, İtalya, ABD ve Rusya, İtalya'nın L'Aquila kentinde bir araya gelerek onların tabiriyle "tarihi bir anlaşıma"ya vardılar. Küresel ısınmanın nedeni olan atmosfer kirliliği konusunda başı çeken bu ülkeler, küresel ısınmanın 2 santigrat dereceyi geçmemesi gerektiği konusunda uzlaşarak, önlerine 2050'ye kadar küresel sera gazı salınımının en az yüzde 50 oranında azaltılması hedefini koydular. Sermaye medyası da bu uzlaşmayı iklimi koruma çabaları açısından büyük önem taşıyan bir adım olarak değerlendirdi. Kuşkusuz emperyalist ülkelerin bu konuda şimdiye kadar belirledikleri en iddialı hedef ya da en iddialı blöfleri budur!

Sermaye çevrelerinin bu adımı tarihsel sayması ABD'nin yakın bir zaman öncesine kadar itiraz ettiği karbon salınımının kesilmesine şimdi razı olmasıdır. G8 ülkeleri dışında G5 olarak adlandırılan Brezilya, Çin, Hindistan, Meksika ve Güney Afrika' da belirtilen hedef için gösterilecek çabalara uyacaklarını açıklıyorlar. Ayrıca Endonezya, Güney Kore ve Avustralya'nın da bu hedef için gösterilecek çabalara uyacaklarını açıklamaları bu adımı tarihsel olarak adlandırmalarına neden oluyor. Süresi 2012 yılında sona eren Kyoto Protokolü'nün yerini alacak yeni iklim antlaşması içinde Aralık ayında Kopenhag'da düzenlenecek zirvede uzlaşma sağlanamazsa İrlanda'da yapılacak bir sonraki zirve - <https://rantey.org>

Küresel ısınmaya bağlı sorunlar yaşam alanlarında tüm olumsuz sonuçlarıyla hissedilmeye başlayınca düzenin efendileri, oluşan tepkilerin önünü almak için bu konuda "duyarlıklarını gösterme" basıncı duyuyorlar. Yoksa sermaye sınıfının gerçekte bu sorunu çözmek gibi bir derdi-tasası yoktur. Olsaydı şimdiye kadar konuyla ilgili pek çok somut önlemler alınabilirdi ve küresel ısınmaya bağlı sorunlar bu derece artmazdı. Zira bu konuyla ilgili olarak pek çok zirve toplantıları yapıldı, pek çok protokol, anlaşma vb. imzalandı.

Aslında yaptıkları açıklamalarda bu konuda hiçbir çaba harcamayacaklarının ve esasında dertlerinin daha başka olduğu da açıklıkla ifade ediliyor. Şöyle ki, Avrupa Birliği Komisyon Başkanı Jose Manuel Barroso ve İsveç Başbakanı Fredrik Reinfeldt ortak yaptıkları açıklamada Kyoto Protokolü'nün yerini alacak yeni bir anlaşmanın, gelecek 20- 30 sene içinde çevreci ekonomilere yapılan yatırımları artırarak yeni iş imkânları doğuracağına dikkat çekiyor ve şunları söylüyorlar: *"Bugün bunu anlayanlar yarının kazananları olacaktır."* Uzlaşının gerisindeki esas mutabakat konusu esasta budur. Onların derdi soruna çözüm olmak değil, bu sorundan nemalanmaktır.

Küresel ısınmanın sonuçları birtakım temennilerle çözülemeyecek denli ciddi bir sorundur ve her geçen gün geri dönülemez sonuçlarla karşımızdadır. İklim değişimlerine bağlı aşırı yağışlar ya da kuraklık sonucu yaşam ve tarım alanlarının yok olması, kitlesel göçler, kıtlık, açlık, salgın hastalıklar vb. tüm bunlar bir avuç zengin ve mutlu azınlığın kâr oranları düşmesin diye milyonlarca insanın karşı karşıya olduğu risklerdir. Milyonlarca insan bu şekilde geleceksizliğe itilirken, bu durumdan bizzat sorumlu olanlardan bir takım önlemler almalarını beklemenin bir anlamı zaten yoktur. Kesin olan şudur ki, bu düzen sınırları içinde bu soruna dair bir çözümünden bahsetmek zordur. Bu nedenle çevre sorunlarına dair gerçek anlamda bir çözümün temelleri ancak bu düzenin yıkılmasıyla atılmış olacaktır. Bu hedef ve bilinçle yaşanabilir temiz bir gezegen için mücadeleyi büyütmek büyük bir önem taşımaktadır.

Sincan Uygur Özerk Bölgesi'nde çatışma...

Sorunları Çinli-Uygur emekçilerin birleşik mücadelesi çözebilir!

Çin'in Sincan Uygur Özerk Bölgesi'nin başkenti Urumçi'de meydana gelen olaylar, bu sorunlu bölgeyi kısa sürede dünya gündeminin ilk sıralarına yerleştirdi. Birkaç gün devam eden olaylarda kesin olmayan bilgilere göre 184 kişi hayatını kaybederken, 1000 ila 1500 arasında kişi yaralandı. Çoğunluğu Uygurlar'dan oluşan yüzlerce kişinin ise tutuklandığı bildiriliyor.

Olaylarda hem Uygur Türkleri ile Han Çinliler'i çatıştı, hem de kolluk kuvvetleri saldırgan pratikleriyle boy gösterdi.

İrkçi damara oynayan Ankara'daki gerici rejimin şeflerinden Tayyip Erdoğan, Uygur Türkleri'ne "soykırım" uygulandığını iddia ederek, bayat manevralardan birini daha yaptı. Kürt halkına karşı ırkçı-inkârcı politika uygulayan rejimin başbakanı olduğunu unutmuş görünen Tayyip Erdoğan, muhtemeldir ki, bu sözlerini de yakında yutmak zorunda kalacak. Zira Çin'den gelen haberlere göre ölenlerin sadece 46'sı Uygur. Çin haber ajansının haberine göre olaylarda 111'i erkek 26'sı kadın 137 Çinli öldü; ölen 1 kişi de Hui etnik grubuna mensup.

Bu rakamların çarpıtma payı dikkate alınsa bile, ortada Çin devletinin "soykırım" yaptığına dair hiçbir veri bulunmuyor. Ölen Çinliler'in sayısının yüksek olması ise çatışmanın etnik boyutuna işaret ediyor. Etnik çatışmalar bu bölgede ilk kez yaşanıyor değil. Elbette Çin kolluk kuvvetleri de azgın bir şekilde olaylara müdahale etmiş, özellikle 13 milyon nüfuslu Urumçi'de fiilen sıkıyönetim uygulayarak olayları kontrol etmeye çalışmışlardır.

Belirtmek gerekiyor ki, kolluk kuvvetleri Hanlar'a da saldırırsa, hedeflerinde esas olarak Uygurlar vardı. Nitekim Çin rejimi, olayların yeniden tetiklenmemesi gerekçesiyle 10 Temmuz günü camileri kapatarak, bu uygulamanın "halk güvenliği" için gerekli olduğunu iddia etmiş, Uygurlar'ın evlerinde dua etmelerini dayatmıştır. Olayların ardından kente binlerce asker yığan rejim, militarist bir gövde gösterisi yaparak Uygur halkını tehdit etmiştir.

Uygurlar, olayların Çin rejiminin asimilasyona dayalı baskıcı politikalarından kaynaklandığını belirtirken, Pekin yönetimi tarafından yapılan açıklamada, "Olayların arkasında başında Rabia Kadir'in bulunduğu Dünya Uygur Kongresi'nin olduğuna ilişkin somut kanıtlar bulunduğu, zamanı

gelince bunların açıklanacağı iddia edildi.

Bir dönem Çin'in en zenginleri listesinde 10'uncu sıraya yükselen Rabia Kadir, Pekin'deki mecliste milletvekilliği de yapmıştı. Ancak Çin rejimiyle ters düşen Rabia Kadir, çeşitli gerekçelerle 6 yıl hapis yatmış, dönemin ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'in girişimiyle serbest bırakılmıştı. Hapisten çıktıktan sonra ABD'ye yerleşen Rabia Kadir'in, son olayların ardından "Uygurların lideri" sıfatıyla öne çıkması dikkat çekici oldu. Medya karşısında boy gösteren "Uygurlar'ın lideri", Türk devleti başta olmak üzere emperyalist güçlerden, Uygurlar'ın bağımsızlık mücadelesine destek vermelerini açıkça talep etmeye başladı.

Bu durum Çin rejiminin iddialarını doğrulamıyor elbette. Zira hiçbir halk ortada sorun yokken şu veya bu gücün kışkırtması ile böyle bir çatışmaya girişmez. Çatışmanın etnik boyutu, gerici aktörlerin rolüne işaret etse de, esas olan Çin rejiminin giderek artan ekonomik, sosyal, etnik baskılarıdır. Nitekim Çinli yöneticiler de sorunun varlığını kabul ediyor, ancak kendilerinin çözüm üretmek için çabaladığını iddia ediyorlar. Oysa sorunun kaynağı bizzat bu şeflerin temsil ettiği rejimden kaynaklanıyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, etnik, dinsel, mezhepsel yönden çok renkli bir ülke olan Çin'de, 1949 Devrimi'nin bu sorunların aşılmasında önemli katkıları olmuştur. Fakat devrimin kazanımlarının zamanla yozlaştığı, rejimin kapitalizme doğru evrildiği süreçte demokratik sorunlar da, kaçınılmaz bir şekilde ağırlaşmaya başlamıştır. Kapitalist üretim ilişkilerinin egemen hale geldiği Çin'de, temel olan emek-sermaye çelişkisinden pek çok çelişkinin türemesi kaçınılmazdır. Nitekim geçen yüzyılın sonlarına doğru bölgesel, etnik, dinsel sorunlar bu temel üzerinde boy vermeye başlamış, varolanlar ise giderek derinleşme sürecine girmiştir.

Çin rejiminin gericileşmesine rağmen, 1949 Devrimi'nin kazanımları tamamen tasfiye edilmiş değil. Örneğin yüzölçümü Türkiye'nin iki katı olan Sincan Uygur Özerk Bölgesi'nde yaşayan 35 milyon Uygur, Türkiye'de yaşayan Kürt halkıyla kıyaslandığında çok daha geniş haklardan yararlanabiliyor. Nüfusun %40'tan fazlası Çinli, başkent Urumçi'de ise 13 milyonluk nüfusun

%10'unun Çinli olmasına rağmen Uygur dilinde eğitim yapılmakta, günlük gazeteler basılmakta, radyo ve televizyon yayını bu dilde yapılmaktadır. Aynı zamanda yazarlar, şairler, müzisyenler ve diğer sanatçılar da kendi dillerinde üretim yapmaktadır.

Emperyalist güç odaklarından biri olmaya aday kabul edilen Pekin'deki gerici rejim, bu yönelime bağlı olarak Uygur halkı üzerindeki çok yönlü baskıları yoğunlaştırmaya başladı. Ekonomik, sosyal, etnik boyutlar içeren bu baskılar, Uygurlu işçilerin ucuz işgücü olarak çalıştırılması, 2007'den sonra Uygurca'nın resmi eğitim dili olmaktan çıkarılması, bölgeye Çinli nüfus kaydırılarak demografik yapının değiştirilmesi vb. uygulamalarda olduğu gibi belirginlik kazanmaktadır. Urumçi'de patlak veren olayları bu baskılardan bağımsız düşünmek olası değil.

Görünen o ki, Çin rejimi kontrollü bir şekilde bu baskıları arttırmaya devam edecektir. Daha da gericileşme eğilimindeki Pekin yönetimi kömür, altın madenleri, petrol, doğalgaz kaynakları bakımından zengin olan Sincan Uygur bölgesi üzerindeki kontrollü sıkı tutmaya çalışacaktır. Bölgenin etnik çatışmaya açık olması, "Uygurlar'ın lideri" sıfatını kullanan Rabia Kadir ile ekibinin ABD'de ikamet etmesi, emperyalistlerin kirli ellerinin bölgeye sızma ihtimalini güçlendiriyor. Bu ise, Çin rejiminin daha saldırgan olmasını tetikleyecek bir durumdur. Bununla birlikte sorunun karmaşık yapısı, Çin rejiminin baskılarını belli sınırlarda tutmasına da yol açabilir.

Bölgenin kendine özgü yapısı ne olursa olsun, her halk gibi Uygur halkının da kendi kaderini tayin etme hakkı vardır. Ancak etnik çatışmalar devam ettiği sürece bu hedefe ulaşmak mümkün olmayacağı gibi, Kürt halkını ezen Türk devleti veya emperyalist güç odaklarından alınacak "yardım"la da bu hakkın kazanılamayacağı da aşikar. Uygurlu, Çinli bölgede yaşayan işçi ve emekçilerin Pekin rejimine karşı birleşik mücadelesi yükseltilmeden ne sınıfsal, ne ulusal baskıdan kurtulmak mümkün olacaktır. Çinli işçi Uygurlu sınıf kardeşleriyle omuz omuza mücadele etmeyi başarmadan sömürden kurtulamayacağı gibi, Uygurlu işçi de Çinli sınıf kardeşleriyle birleşik mücadeleyi örmeden sınıfsal ya da ulusal baskıdan kurtulamayacaktır.

Filistin topraklarını parçalayıp gaspetmenin yeni adı...

‘İki deniz kanalı’ projesi...

İsrail devletini Filistin halkından gaspedilen topraklar üzerinde kuran ırkçı-siyonizm, “Araplar’dan arınmış saf Yahudi devleti” hedefine ulaşma yönündeki küstahça girişimlerini de sürdürüyor. Bu kirli emellerine ulaşabilmek için Filistin halkını aşamalı bir şekilde yurdundan söküp atmaya çalışan ırkçı-siyonistler, emperyalist güç odaklarından aldıkları sınırsız desteğe dayanarak adım adım hedeflerine yaklaşıyorlar.

Vahşette sınır tanımayan siyonistler, önceleri Birleşmiş Milletler’in (BM) açtığı yoldan ilerleyerek, daha sonra ise BM’yi hiçe sayarak katliamlar eşliğinde toprak gaspını sürdürdüler. 1967’de ABD desteğiyle Arap ülkelerine savaş ilan eden siyonist rejim Gazze ile Batı Şeria’nın yanısıra Suriye, Mısır topraklarının da bir parçasını işgal etti. 1982’de Lübnan’a saldıran İsrail savaş makinesi, bu ülkenin güneyinden de bir bölgeyi işgal etti.

Bilindiği üzere savaş halleri dışındaki zamanlarda toprak gaspının temel aracı Yahudi yerleşimleridir. İsrail savaş makinesinin koruması altında dağınık bir şekilde kurulan yerleşimler ile bu alanların etrafı ve yerleşimler arasında açılan bağlantı yolları... Tüm bunlar gaspedilen Filistinler’in toprağı üzerinde kurulmaktadır. Yerleşimlerle Batı Şeria’yı kalbura çeviren ırkçı-siyonistler, doğu Kudüs’ün de önemli bir bölümünü gaspetmişlerdir.

Siyonist devlet, güvenlik gerekçesiyle Filistin topraklarında ördüğü yüzlerce kilometrelik ırkçı-duvar inşaatıyla hem Filistinliler’in yerleşim alanlarını parçalamış hem büyük bir toprak parçasını daha gaspetmiştir.

Barack Obama yönetiminin çözüm vaat ettiği bu dönemde bile Yahudi yerleşimlerini genişleten siyonist rejim, ‘iki deniz kanalı’ adı altında gündeme getirdiği yeni bir proje ile toprak gaspına ivme katmaya hazırlanıyor.

Bu proje, barışa dair tiksinti verici nutuklar çeken siyonist şeflerin, tüm icraatlarının “din esasına dayalı saf Yahudi devleti” kurmaya endeksli olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Siyonist rejim, ‘iki deniz kanalı’ adıyla gündeme getirdiği bu proje ile Ölü Deniz kıyılarını kontrol altına alıp Batı Şeria’yı ikiye bölmeyi hedefliyor. Siyonist rejimin küstah şefleri, bu proje ile Filistinliler’in Ölü Deniz’deki haklarını gaspedip Ürdün Nehri sularından faydalanmalarını engellemeyi hedefliyor.

Küstah girişimle ilgili açıklama yapan Filistin Plan ve Proje Bakanı Ali Cerbavi, “Eğer İsrail ‘İki deniz kanalı’ projesini uygulamaya koyarsa Halil ve Kudüs şehirleri topraklarından 139 dönüm araziye daha ele geçirmiş olacak. Bu oran Filistin topraklarının yüzde 2’sinin daha işgal edilmesi demektir. Açılması planlanan kanalla, Batı Şeria güney ve kuzey olarak ikiye bölünmüş olacak. Bu girişimin diğer manası, ‘coğrafi olarak Filistin devletinin kurulamayacağı’ demektir” dedi.

Projenin hayata geçirilmesini engellemek için harekete geçen Filistinli yetkililer, uluslararası alanda girişimler başlattıklarını açıkladılar. Yani Filistin yönetimi, siyonist küstahları durdurmak için bir kez daha emperyalist güç odaklarından medet umuyor. Oysa ırkçı-duvar inşaatının devam etmesi, bu

girişimlerin bir işe yaramadığını kanıtlamıştı. Zira Uluslararası Adalet Divanı, ırkçı-duvar inşaatının yasadışı olduğunu ilan eden bir kararı kabul etmiş, ancak yaptırım içermeyen bu karar, herhangi bir kural ya da yasa tanımayan siyonist rejim tarafından dikkate bile alınmamıştı.

İrkçı-siyonist rejimle onu himaye eden emperyalist güç odakları üzerinde etkili olmanın tek yolu Filistin halkının çok yönlü, birleşik direnişidir. Enternasyonal dayanışma ile güçlendirilecek böylesi bir direniş, siyonist şeflerin küstahlığına gem vurabilmenin de tek yoludur aynı zamanda.

Honduras’a mektup...

“Gelecek her yerde devrimindir!”

Garcia Ramon, kardeşim!

Honduras’ta korkakların kurşunlarıyla katledildiğin haberini alınca öfkeyle sarsıldım... Honduras sözcüğü yüreğimi zapt etti. Baktığım her yerde Honduras direnişini gördüm. Gördüğüm herkese Honduras’ın cesur direnişçilerini anlatmak istedim. Sınıfın ve komünizmin şairi Nazım Hikmet’in dizeleri dökülüyor dilimden:

Kardeşlerim bakmayın sarı saçlı olduğuma

Ben Asya’lıyım, Afrika’lıyım.

Kardeşlerim bakmayın mavi gözlü olduğuma

Ben Asya’lıyım, Afrika’lıyım...

Ben, Honduras’lıyım; Darbeye Karşı Ulusal Direniş Cephesi’nin protesto eylemlerinde, Tegucigalpa sokaklarındayım. Ben Guatemala’da esarete karşı direnen ve katledilen sendika çalışanıyım. Ben Peru’da, emperyalist yağmaya geçit vermemek için barikatlarda ölen bir kadınıyım. Burada, Honduras’tan kilometrelerce uzakta ve kardeşim Garcia’nın cansız bedeninin yanı başındayım. Garcia, onurlu direnişinin önünde eğilerek, emperyalizme karşı taşıdığı mücadele bayrağına sınıksız sarılarak seni selamlıyorum.

Gazeteler, Honduras’ta darbeye karşı direnişin öncülerinden Garcia Ramon’un, ailesiyle birlikte yolculuk yaptığı otobüsten indirilip, yol kenarında kurşunlanarak katledildiğini yazdılar. Belki yanında çocukların da vardı Garcia... Babalarının vahşice katledildiğini gördüler, faşizmi gördüler, senin

faşizme karşı direnişini ve bu direnişin katillerde yarattığı korkuyu gördüler... Hiç unutmayacaklar bütün bunları, onlara bıraktığın onurla yaşayacaklar. Kızlarını ve oğullarını bağrıma basıyorum Garcia. Direnen Latin Amerika’nın tüm çocuklarını bağrıma basıyorum. Sen, elbette direnecektin! Çocuklarını faşizme teslim edemezdin. Daha önce Honduras’ı Nikaragua’ya karşı bir üs olarak kullanmış, böylece binlerce devrimcinin kanını dökmüş olan ABD’ye Honduras’ı bir kez daha teslim edemezdin. ABD’nin Latin Amerika’ya hükmetmek için faşist yönetimlere ihtiyacı var. ABD ve AB arasında süren pazar rekabeti ise bu ihtiyacı daha da artırıyor. Fidel Castro uyarıyor; Honduras’ta darbecilere geçit verilirse, Latin Amerika’da darbeler birbirini izleyecektir. Yüzbinlerce Honduras’lı faşizme geçit vermemek için kararlılıkla günlerdir direniyor. Darbeciler her geçen gün baskı ve terörü artırırsa da direnişin büyümesine engel olamıyor. Latin Amerika darbecilere cevabını darbenin ilk günü verdi: “Hayır! Latin Amerika’da darbeler devri kapanmıştır.” Rosa Luxemburg’un sesinin bu cümleyi tamamladığını duyuyorum: “Gelecek her yerde devrimindir!” Garcia Ramon, ülkedeki direnişi, işçi sınıfının şiarlarını Türkçe haykırarak selamlıyorum: “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!”

Esra B.

Dünyadan işçi ve emekçi eylemlerinden...

Belçika’da Bridgestone grevi devam ediyor...

Belçika’da Frameries’te kurulu bulunan Bridgestone lastik fabrikasında başlayan grev 16 Temmuz’da 5. haftasını tamamladı.

Grev, merkezi Japonya’da bulunan Bridgestone’ün işçilerle görüşmeyi reddetmesi üzerine gündeme gelmişti. Frameries’te bulunan ve 140 işçinin çalıştığı fabrikayı kapatma planının, işçiler ve fabrikada örgütlü bulunan Centrale Générale-FGTB ile görüşülmemesi üzerine sendika, grevin başladığı 11 Haziran tarihinden önce bütün yasal yolları denedi.

Grev, Bridgestone’ün fabrikanın bir bölümünde çalışan 8 işçinin işine hiçbir gerekçe göstermeden son vermesiyle başladı. Bu bölümdeki işçilerin birçoğu 20 yıldır bu fabrikada çalışmaktaydı. İşten çıkarılan işçilerden biri ise uzun yıllardır sendikada görev yapıyor ve İşçi Konseyi’nin de sekreterliğini yürütüyordu.

Sendikanın verdiği bilgiye göre Bridgestone-Frameries yönetimi emek düşmanlığına grev süresince de devam ediyor. Sendika yetkilileri, şirketin çözüm için adım atmadığını ve telefonlara çıkmadığını söylüyorlar.

Cezayir’de 7200 çelik işçisi grevde!

Cezayir’in uluslararası bir çelik firmasının alt kuruluşu ArcelorMittal Annaba’da ve El Hadjar’da çalışan 7,200 işçi 6 Temmuz Pazartesi günü süresiz greve çıktı.

8 üyesi bulunan Görüşme Komitesi’nden 4 kişi ise Pazartesi günü 14.00’ten itibaren açlık grevine başladı.

İşçilerin 11 maddelik bir talep listesi bulunuyor. Bunlar arasında maaşların arttırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, emeklilik maaşlarının yeniden değerlendirilmesi yer alıyor.

ArcelorMittal Annaba yönetimi ise küresel ekonomik krizi ve buna bağlı olarak Cezayir’de çelik ürünlerinin satışının düşmesini gerekçe göstererek işçilerin maaşlarını arttırmayı kabul etmiyor.

El Hadjar fabrikası Cezayir’in doğusunda bulunan Annaba şehrinde yer alıyor. Daha önce Cezayir devletine ait olan fabrikanın hisselerinin %70’i 2001 yılında Hindistan’daki Ispat şirketi tarafından satın alınmış ve özelleştirilmişti.

Unilever işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı!

Pakistan’ın Rahim Yar Khan şehrinde geçtiğimiz sene sendikaya üye oldukları için işten atılan ve fabrika önünde direnişe geçen Unilever işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı.

Uluslararası Gıda İşçileri Federasyonu (IUF) ve Unilever arasında yapılan anlaşmaya göre sendika destekli Eylem Komitesi üyesi tüm işçiler kadrolu olarak işe geri alınacak. Ayrıca, sendikalı ve sendikasız işçiler arasında herhangi bir ayırım yapılmayacak.

Anlaşmaya göre Unilever, fabrikada 120 işçi için yeni kadro açacak ve Eylem Komitesi’ndeki tüm işçiler bu pozisyonlarda işe başlayacak. Sendikalı olarak işe başlayacak olan işçilerin örgütlü olduğu sendikanın uygulamalarına ise fabrika yönetimi karışmayacak. Henüz yeterli iş eğitimi almamış olan birkaç Eylem Komitesi üyesine ise Unilever tarafından 2 yıllık bir mesleki eğitim verilecek, bunun yanı sıra maaşları ve sağlık sigortaları da ödenecek. Bu mesleki eğitim süreci boyunca kadrolu pozisyonlar açık tutulacak.

Unilever, işçileri sendikaya üye oldukları için değil iş kurallarına uymadıkları için işten attığını iddia etse de, daha önce işten atılan ve yeni açılan pozisyonlarda çalışmayacak olan geçici işçilere bu döneme kadar olan tüm alacakları ödenecek. Kadrolu olarak işe başlayacak olanlara ise daha az bir ödeme yapılacak. Anlaşmanın uygulanıp uygulanmadığı ise IUF ve Unilever tarafından takip edilecek.

Rahim Yar Khan anlaşması, Unilever’in kadrolu işçileri işten atarak işçilerin sendika üyeliklerini ve toplu sözleşme haklarını ellerinden alma stratejisi karşısında önemli bir kazanımdır.

HGF’de direniş sürüyor

Almanya’nın Frankfurt kentinin Sosenheim bölgesinde bulunan, HGF adlı temizlik firması işçilerinin, 23 Haziran 2009 tarihinde, 17 işçinin işten atılması üzerine, başlatmış olduğu direniş kararlılıkla sürdürüyor.

HGF, büro çalışanlarıyla birlikte toplam 50 civarında kişinin çalıştığı orta büyüklükte ve başında Türkiyeli bir patronun bulunduğu, 15-20 yıllık, tanınan ve önemli bazı firmaların temizlik işlerini yürüten bir firmadır.

Firma, 23 Haziran’da yaşanan hak gasplarına itiraz eden bir işçiye işten attı.

İşçilerin aylıkları dört aydan beri sürekli geç ödeniyor, kış aylarından beri biriken fazla mesai hakları gaspedilmek isteniyordu. İzin parası, yılbaşı ve hastalık durumlarında alınması gereken ödemeler işçilere verilmiyordu. Bu hak gasplarına karşı patronun sunduğu temizlik işlerinin yapıldığı yerlerden geri ödeme olmaması gerekçesinin ise yalan olduğu da direniş sürecinde ortaya çıktı.

Arkadaşlarının işten atılması üzerine aynı akşam çoğu Türkiyeli olan 17 işçi bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda, atılan HGF işçisi işe geri alınmaya kadar

Geçici işçiliğe ve taşeronlaştırmaya karşı mücadele Pakistan’ın Kahanewal şehrinde bulunan Unilever’e bağlı Lipton fanrikasında da devam ediyor. Lipton fabrikasında 500 işçiden yalnızca 22’si kadroluyken diğerleri sözleşmeli olarak çalışmaktadır. Rahim Yar Khan’da olduğu gibi burada da Eylem Komitesi kadrolu çalışma, sendika üyeliği ve toplu sözleşme hakları için mücadelelerini sürdürmektedir. Unilever yönetimi ise “İş yoksa para da yok” sistemini hayata geçirerek işçilerin direnişini kırmaya çalışmakta, onları daha fazla yoksulluğa ve borca sürüklemektedir.

İş bırakma kararı alındı ve iki temsilci ile patronla görüşme alınması kararlaştırıldı.

Patronun görüşme taleplerine olumsuz yanıt vermesi üzerine işçiler eylemlilikler örmeye başladı. Şirketin iş aldığı çeşitli işyerleri ve konutların önünde basın açıklamaları ve bildiri dağıtımları yapıldı, patronun pervasız tutumu teşhir edildi. Bu faaliyetler sırasında HGF işçileri bu işyerlerindeki çeşitli temsilcilere, çalışanlara ve buralarda oturan emekçilere sorunlarını ve taleplerini iletme fırsatı yakaladı ve imza kampanyası için destek aldı.

Bu yoğun faaliyetlerden oldukça rahatsız olan patron, dolaylı yoldan görüşmek istediğini bildirdi. Fakat patronun, temsilci ile yaptığı görüşmede işçilerin hiç bir talebini kabul etmedi.

Bunun üzerine HGF işçileri 6 Temmuz günü çadır kurarak direnişe devam etme kararı aldı. Çadırda günlük olarak değerlendirme ve planlamalar yapılıyor. Bildiri dağıtımı ve imza kampanyası yürütülüyor. Direniş çadırına çevreden oldukça yoğun bir ilgi ve destek var. Duyarlı ilercici kurum, kuruluş ve kişiler çadırı ziyaret edip desteklerini sunuyor. Çadıra yemek getiren emekçiler var.

İşçiler, işten atılan işçiler geri alınmaya ve tüm alacaklar ödeninceye kadar direnişin devam edeceğini belirtiyor.

HGF işçisi yalnız değildir!

HGF işçileri son derece zor koşullarda çalıştırılmaktadır. İzin hakları ve hastalık parasının gaspı başta olmak üzere, her türlü sosyal haktan yoksundurlar. Bu işyerine özgü durumun bir ifadesi olarak, sendikasız, yani örgütsüzdürler. İşveren bu durumdan da yararlanarak, işçilere her türden kuralıslığı dayatmakta, örneğin kış aylarında işçileri 12-13 saat çalıştırmaktadır. Tüm bunlara baskılar ve işten atmalar eklenmektedir. 15 temizlik işçisinin işten atılması da bunun yeni bir örneğini oluşturmaktadır.

Direnen temizlik işçileri, üç aylık maaşlarının ödenmesini ve mesai paralarını istedikleri ve birlik halinde hareket ettikleri için işten atılmışlardır. HGF işverenin saldırsı tümüyle keyfi, haksız ve acımasız bir saldırdır.

Buna karşın çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesini, ödenmeyen ücretlerinin ödenmesini istemek ve kuralıslığın egemen olduğu işyerinde dayanışma içinde olmak işçilerin en doğal ve en meşru hakkıdır. Ve dolayısıyla, temizlik işçilerinin direnişi tümüyle haklı, meşru ve onurlu bir direniştir.

Öte yandan, HGF işçilerinin bu direnişi son derece dağınık ve örgütsüz olan bu işkolunda bir ilktir. Bu bakımdan da sanıldığından da önemli ve yol gösterici

bir direniştir. Ve dahası temizlik işçileri, kriz bahanesiyle her gün işsizler ordusuna katılan diğer tüm sınıf kardeşleri için de direnmektedirler. Tüm bu nedenlerle onlar her türden desteği hak etmektedirler.

Tüm uluslardan işçi ve emekçiler;

HGF işçisi yalnız değildir. Daha şimdiden ilercici ve devrimci güçlerin, ilercici sendikacıların, temizlik yaptıkları semtlerin emekçilerinin ve diğer işyerlerinde çalışan işçilerin artan desteğini almaktadırlar. Bu destek daha da artacak, dayanışma ağı genişleyecektir. Tam da bu nedenle HGF patronunun çabaları boşunadır. Onun direnen işçileri bölme amaçlı kirli girişimleri de sonuçsuz kalacaktır. Bir kez daha direniş, bir kez daha direnen işçiler kazanacaktır.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) olarak, temizlik işçilerinin haklı ve onurlu direnişlerini desteklediğimizi, direnişi kendi direnişimiz olarak gördüğümüzü ve direnişin kazanması için her türden çabayı ortaya koyacağımızı ilan ediyor, Frankfurt ve Hessen eyaletindeki fabrika ve işyerlerindeki tüm işçileri, emekçileri, ilercici ve devrimci güçleri direnişi desteklemeye, dayanışma ağını genişletmeye çağırıyoruz.

HGF işçisi yalnız değildir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Direne direne kazanacağız!

BİR-KAR

14 Temmuz, devrimci çizgi direnişçiliğinin bayrağıdır!

M. Can Yüce

14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişi'nin üzerinden tam 27 yıl geçti. Ama onun temsil ettiği ve kendinde cisimleştirdiği değerler, her açıdan güncelliğini, diriliğini ve önemini koruyor. 14 Temmuz, salt Diyarbakır zindanlarında sömürgeci vahşete karşı devrimci değerleri savunma eylemi değil, aynı zamanda ve esas olarak ideolojik, politik ve ahlaki değerleri yaşatma, geleceğe taşıma, bunları Kürdistan halkının yüreğine ve bilincine işleme direnişidir! Bu rolünü de başarıyla, ama ağır bedeller pahasına gerçekleştirdi...

Etkileri ve sonuçları bütün canlılığıyla bugüne geldiği ve yarına da ışık tutma gücünde olduğu için, bütün değerlerimizi hoyrat bir miras yedici gibi kullananlar, 14 Temmuz'u kendi teslimiyetçi anlayışlarına referans yapmakta bir sakınca görmemektedirler...

Gerçekte 14 Temmuz ve İmralı, onun örgütlü ifadesi olan KCK birbirine karşı iki ucu ifade ve temsil etmektedirler. **Birincisi**, Bağımsız, Demokratik, Birleşik ve azami olarak Sosyalist Kürdistan programını sömürgeci sisteme karşı çıplak yürekle savunma direnişi; **ikincisi**, bu programı İmralı'nın derin sularına gömen, sömürgeci sisteme biat etmeyi, "Cumhuriyet Kürdü" olmak için yalvaran, af dileyen teslimiyet çizgisini ve kişiliksiz bir boyun eğişi temsil etmektedir. **Birincisi**, onur ve devrimci çizgide ısrarı ölümüne savunurken; **ikincisi**, bunu "kaba direnişçilik" olarak damgalayarak teslimiyetini meşrulaştırmayı bir politik tarz haline getirdi.

Çıplak yürekle ölümüne direniş ile sömürgeci sistemin karşısında korkakça bir duruşuzluğu karşılaştırmak, 14 Temmuz'un büyük direnişçilerine büyük saygısızlık değilse nedir!

Bütün devrimci değer ve birikimlerimizi ele geçiren ve bunu bir iktidar tekeline dönüştüren teslimiyet çizgisi, bugün, 14 Temmuz'u "**Özgür Önderlik, Özgür Kimlik ve Demokratik Özerklik**" kampanyaları için bir dayanak noktası yapmaktadır. Devrimci değerler, devrimci çizgi ve bilinci tasfiye yine devrimci değerlerin kullanılması, tarihimizin en önemli trajikomik oyunlarından biridir ve bu, yürek acıtıcıdır.

Öyle de olsa unutmamak gerekir ki, 14 Temmuz, her şeyden önce her türlü reformist, teslimiyetçi ve düzen içi çizginin en açık, en net ve tartışmasız reddidir!

14 Temmuz, salt sömürgeci düzeni ret ve ona cepheden tavır alış değil, aynı zamanda bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm ilkelerini özümseyen bir toplum projesi, devrimci bir çözüm seçeneğinin de savunusu, temsili idi. Bu ideolojik özden boşaltılmış bir 14 Temmuz algısı, 14 Temmuz'un özünün boşaltılması ve sapıtılmasından başka bir şey değildir...

Bugün yapılan ve bir çizgi biçiminde sürdürülen, halkımızın tümüne yedirilmeye çalışılan da budur!

14 Temmuz, bir tepki, dayanılmaz sömürgeci zulme karşı bir isyan, ideolojik ve politik özü belirsiz bir hareket değil, tersine PKK'nın 1978 Programı'nda ifadesini bulan devrimci çizginin en özlü ifadesi ve özetidir.

Bu program birçok yönüyle tartışılabilir, eleştirilebilir. 1978 Programı, bugün birçok yönüyle aşılmalı veya aşılması gereken bir programdır. Ancak

onun devrimci özü, düzeni her açıdan reddeden özü, anlamı ve stratejik içeriği tartışma götürmez bir gerçektir. Sonraki yıllarda ortaya çıkarılan tüm devrimci değerler ve kazanımlar, anılan devrimci özün parlak birer doğrulamasını sunmaktadır.

14 Temmuz da bu özün en özlü ifadesidir!

Sadece devrimci bir programı ve stratejiyi ortaya koymak tek başına yeterli değildir. Bu devrimci program ve stratejide samimi, ciddi ve tutarlı olmanın temel bir ölçüsü vardır: Devrimci yöntem ve araçlarla gerçekleştirilecek devrimci pratik!

14 Temmuz Direnişi'nin Önderi M. Hayri Durmuş, mahkeme kürsüsünde eylemin gerekçelerini açıkladığı konuşmasında, bu önemli noktanın altını kalın çizgilerle çiziyordu. Kürdistan özgürlük ve bağımsızlık davasında samimi olmanın yolunun, halkın güç olması ve devrimci silahlarla donanması gerektiğini savunmaktan ve bunu pratikte ikirciksiz uygulamaktan geçtiğini vurguluyordu. O, burada kendi başına, devrimci program ve stratejiden soyutlanmış devrimci yöntem ve silahtan değil, devrimci program ve stratejiye bağlı politik güç araçlarından söz ediyordu. Özgürlüğün, hatta en sıradan hak kırıntısının bile bahşedilemeyeceğini çok iyi biliyor, Diyarbakır Zindan pratiğinin bunun en somut örneği olduğunu kendi öz deneyimiyle kavramış bulunuyordu. En sıradan hak kırıntısının bile sayısız direnişle, bedel ödenerek sağlanabildiğini biliyordu. O nedenle Kürdistan özgürlük ve bağımsızlık davasında samimi olmanın ölçüsünün, politik güç olmayı hedefleyen devrimci yöntem ve araçları uygulamaktan başkası olmadığını savunuyordu.

Söyler misiniz, "Cumhuriyet Kürdü" olma projesinden başka bir şey olmayan "**Demokratik Özerklik**" politikasının 14 Temmuz'un devrimci direnişçi özüyle, her türlü düzen içi çözüme cepheden tavır alan çizgisiyle karşıtlık dışında bir ilgisi olabilir mi?

14 Temmuz direnişinin anlamı, kuşkusuz burada özetlemeye çalıştığımız bu özle sınırlı değildir; onun daha kapsamlı boyutları var. Anlamak, ilgilenmek

isteyenler <http://www.sosyalist-kurd.net/yazarlar/m-can-yuce/1749-muecadele-tarhmzde-br-klometretai-14-temmuz-bueyuek-oeluem-orucu-drenl.html> linkinde bulunan uzun değerlendirme yazısını okuyabilirler!

14 Temmuz Direnişi'nin kahramanlarını bir kez daha saygıyla anarken, onların kişiliklerinde ve eylemlerinde somutlaştırdığı şu sloganı bir kez daha haykırmak istiyoruz:

Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür!

14 Temmuz 2009

14 Temmuz şehitleri anıldı...

Tutuklu Hükümlü Aileleri Hukuk Dayanışma Dernekleri Federasyonu ve Tutuklu Aileleriyle Dayanışma Derneği Metris Cezaevi önünde 14 Temmuz günü gerçekleştirdiği basın açıklaması ile 14 Temmuz 1982'de Diyarbakır zindanında, dayatılan onursuzlaştırma saldırılarına karşı bedenlerini ölüm orucuna yatıran direniş kültürünü yaşatan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz'ın şahsında tüm zindan şehitlerini andı.

"14 Temmuz şehitleri ölümsüzdür! / TUAD" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını TUHAD-FED adına Ramazan Yıldız gerçekleştirdi. Yıldız, 1968'lerle başlayan Türk ve Kürt gençliğinin beraber yürüttüğü özgürlük mücadelesinin her geçen gün büyüdüğünü ve Deniz Gezmişler'in bu mücadelenin yürütücüsü olduklarını ifade ederek idam sebbasında dahi Türk ve Kürt halklarının kardeşliğini haykırarak faşist zihniyete cevap vermişlerdir dedi. '80'lere bu direniş kültürüyle geldiğini söyleyen Yıldız şunları ifade etti.:

"'80'lerle birlikte giderek Kürt halkının üzerine gelişen imha ve inkar politikası kendini ısrarla dayatmıştır. Kürt halkını terbiye etmenin sindirmenin ve onursuzlaştırmanın tek yolu cezaevleri gözaltılar ve faili meçhuller olarak görülmüştür... 14 Temmuz şehitleri her zaman her koşulda Kürt halkı için büyük direniş ışığı olmuştur."

19 Aralık'ta da mücadele geleneğinin devam ettiğini belirten Yılmaz, tüm devrimci, demokrat kamuoyunu insanlık dışı uygulamalara karşı mücadeleye çağırdı.

Sermaye yine rant peşinde!

İstanbul’a yapılması planlanan 3. Köprü projesi, Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım’ın son açıklamaları ile tekrar gündeme oturdu. 3. Köprü güzergahının belirlendiğini ve ihalenin yıl içerisinde yapılacağını ilan eden Binali Yıldırım; köprünün diğer köprülerin kuzeyinde olacağını belirtti ve kesin güzergahı devam eden imar çalışmalarını gerekçe göstererek açıklamaktan kaçındı. İstanbullular’ın endişelerinin gereksiz olduğuna dikkat çeken Binali Yıldırım, ileri teknoloji ile çevreye zarar vermeyen ve İstanbul’un silüetine uygun bir köprü için titiz davrandıklarını iddia etti. Bunu yaparken de demagojiye başvurarak şunları söyledi: “İstanbul’un yıllardır var olan trafik sorununu çözeceğiz!”

Geçmişten günümüze kısaca köprü tartışmaları

1950’li yıllarla birlikte başlayan köprü tartışmalarının ilk sonucu 1973 yılında, Cumhuriyetin 50. yılı vesilesi ile 29 Ekim günü hayata geçirilmiş, İstanbullular’a “hediye edilmişti”. Ancak iddia edildiği gibi trafik sorununa çözüm olamayan ilk köprünün çözüm değil sorun ürettiği ortaya çıktı. Bunun üzerine mevcut hükümet yeni bir köprüyü işaret etti. 1988 yılına gelindiğinde ise, artık İstanbul’un yeni bir köprüsü ve hala devam eden bir trafik sorunu vardı. Henüz yeni köprünün üzerinden araçlar geçmeye başlamıştı ki, dönemin belediye başkanı Bedrettin Dalan şunları açıkladı: “Bununla da olmadı, çözüm yapılacak yeni köprüde!”

Yıllardır böylesine bir mizansenin konusu olan köprü tartışmaları bir kez daha aynı gerekçe ve yöntemle ortaya atılıyor; 1, 2, 3.. derken, atak davranılarak ortaya çıkabilecek tepkilerin önü kesilmek isteniyor.

Köprü projesi çözüm değil sorun üretiyor!

Ulaştırma Bakanı’nın açıklamalarıyla gündeme gelen ve içi boşaltılan belediye bütçelerine kaynak yaratmak için yıl içinde ihalesi tamamlanması beklenen 3. Köprü projesinin gerçekleşmesi halinde geriye dönüşü olmayan bir tahribata yolaçacak. Boğaziçi ve FSM köprülerinin daha kuzeyinde olacağı açıklanan köprünün ormanlar, içme suyu havzaları ve tarım alanları gibi kentin tüm yaşam kaynaklarını yok edeceği ve sanılan aksine trafik sorununu olumlu yönde çözmesi beklenmiyor.

Uzmanlar var olan köprülerin ulaşım sorununa çözüm olmadığını, mevcut 2 köprünün toplam ulaşımın ancak %11’ini taşıdığını ve 3. Köprü projesini de çözüme yönelik bir adım olarak değerlendiremeyeceklerini vurguluyorlar.

Sermaye medyasının kalemşörleri yapılacak yeni köprüye isim arayadursunlar; 3. köprüye karşı çıkmak tüm işçi ve emekçiler için bir sorumluluktur!

Cezaevlerinde Kürtçe yasağı sürüyor...

Tutuklu ve hükümlülerin, yakınlarıyla Kürtçe konuşmalarına izin veren düzenleme yürürlüğe girmesine rağmen cezaevlerinde Kürtçe yasağı sürüyor. Ceza İnfaz Kurumlarının Yönetimi ile Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Tüzük’te yapılan değişiklik ile Kürtçe konuşmak serbest olmasına rağmen, tüzük değişikliğinin ardından yapılan cezaevi görüşlerinde yine uygulanıyor.

Adana’da yaşayan Anne Bedriye Tunç ve baba Abdullah Tunç, Haziran ayının sonlarına doğru Kırıkkale F Tipi Cezaevi’nde PKK davasından hükümlü bulunan oğulları Nimetullah Tunç’u ziyaret etti. Görüş nedeniyle heyecanlı olan anne, baba ve Nimetullah Tunç, görüş başlamadan gardiyanın ‘Kürtçe konuşmak yasak’ uyarısıyla sarsıldılar. Anne Tunç, Türkçe bilmediğinden Kürtçe konuşmak zorunda olduğu için baba Tunç gardiyana itirazda bulundu. Baba Tunç, Adalet Bakanlığı’nın görüşlerde Kürtçe konuşulmasını serbest bıraktığını söylemesine rağmen gardiyanı ikna edemeyince bütün görüş süresi gardiyanla tartışarak geçti.

Görüş sırasında Kürtçe konuşmakta ısrar ettiklerini belirten baba Tunç, bunun üzerine başka bir gardiyanın yanlarına gelip, “Yukarıdan emir var, bu şekilde görüş yapamazsınız. Yoksa görüşünüzü kesmek zorundayız” şeklinde kendilerini uyardığını söyledi. Anne ve baba Tunç, gardiyanlarla sık sık tartıştıkları ve Kürtçe konuşmadıkları için çocuklarıyla gönülleri hasret gideremedi cezaevinden ayrıldıklarını belirttiler.

Bütün bu yaşananlar, temelde inkarcı zihniyetin sürdüğünü, dahası yapılan sözde açılımların da kofluğunu göstermektedir. Açıktır ki, zorunlu resmi dil uygulamasına son verilmedikçe, tüm dillerin hak eşitliği tanınmadıkça, Kürtçenin başta kamusal alan olmak üzere toplumsal-siyasal yaşamın her alanında özgürce kullanılabilmesinin önündeki tüm engeller kaldırılmadıkça, Kürtçenin tanınması ve kullanılmasına ilişkin tüm iddialar sıradan gerici manevralar ve aldatmacalar olmanın ötesine geçemeyecektir.

12-14 Temmuz şehitleri anıldı...

TAYAD’lı Aileler, 12 Temmuz günü Kadıköy Karacahmet Mezarlığı’nda yaptığı eylemle 12-14 Temmuz 1991 tarihinde Devrimci Sol’a yönelik ev ve işyeri baskınlarında şehit düşen 12 devrimciyi mezarları başında andı.

TAYAD’lı Aileler, mezarlık girişinden “12-14 Temmuz şehitleri ölümsüzdür / TAYAD’lı Aileler” pankartı ile yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş yerine gelindiğinde şehitlerin mezarlarına kırmızı karanfiller bırakıldı. Saygı duruşundan sonra TAYAD adına hazırlanan metin okundu. Şehitlere devrim sözü verildi.

Metnin okunmasının ardından, İdil Kültür Merkezi Tiyatro Atölyesi bir şiir dinletisi sundu. Anma, Grup Yorum’un çaldığı marşların söylenmesiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Samandağ Kültür–Sanat Festivali sona erdi

Her yıl düzenlenen ve geleneksel hale gelen Samandağ Kültür-Sanat Festivali bu yıl da gerçekleştirildi. 8. si düzenlenen festivalin programı ikiye bölündü. Samandağ Kalkındırma Derneği ve Akdeniz Kültür ve Dayanışma Derneği tarafından her yıl düzenlenen festival, bu yıl ki düzenlenme sürecinde iki dernek arasında oluşan farklılıklar nedeniyle her derneğin kendi festivalini ayrı düzenleme kararlarıyla sonuçlandı.

9-10-11-12 Temmuz tarihlerinde Samandağ Kalkındırma Derneği’nin düzenlediği festival programı gerçekleştirildi. Festivalin iki günü Samandağ ilçesine bağlı Tekebaşı Beldesi ve Vakıflı Köyü’nde (Türkiye’nin tek Ermeni köyü) gerçekleştirildi. Festivalin diğer iki günü ise Samandağ sahilinde gerçekleştirildi. Samandağ Kalkındırma Derneği’nin hazırladığı gece programında Grup Moğollar, Haluk Levent ve birçok yerli şarkıcı sahne aldı. Gündüzleri ise işçi sınıfının sorunları, kadın sorunu, tarım ve çiftçinin vb. başlıklı birçok panel düzenlendi. Samandağ Kalkındırma Derneği’nin gerçekleştirdiği festivale katılım oldukça yoğun. Özellikle Haluk Levent’in sahne aldığı 12 Temmuz günü katılımın 40 bin civarında olduğu söylendi.

13-14 Temmuz tarihlerinde Akdeniz Kültür ve Dayanışma Derneği’nin düzenlediği programda ilk gün Adana Gençlik Derneği ve Suriyeli Arap şarkıcılar sahne aldı. İkinci gün ise yerli bir müzik grubu olan Grup Asi ve Kardeş Türküler programda yer alan gruplardı. Yağmur sebebiyle ikinci gün programı yarıda kesilmek zorunda kalındı. Akdeniz Kültür ve Dayanışma Derneği’nin gerçekleştirdiği festivalde 13 Temmuz günü katılım oldukça düşüktü. Fakat 14 Temmuz günü katılım bir önceki güne göre daha fazlaydı.

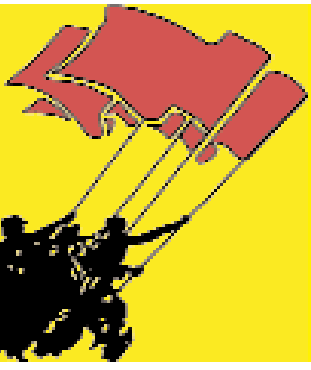
Festivalde birçok devrimci kurum stant açarak işçi-emekçilere seslendiler. Komünistler olarak bizde festivalde stant açarak katılımın iyi olduğu günlerde yoğun bir ajitasyon-propagandayla işçi,emekçi ve gençlere seslendik. Üzerine çeşitli şiarların yazılı olduğu önlüklerimizi ve Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği ve Eksen Yayıncılık kitaplarının satışını yaptık.

Festivalde stant açarak Antakya işçi ve emekçi ile gençliğine kısa sürelik boşluktan sonra yine proletaryanın bayrağını dalgalandırdığımızı göstermiş olduk.

Antakya BDSP

Mücadele Postası

Halkevleri'nden zam protestosu

Halkevleri 13 Temmuz günü belediye önünde gerçekleştirdiği eylemle İstanbul'da, su fiyatlarına zam yapılması konusunda bir hafta süresince yapılacak görüşmeleri protesto etti. Görüşmelerin süreceği 13-17 Temmuz arası hergün belediye önünde olacaklarını duyurdu.

“Aklınızdan bile geçirmeyin / Suya zam istemiyoruz / Her haneye 18 m3 parasız su sağlansın” pankartının açıldığı eylemde, açıklamayı Halkevleri 1. Bölge Temsilcisi Nuri Günay gerçekleştirdi. Günay, AKP'li belediyelerin temel ihtiyaçlarda zam rekoru kırma çabasında olduğunu belirtti.

“Suya zam değil indirim yapılmalıdır” diyen Günay, 2007 yılında suya yüzde 134'lük zam yapılırken, barajlardaki doluluk oranlarının düşmesi, bu nedenle arıtım ve iletim maliyetlerinin artmasının gerekçe olarak gösterildiğini de hatırlatarak şunları söyledi: “Bugün İstanbul'da barajların doluluk oranına bakıldığında geçtiğimiz iki yıla oranla su seviyesinin oldukça yüksek olduğunu görüyoruz. Bu da bir önceki zamma gerekçe olarak gösterilen ek arıtım ve iletim maliyetlerini ortadan kaldırmıştır. Su bollaşmakta, maliyetler düşmekte, bu arada ne hanelerin ne de sanayinin su tüketiminde bir artış yaşanmaktadır. Bu durumda suya zam değil, indirim yapılması gerekmektedir”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Taksim'de Ekim Gençliği satışı

İstanbul Ekim Gençliği, 12 Temmuz Pazar günü Taksim İstiklal Caddesi'nde Ekim Gençliği dergisi satışı gerçekleştirdi.

Ekim Gençliği'nin yaz sayısı ajitasyon konuşmaları eşliğinde öğrencilere ulaştırıldı. Yapılan ajitasyon konuşmalarında kapitalizmin krizinin yoğunlaşan etkilerinden, har(a)çlara yapılan zamlardan bahsedilerek mücadele çağrısı yükseltildi.

Gençliğin yoğun ilgisiyle karşılaşılan satış sırasında pek çok üniversite öğrencisiyle de ilişki kuruldu.

İstanbul Ekim Gençliği

Eğitim-Sen: “Okuluma dokunma!”

KESK'e bağlı Eğitim-Sen İstanbul 3 No'lu Şube İstanbul'un çeşitli bölgelerindeki okulların rant amaçlı olarak satışa sunulmasına karşı 10 Temmuz günü basın açıklaması yaptı.

Mecidiyeköy'deki Eğitim-Sen 3 No'lu Şube binasında gerçekleştirilen açıklamayı okuyan şube başkanı Nebat Bukrek AKP hükümetinin eğitim alanındaki ticarileştirme ve özelleştirme politikalarına değindi.

Satışa sunulacak okulların turizm otel ve iş merkezi olarak değerlendirileceği, bu okulların şehrin merkezinden uzak, ulaşımın uzak olduğu yerlere taşınacağına işaret edilen açıklamada kurum temsilcilerinin, Milli Eğitim Müdürleri'nin, Valilerin işinin emlakçılık olmadığı vurgulandı.

“Biz Eğitim Sen 3 No'lu Şube olarak İstanbul'da satışa çıkarılan tüm okullar özellikle de bölgemizdeki 9 okulun satışını engellemek için kampanyalar düzenleyeceğiz.” sözlerine yer verilen açıklamada veliler, kitle örgütleri, dernekler, aydınlar, yazarlar ve siyasi partiler “Okuluma Dokunma İnisiyatifi”ne katılmaya çağrıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ruhi Su'nun mezarına silahlı saldırı

12 Eylül askeri faşist cuntasının, tedavi olması için yurtdışına gitmesine izin vermediği halk ozanı Ruhi Su'nun mezarına 10 Temmuz günü silahlı saldırı düzenlendi.

Ruhi Su ve eşi Sıdika Su'nun mezarı başındaki yeşil cam tahrip edildi. Sanatçının Zincirlikuyu'daki mezarının başına 1988'de 2 metre yüksekliğinde anıt dikilmişti. Yaklaşık 40 santimetre kalınlığında ve 30 katmandan oluştuğu için kırılmayan camdaki izlerin bir mermiye ait olabileceği kanısına varıldı.

Ruhi Su'nun mezarına 1990'lı yılların başında da saldırı düzenlenmiş ve bu olayın ardından sanatçının mezarı E adasından A adasına taşınmıştı.

İşçi-Köylü'ye kapatma!

İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi, İşçi-Köylü gazetesinin yayınının bir ay süre ile durdurulmasına, dağıtımının ve satışının yasaklanmasına karar verdi.

“Demokratik Halk İktidarı İçin İşçi Köylü” gazetesinin 45. sayısının birinci ve sekizinci sayfalarında yer alan TKP/ML TİKKO gerillaları ile yapılan röportajları ve gerilla resimlerini gerekçe gösteren İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi 5287 sayılı basın kanununun 25. maddesine dayanarak İşçi-Köylü gazetesinin toplatılmasına, 3713 sayılı yasanın 675. maddesine dayanarak da bir ay süre ile kapatılmasına karar verdi.

İşçi-Köylü gazetesi ve Partizan Dergisi yaptığı açıklamada “Gazetemiz sayfalarında emekçilerin kurtuluşu için mücadele edenlere, bedel ödeyenlere yer vermeye devam edecektir.” dedi.

Tutsak kadınlarla dayanışma eylemi

DÖKH ve DTP'li Kadınlar Dayanışma Platformu, tutuklanan KESK'li ve DTP'li kadınların bir an önce serbest bırakılması çağrısıyla 11 Temmuz günü Galatasaray Postanesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklama sonrasında cezaevlerine dayanışma kartları gönderildi.

“Demokratik ve özgür kadın hareketi, DTP ve KESK'e baskılara son!” şiarlı pankartla Galatasaray Postanesi önüne kadar sloganlarla gelen kadınlar burada basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Açıklamayı gerçekleştiren Derya Eğilmez, her dönemde özellikle örgütlü kadınların baskılara maruz kaldığını söyledi. “Biz kadınlar, bugüne kadar ağır bedeller ödedik ama asla özgürlük mücadelemizden taviz vermedik. Bundan sonra da kimliğimize, bedenimize, özgürlüğümüze ve örgütlü gücümüze yönelik her türlü saldırıya karşı, çok güçlü bir mücadele yürüterek, bu salırları boşa çıkartarak erkek egemen sisteme, kapitalizme ve militarizme geçit vermeyeceğiz.” sözlerinin ardından kadınların sesini yükseltmeye devam edeceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **120.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**Saraylar saltanatlar çöker
Kan susar bir gün
Zulüm biter
Menekşeler de açılır üstümüzde
Leylaklar da güler
Bugünlerden geriye
Bir yarına gidenler kalır
Bir de yarınlar adına direnenler**

Adnan Yücel

**'96 zindan direnişi
13. yılında!**